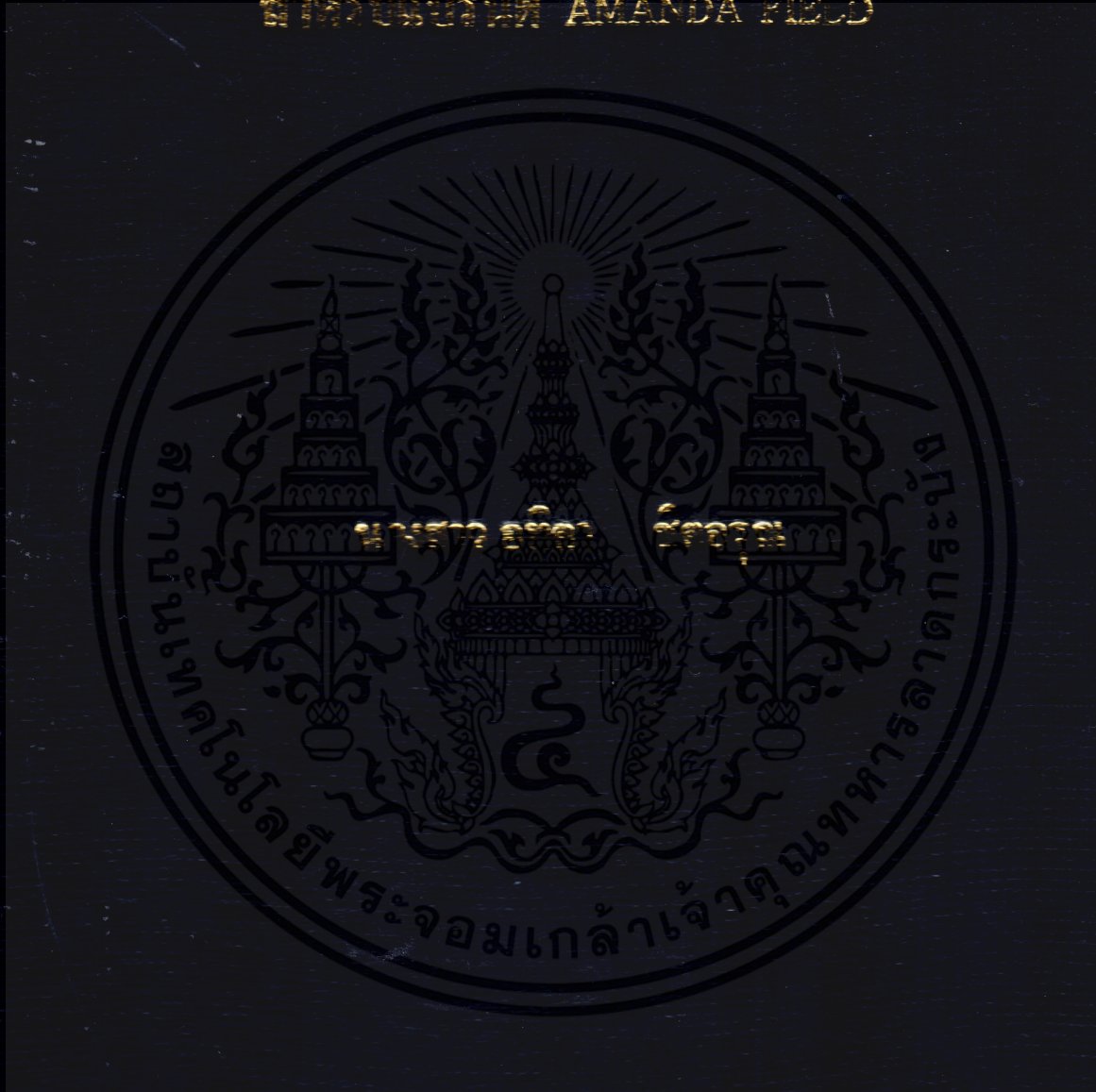

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรี
จากผ้าดุนไม้
สำหรับแบรนด์ AMANDA FIELD

จัดทำโดยนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาออกแบบแฟชั่น
ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา ๒๕๕๑ - ๒๕๕๓

155

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากลายผ้าลูกไม้
สำหรับแบรนด์ Amanda Field

Women's Lingerie Design from Lace Pattern for Amanda Field

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....
วัน,เดือน,ปี.....

b. 12653226
i.....

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
สถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาศิลปอุตสาหกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาดูงาน ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ปีการศึกษา 2556

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ มีผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จมากมาย ขอขอบคุณสำหรับ
ทุกกำลังใจ กำลังกาย ที่คอยช่วยเหลือกันตลอดมา ขอขอบคุณค่ะ

ขอบคุณพระเจ้า สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงจัดเตรียม บางเรื่องที่ไม่คิดว่าจะผ่าน
มาได้ บางเรื่องที่ไม่คิดว่าเป็นไปได้ด้วยซ้ำ แต่ทุกอย่างก็มักจะผ่านมามีด้วยดี เพราะพระองค์ทรงดูแล
และอยู่ด้วยเสมอ ขอขอบคุณค่ะ

ขอบคุณพ่อกับแม่ ที่คอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของลูกคนนี้
คอยไปรับไปส่งตลอดระยะเวลาที่เรียนที่นี้มาห้าปี และเป็นคนออกค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์
ครั้งนี้ทั้งหมด

ขอบคุณอาจารย์ปณาสาร อาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยให้คำปรึกษา ดูแลช่วยเหลือหนู และ
สู้ไปกับวิทยานิพนธ์ของหนูด้วย ขอขอบคุณมากค่ะอาจารย์

ขอบคุณอาจารย์จรรุพัชร ที่คอยให้คำปรึกษาเสมือนเป็นที่ปรึกษาอีกคนหนึ่ง อาจารย์ใจดี
กับหนูมากๆ ขอขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจารย์มอบให้ค่ะ

ขอบคุณอาจารย์สอนออกแบบสิ่งทอและอาจารย์ทุกท่าน ที่อบรมสั่งสอนให้ความรู้
สอนการใช้ชีวิต และแนะนำสิ่งดีๆ ต่างๆ ที่ทำให้วิทยานิพนธ์ครั้งนี้ประสบความสำเร็จ

ขอบคุณพี่บอย ที่คอยช่วยเหลือตลอดเวลาที่เรียนออกแบบสิ่งทอที่โรงปฏิบัติงาน
ในการใช้เครื่องมือและสิ่งของต่างๆ

ขอบคุณคุณช้าง โรงพิมพ์สกรีนที่ทำงานให้อย่างตั้งใจ ประณีต และรวดเร็ว ขอขอบคุณสำหรับ
ทุกคำแนะนำของคุณช้าง รวมถึงการสอนการใช้ชีวิต ขอขอบคุณที่เมตตาค่ะ

ขอบคุณอิมล ช่วงตัดเย็บที่คอยเร่งงานให้ตลอด คอยให้กำลังใจ และรอคูกานไปด้วยกัน

ขอบคุณพี่อ้น ช่วงปักฝีมือดีที่คอยลัดคิวงานให้แบบสุดๆ ขอขอบคุณสำหรับทุกคำแนะนำ
ที่พี่อ้นมีให้ ขอขอบคุณมากจริงๆค่ะ

ขอบคุณเต้า ที่คอยมารับมาส่งแทนพ่อกับแม่ มาช่วยเก็บคิสเพล และอีกมากมาย

ขอบคุณตอย นางแบบจำเป็นที่ช่วยลองชุดแทนนางแบบ ขอขอบคุณที่ช่วยทุกอย่าง

ขอบคุณบอมบ์กับพัชร ถึงแม้จะไม่ได้เรียนศิลปะ แต่ก็ถ่อมมาช่วยเพื่อนทำคิสเพล มาพร้อม
กำลังใจและขนมด้วย ขอขอบคุณมากๆ รักที่สุดเลย ขอขอบคุณเพื่อนๆ GG ด้วยที่คอยถามไถ่ และส่ง
กำลังใจมาไม่ขาดสาย

ขอบคุณน้ำกับปอย ที่คอยอยู่ข้างๆ ผลัดกันเติมกำลังใจให้กันตลอด รักมากจริงๆ พวกเรา
ผ่านมันมาได้แล้วนะห้าปีที่นี่

ขอบคุณลิลลี่ ที่คอยถามไถ่ให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ตลอด มาช่วยและส่งเสียง
วันที่ถ่ายแบบ ขอขอบคุณสำหรับลูกนุ๊กที่ออกมาสวยมากๆ รักที่สุดเลย

ขอบคุณนิค ตากล้องคนเก่ง ถ่ายภาพแบบเร่งรีบ ริทึชอย่างรวดเร็ว ภาพออกมาสวยมาก

ถูกใจมาก ขอขอบคุณมากเลยนะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ขอขอบคุณสาวกอล์ฟ นางแบบคนสวย ที่ช่วยมาเป็นแบบให้ในวันหยุด สวยทุกโพส
ไม่ว่าการถ่ายภาพแบบธรรมดาแบบแฟชั่น และต้องอวยงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรนำไปใช้
ทำให้ชุดดูดีขึ้นไปอีก มีอาชีพมาก ไม่ต้องก้าบเลย ขอขอบคุณมากๆ

ขอบคุณนัตตี้ มาเป็นผู้ช่วยช่างภาพ ช่วยจัดไฟวันพีริเซนต์ ถ่ายภาพศิลปะของทุกคน ช่วยขับรถขนของ และอีกหลายอย่างมาก ขอคุณมากนะแก

ขอบคุณพี่แดง ช่างแต่งหน้าทำผมมืออาชีพ เป็นสไตล์ลิสให้ด้วย ขอขอบคุณพี่แดงสำหรับ แรงบันดาลใจศิลปะดอกไม้กระดาษ ทุกอย่างออกมาสวยถูกใจมาก

ขอบคุณเพื่อนๆ สอ.5 ที่ให้กำลังใจกัน สู้มาด้วยกัน เรากำลังใจผ่านมันไปด้วยกันแล้วนะทุกคน
ขอบคุณปวี เป็นหัวหน้าฝ่ายศิลปะก็ว่าได้ ปวีช่วยเยอะมากๆ หลายวันมาก ขอคุณมากถึงมากที่สุดเลยนะปวี รักมากๆ

ขอบคุณตึก เอิร์น บีม ไบรซ์ ไตส์ น้ำสุ จูน เนม กานต์ ที่แวะมาช่วยกันทำดอกไม้กระดาษ คอยให้กำลังใจ และซื้อเสบียงให้ด้วย

ขอบคุณรหัส 24 29 59 ถ้าไม่มีคนกลุ่มนี้ ก็นี้ก็ไม่ออกเลยว่าจะเป็นอย่างไง ขอคุณที่อยู่ด้วยกันมาในทุกๆ งานนะ

ขอบคุณพี่โม พี่รหัสสุดที่รัก ที่คอยรับฟังทุกปัญหา ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ และยัง ช่วยคิดศิลปะแสดงงาน ขอคุณมากเลยพี่โม มันออกมาสวยมากๆ

ขอบคุณบรีส ปลาย โครห์สที่น่ารักและคอยช่วยเหลือกันเสมอมา

ขอบคุณลูกกอล์ฟ ที่มาช่วยตัดกระดาษ กลับจากทริปก็มาช่วยเลย ซึ่งใจจริงๆ ขอคุณเอิร์ธ บิวตี้ ที่มาช่วยทำศิลปะสวยๆ โลโก้ออกมาเนียบจริงๆ

ขอบคุณต้นกล้า ชันชัน เอ๊ย เบส ที่มาช่วยตัดกระดาษ ซื่อกระดาษ ช่วยคิด ช่วยคิด ช่วยทุกอย่างเลย ถึงแม้งานตัวเองเดือดมากก็ยังแวะมาช่วยถึงดึกคืน ขอคุณมากๆ น้ำ ขอคุณน้องเนียด ที่คอยถามไถ่ ให้กำลังใจด้วย

ขอบคุณมุจลิน มอส ที่มาช่วยตัดดอกไม้ ช่วยคิด ช่วยคิด ขอคุณคริม สำหรับทุกก็้อร่อยๆ ขอคุณไมค์กับกิ้ง ที่คอยมาเติมกำลังใจด้วย

ขอบคุณขวัญ เหน่ง เฟิร์ส ต่าง ต้นตอง มาช่วยตลอดเลย ตัดดอกไม้กันเยอะเลย ขอคุณมากเลยนะ ช่วยเยอะมาก น่ารักมากๆ

ขอบคุณน้องโม น้องฟลุค คอปเตอร์ เอกกี้ เมอ ที่มาช่วยกันทำศิลปะดอกไม้ และคอยให้กำลังใจ

ขอบคุณกล้า อาร์ต เฟรน คิม ที่ช่วยตัดกระดาษ ช่วยจัดศิลปะ ช่วยยกของ และอีกหลายๆ อย่าง ขอคุณที่ช่วยให้ความบันเทิงกับพี่ห้าคนนี่ตลอดมา

ขอบคุณเนต โค้ก ที่แวะมาช่วยกันตัดกระดาษ ขอคุณโต้งที่มาช่วยคิดศิลปะด้วยนะ
ขอบคุณน้องมิมกับหญิง ที่ช่วยหากระดาษดอกไม้กระดาษ และเป็นกำลังใจให้ด้วย

ขอบคุณไปป์ ที่ช่วยแก้ปัญหาเรื่องมันตอนจัดศิลปะ ช่วยคิด และช่วยคิดให้อีก

ขอบคุณเหนื่อ เบิร์ด ที่ช่วยย้ายจากดอกไม้มาที่ตึกบู ถ้ายกมาคนเดียวต้องแย่งๆ

ขอบคุณขวัญ สอนดำ ที่แวะมาให้กำลังใจกันวันพีริเซนต์นะ ดีใจมากๆ

ขอบคุณทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในชีวิต ขอคุณทุกอย่างที่ทำให้มีวันนี้ ขอคุณทุกปัญหา ที่เข้ามา ขอคุณอะไรก็ตามที่ทำให้ผ่านพ้นมันมาได้ ขอคุณทุกความร่วมมือ ความเมตตา กำลังใจ

เอกสา ที่ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ และทำให้การเดินทางในช่วงชีวิตนักศึกษาประสบความสำเร็จ

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์.....	I
บทคัดย่อ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VI
สารบัญภาพ.....	VII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	4
1.3 ปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข.....	4
1.4 ความเป็นไปได้ของโครงการ.....	5
1.5 ขอบเขตของการทำวิทยานิพนธ์.....	6
1.6 แนวทางการศึกษาวิจัย.....	6
1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 การค้นคว้า รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และสรุปผล.....	8
2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับแบรนด์ Amanda Field.....	8
2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บริโภค.....	11
2.3 ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับลูกไม้.....	12
2.4 ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการทำสแตนซิล.....	17
2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบโครงสร้างภายนอก.....	20
2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าและวัสดุตกแต่งต่างๆ.....	28
2.7 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีการผลิต.....	40
2.8 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบ.....	45
บทที่ 3 การพัฒนาการออกแบบ.....	49
3.1 แบบร่างและการพัฒนาการออกแบบ.....	49
3.2 สรุปผลการออกแบบและความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์.....	61
บทที่ 4 การนำเสนอผลงานในการออกแบบ.....	62
4.1 ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์.....	62
4.2 การประเมินราคาต้นทุน.....	72

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5 บทสรุปการออกแบบและข้อเสนอแนะ.....	78
5.1 สรุปผลการออกแบบ.....	78
5.2 ข้อเสนอแนะของนักศึกษา.....	79
5.3 ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์.....	79
บรรณานุกรม.....	80
ภาคผนวก.....	81
ประวัติผู้เขียน.....	82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข.....	4
ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงข้อมูลผลิตภัณฑ์และระดับราคาสินค้าของแบรนด์ Amanda Field....	9
ตารางที่ 2.2 ตารางเปรียบเทียบความถี่ในการเลือกซื้อสินค้าของผู้บริโภค.....	12
ตารางที่ 2.3 : ตารางแสดงขนาดเสื้อสตรี.....	21
ตารางที่ 2.4 : ตารางแสดงขนาดกระโปรงและกางเกงขาสั้นสตรี.....	22
ตารางที่ 2.5 : แสดงขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป.....	22
ตารางที่ 2.6 คุณสมบัติของใยเซลลูโลส.....	28
ตารางที่ 2.7 แสดงความยาวของเส้นไหมชนิดต่างๆ.....	35
ตารางที่ 4.1 แสดงราคาต้นทุนของชุดเครสสายเดี่ยว.....	72
ตารางที่ 4.2 แสดงราคาต้นทุนของชุดเครสแขนกุด.....	73
ตารางที่ 4.3 แสดงราคาต้นทุนของชุดเครสแขนกุดผสมผ้าโปรง.....	74
ตารางที่ 4.4 แสดงราคาต้นทุนของชุดเครสเปิดหลัง.....	75
ตารางที่ 4.5 แสดงราคาต้นทุนเสื้อแขนสั้น.....	76
ตารางที่ 4.6 แสดงราคาต้นทุนของกางเกงขาสั้น.....	76
ตารางที่ 4.7 แสดงราคาต้นทุนของเสื้อคลุม.....	77

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 ภาพแสดงลายของผ้าลูกไม้.....	1
ภาพที่ 1.2 ภาพแสดงผ้าลูกไม้ในงานสิ่งทอแฟชั่นในปัจจุบัน.....	2
ภาพที่ 1.3 ภาพแสดงชิ้นงานจากเทคนิคการปัก.....	2
ภาพที่ 1.4 ภาพแสดงตัวอย่างเครื่องประดับจากแบรนด์ Amada Field.....	3
ภาพที่ 2.1 ภาพแสดงเครื่องประดับแบรนด์ Amada Field.....	8
ภาพที่ 2.2 ภาพแสดงเครื่องประดับสีระยะประเภทหมวกแฟนซีของแบรนด์ Amada Field.....	10
ภาพที่ 2.3 ภาพแสดงภาพแสดงเครื่องประดับสีระยะของแบรนด์ Amada Field.....	11
ภาพที่ 2.4 การตกแต่งเสื้อผ้าด้วยลูกไม้.....	14
ภาพที่ 2.5 ตัวอย่างลูกไม้ที่ทำด้วยมือ.....	14
ภาพที่ 2.6 ตัวอย่างลูกไม้ที่ผลิตด้วยเครื่องจักร.....	15
ภาพที่ 2.7 ตัวอย่างลูกไม้ที่ทั้งผืน.....	15
ภาพที่ 2.8 ตัวอย่างลูกไม้ริม.....	15
ภาพที่ 2.9 ตัวอย่างลูกไม้ริมขนาดเล็ก.....	16
ภาพที่ 2.10 ตัวอย่างลูกไม้กลาง.....	16
ภาพที่ 2.11 ตัวอย่างลูกไม้มีช่องสอดริบบิ้น.....	16
ภาพที่ 2.12 ตัวอย่างลูกไม้ดอก.....	17
ภาพที่ 2.13 ตัวอย่างลูกไม้ทาบ.....	17
ภาพที่ 2.14 ภาพแสดงการทำสแตนซิลในขั้นตอนที่ 1 ถึง 3.....	18
ภาพที่ 2.15 ภาพแสดงการทำสแตนซิลในขั้นตอนที่ 4 ถึง 6.....	19
ภาพที่ 2.16 ภาพแสดงการทำสแตนซิลในขั้นตอนที่ 7 ถึง 9.....	19
ภาพที่ 2.17 ภาพแสดงการทำสแตนซิลในขั้นตอนที่ 10 ถึง 12.....	20
ภาพที่ 2.18 ภาพแสดงเส้นกรอบนอกแบบต่างๆ.....	24
ภาพที่ 2.19 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Monochromatic.....	25
ภาพที่ 2.20 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Analogous.....	26
ภาพที่ 2.21 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Complementary.....	26
ภาพที่ 2.22 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Split Complementary.....	27
ภาพที่ 2.23 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Achromatic.....	27
ภาพที่ 2.24 แสดงภาพดอกฝ้าย.....	29
ภาพที่ 2.25 แสดงภาพต้นลินิน(ชาย) ทุงลินิน(ขวา).....	30
ภาพที่ 2.26 แสดงตัวอย่างงานปักกลุและงานคัดเวิร์คบริเวณชายกระโปรง (Cutwork).....	42
ภาพที่ 2.27 ตัวอย่างเสื้อผ้าที่มีการตกแต่งด้วยการปักลูกไม้.....	44
ภาพที่ 2.28 เครื่องประดับสีระยะแบบที่คัดผมจากผ้าซาติน.....	46
ภาพที่ 2.29 เครื่องประดับสีระยะแบบที่คัดผมจากผ้าลูกไม้.....	47
ภาพที่ 2.30 เครื่องประดับสีระยะแบบเป็นผ้าคาครอบสีระยะ.....	47

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่าใครจะกล่าวหาว่าเอกสารนี้เป็นเอกสารที่คัดลอกมาจากเอกสารทุกฉบับก็ตามการนำใบไปใช้

ภาพที่ 2.31 เครื่องประดับศีรษะแบบประเภทหมวกแฟนซี.....	48
ภาพที่ 3.1 ตัวอย่างการออกแบบแบบร่างเบื้องต้น.....	50
ภาพที่ 3.2 ตัวอย่างการพัฒนาแบบร่าง.....	51
ภาพที่ 3.3 ภาพแบบร่างสุดท้ายที่นำมาทำการออกแบบ.....	52
ภาพที่ 3.4 ภาพแบบร่างชุดเดรสสายเดี่ยวและเสื้อคลุมแบบที่ 1.....	53
ภาพที่ 3.5 ภาพแสดงลายสกรีนของชุดเดรสสายเดี่ยวและเสื้อคลุมแบบที่ 1.....	53
ภาพที่ 3.6 ภาพแสดงลายลูกไม้ที่ใช้สแตนซิลบริเวณชายเดรสสายเดี่ยว.....	54
ภาพที่ 3.7 ภาพแบบร่างชุดเดรสแขนงูด.....	54
ภาพที่ 3.8 ภาพแสดงลายสกรีนบริเวณอกของชุดเดรสแขนงูด.....	55
ภาพที่ 3.9 ภาพแสดงลายลูกไม้ที่ใช้สแตนซิลของชุดเดรสแขนงูด.....	55
ภาพที่ 3.10 ภาพแบบร่างชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง.....	56
ภาพที่ 3.11 ภาพแสดงลายสกรีนบริเวณอกของชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง.....	56
ภาพที่ 3.12 ภาพแสดงลายลูกไม้ที่ใช้สแตนซิลในชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง.....	57
ภาพที่ 3.13 ภาพแบบร่างชุดเดรสเปิดหลัง.....	57
ภาพที่ 3.14 ภาพแสดงลายลูกไม้ปักที่ใช้สแตนซิลบริเวณเอวด้านข้างของชุดเดรสเปิดหลัง.....	58
ภาพที่ 3.15 ภาพแสดงลายสกรีนบริเวณใต้อกด้านหน้าของชุดเดรสเปิดหลัง.....	58
ภาพที่ 3.16 ภาพแสดงลายลูกไม้ที่ใช้สแตนซิลบริเวณด้านหลังของชุดเดรสเปิดหลัง.....	59
ภาพที่ 3.17 ภาพแสดงลายลูกไม้ไขปลาที่ใช้สกรีนบริเวณขอบด้านหลังของชุดเดรสเปิดหลัง.....	59
ภาพที่ 3.18 ภาพแบบร่างชุดเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น.....	59
ภาพที่ 3.19 ภาพแสดงลายสกรีนที่ใช้ในชุดเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น.....	60
ภาพที่ 3.20 ภาพแสดงลายลูกไม้ปักที่ใช้สแตนซิลบริเวณไหล่เสื้อแขนสั้น และด้านข้างกางเกงขาสั้น.....	60
ภาพที่ 4.1 แสดงภาพรวมของชิ้นงานทั้งหมดในโครงการ.....	62
ภาพที่ 4.2 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเดรสสายเดี่ยว.....	63
ภาพที่ 4.3 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเดรสสายเดี่ยว.....	63
ภาพที่ 4.4 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเดรสแขนงูด.....	64
ภาพที่ 4.5 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเดรสแขนงูด.....	64
ภาพที่ 4.6 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง.....	65
ภาพที่ 4.7 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง.....	65
ภาพที่ 4.8 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเดรสเปิดหลัง.....	66
ภาพที่ 4.9 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเดรสเปิดหลัง.....	66
ภาพที่ 4.10 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น.....	67
ภาพที่ 4.11 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น.....	67
ภาพที่ 4.12 ภาพแสดงการใช้งานของเสื้อคลุมแบบที่ 1.....	68
ภาพที่ 4.13 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของเสื้อคลุมแบบที่ 1.....	68
ภาพที่ 4.14 ภาพแสดงการใช้งานของเสื้อคลุมแบบที่ 2.....	69
ภาพที่ 4.15 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของเสื้อคลุมแบบที่ 2.....	69

ภาพที่ 4.16 ภาพรวมของงานจัดแสดงผลงาน.....	70
ภาพที่ 4.17 ภาพรวมของงานจัดแสดงผลงานระยะใกล้.....	70
ภาพที่ 4.18 ภาพรวมของงานจัดแสดงผลงานด้านข้าง.....	71

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมา

ผ้าลูกไม้เป็นความคลาสสิกที่ไม่เคยเป็นอดีต นับตั้งแต่สมัยที่ผ้าลูกไม้ถูกจำกัดการสวมใส่อยู่เพียงแต่กษัตริย์และขุนนางชั้นสูง หากชาวบ้านหรืออาจสวมใส่มีโทษถึงผิดกฎหมาย แต่เมื่อเวลาผ่านไปจนถึง คริสต์ศักราชที่ 1924 สามัญชนธรรมดาได้มีโอกาสสัมผัสผ้าลูกไม้เป็นครั้งแรก และนับเป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านแฟชั่นอย่างสำคัญที่สุด ผ้าลูกไม้ที่เดิมทีมีไว้เพื่อปกปิดส่วนสำคัญ กลับถูกเปิดเผยด้วยดารานักแสดงสาวหัวสมัยใหม่ กลอเรีย สเวนสัน โดยกลอเรียนำลูกไม้สีดำมาคลุมใบหน้า สร้างความรัญจวนใจไปทั่วโลก

ต่อมาในปี ค.ศ. 1996 ผ้าลูกไม้เคลื่อนไหวขึ้นสู่แวดวงสื่ออย่างจริงจังเสื้อผ้าหลากหลายแบรนด์ดึงนำผ้าลูกไม้หลากสีมาตัดเย็บเป็นชุดดูดีที่มีความหรูหรา ทำให้บรรดานักแสดงฮอลลีวูดได้มีโอกาสสวมใส่เข้าร่วมงานบนเวทีสำคัญมากมาย อย่างเช่นงานรับรางวัลลูกโลกทองคำหลายครั้งหลายครา

ปัจจุบันนี้ในปี ค.ศ. 2013 ผ้าลูกไม้ได้ถูกนำมาตีความใหม่ และตีความเป็นสิ่งที่ถูกพูดถึงมากที่สุด โดยนำผ้าลูกไม้มาตัดเย็บในรูปแบบที่ทันสมัยและใส่ได้ง่ายขึ้น โดยมีการปรับใช้ผสมกับผ้าชนิดต่างๆ ได้อย่างลงตัว และยังขยายอาณาเขตความโด่งดังไปยังเครื่องประดับ รองเท้า และกระเป๋าหลากหลาย รูปแบบ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม หลายคนคงมีความเห็นตรงกันว่า ไม่ว่าผ้าลูกไม้จะถูกปรับเปลี่ยนรูปแบบและสีไปมากน้อยแค่ไหน ผ้าลูกไม้ก็ไม่วันตายไปจากวงการแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหาในเอกสารนี้ไปเผยแพร่ในสื่อออนไลน์หรือเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่มา : <http://www.theweddingboutique.com.au>

ภาพที่ 1.2 ภาพแสดงผ้าลูกไม้ในงานสิ่งทอแฟชั่นในปัจจุบัน
ที่มา : <http://nymag.com/fashion/look/2008/fall/lace/>

เทคนิคการทำสแตนซิลและการปักเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการสร้างลวดลายบนพื้นผ้าเป็นที่นิยมในกลุ่มคนที่ชื่นชอบงานศิลปะ งานทำมือ ที่มีความประณีตและแตกต่าง ด้วยเอกลักษณ์ของผ้าแต่ละผืนที่ทำการพิมพ์หรือปักลายลงไป

เทคนิคการปักสามารถสร้างความแปลกใหม่และเพิ่มความน่าสนใจได้โดยการสร้างลวดลายใหม่ๆ การนำวัสดุที่น่าสนใจมาผสมผสานกันในการปัก ซึ่งอาจจะให้ผลลัพธ์หรือพื้นผิวที่แตกต่าง ไปจากเดิม เป็นต้น รวมไปถึงการใช้เทคนิคการปักผ้าร่วมกับเทคนิคการตกแต่งผ้าอื่นๆ เพื่อเพิ่มความน่าสนใจ และเป็นการสร้างทางเลือกใหม่ให้กับผู้บริโภค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ **ภาพที่ 1.3 ภาพแสดงชิ้นงานจากเทคนิคการปัก** ถูกนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมี เหตุผลบงบงเนื้อที่ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
ที่มา : <http://www.karentorrisibeading.com.au>

Amanda Field เป็นแบรนด์เครื่องประดับทำมือจากผ้า ที่มีความประณีตละเอียดอ่อน เพื่อมอบความสวยงามและสง่างามให้กับผู้ใช้เมื่อสวมใส่ในโอกาสพิเศษต่างๆ

เครื่องประดับแบรนด์ Amanda Field จะดึงแรงบันดาลใจจากความเป็นผู้หญิงและความเป็นแฟชั่นทันสมัยมาออกแบบ เพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพของผู้สวมใส่ และให้ความรู้สึกรู้สึกว่าเป็นเครื่องประดับชิ้นพิเศษ มีเรื่องราว และสามารถสวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน จึงมีแนวคิดที่จะเพิ่มผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องแต่งกายจากลายลูกไม้ให้กับแบรนด์ Amanda Field เพื่อเป็นการเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภคที่ชื่นชอบลายลูกไม้และงานฝีมืออีกทางหนึ่ง

Amanda Field มีกลุ่มผู้บริโภคอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป โดยเล็งเห็นช่องว่างทางการตลาดจากเครื่องประดับสตรีที่ส่วนใหญ่ออกงานตามโอกาสพิเศษต่างๆที่ไม่สามารถสวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเครื่องประดับสตรีส่วนมาก หากเป็นเครื่องประดับที่ต้องใส่ออกงาน ก็มีความหรูหราและเหมาะที่จะสวมใส่กับชุดราตรี แต่ไม่สามารถใส่ได้บ่อยครั้งในชีวิตประจำวัน ได้แต่เก็บไว้เป็นเสมือนของสะสม แบรนด์ Amanda Field จึงนำเอาความหรูหรา มาเป็นลูกเล่นในการออกแบบ ทำให้เครื่องประดับในวันพิเศษ สามารถนำมาใส่ได้อีกในวันธรรมดา

ภาพที่ 1.4 ภาพแสดงตัวอย่างเครื่องประดับจากแบรนด์ Amanda Field

ที่มา : <http://www.amandafield.co.uk/>

จากข้อมูลและแนวคิดเบื้องต้นจึงเกิดเป็นโครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าลูกไม้ โดยใช้เทคนิคการปัก ซึ่งเป็นวิธีการสร้างสรรค์ชิ้นงานที่ประณีต ละเอียดอ่อน คล้ายการทำงานศิลปะ ให้กับแบรนด์ Amanda Field ซึ่งเน้นชิ้นงานทำมือ ที่มีความสวยงาม ละเอียดอ่อน ซึ่งล้วนมีองค์ประกอบทางศิลปะที่สวยงาม น่าสนใจ และมีความลงตัวด้านสี สันแบบคลุมโทนอีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อทดลองออกแบบลวดลายจากผ้าลูกไม้ ที่มีความคลาสสิกในงานทุกยุคทุกสมัย และนำมาถ่ายทอดลงบนผืนผ้าด้วยเทคนิคการพิมพ์สแตนด์

1.2.2 เพื่อทดลองทำลวดลายผ้าด้วยเทคนิคสแตนด์และผสมผสานเข้ากับเทคนิคอื่น เช่น การย้อมพลีท การปัก เป็นต้น

1.2.3 เพื่อออกแบบ และตัดเย็บเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าลูกไม้ให้มีความสวยงามโดดเด่น สามารถสวมใส่ในชีวิตประจำวันและสามารถสวมใส่ออกงานได้

1.3 ปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

ปัญหา	แนวทางแก้ไข
ปัญหาด้านการออกแบบ 1. ปัจจุบันการออกแบบเครื่องแต่งกายเป็นไปตามกระแสนิยม ทำให้ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกัน	1. สร้างความแตกต่างจากเทคนิคสแตนด์และการปักตกแต่ง ซึ่งเป็นการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวจากงานทำมือ
2. เทคนิคการทำสแตนด์ยังไม่เป็นที่แพร่หลายในการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีในกลุ่มวัยรุ่นและวัยทำงาน	2. เพิ่มความน่าสนใจด้วยการใช้ลวดลายลูกไม้มาทำสแตนด์ ผสมกับเทคนิคการปักด้วยลูกไม้และวัสดุอื่นๆที่น่าสนใจ
ปัญหาด้านการผลิต 3. การผลิตสำหรับบางชิ้นงานเป็นไปได้ยาก ต้องใช้เวลามาก เนื่องจากเป็นเทคนิคที่ซับซ้อน และมีช่างชำนาญการจำนวนน้อยที่สามารถทำได้	3. นำเทคนิคสแตนด์มาใช้ในการออกแบบ ผสมกับเทคนิคตกแต่งอื่นๆ ซึ่งเป็นเทคนิคที่สามารถทำได้รวดเร็ว แต่ให้ผลลัพธ์ที่สวยงามและน่าสนใจ

ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 ความเป็นไปได้ของโครงการ

1.4.1 ด้านนโยบาย

1.4.1.1 แบรินด์ Amanda Field เป็นแบรินด์เครื่องประดับของประเทศอังกฤษ ที่มีคุณค่าและความสวยงามในระดับสากล จึงเป็นแนวทางที่สามารถนำมาต่อยอดและพัฒนา ในด้านความงดงามของลวดลายและงานออกแบบสู่ระดับสากลได้

1.4.1.2 เป็นโครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าลูกไม้ โดยใช้เทคนิค สเตนซิลและเทคนิคการปักตกแต่ง ซึ่งเป็นศิลปะที่มีรูปแบบ ลวดลาย และสีสันทันแบบโมโนโทน ที่มีความสวยงามและน่าสนใจ ตรงกับนโยบายของแบรินด์ ที่เป็นการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรี ที่หรูหรา สวยงาม แต่มีความสนุกสนาน แปลกใหม่ เหมาะสำหรับผู้หญิงในปัจจุบัน ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

1.4.2 ด้านเศรษฐกิจ

โครงการนี้เป็นการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีที่สร้างมิติ ลวดลาย และนำเทคนิค สเตนซิลมาผสมผสาน ทำให้เกิดสินค้าที่แปลกใหม่และเป็นเอกลักษณ์ มีคุณค่าในความงามเพิ่มขึ้น รวมทั้งเป็นการเพิ่มมูลค่าของสินค้า

1.4.3 ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

เครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมและบ่งบอกถึงรสนิยมของผู้สวมใส่ รวมถึงหน้าที่การงาน และการเข้าสังคมพบปะผู้อื่นมีส่วนในการทำให้ผู้คนพินิจพิเคราะห์ในการแต่งตัว มากขึ้น โครงการออกแบบนี้จึงเป็นการตอบสนองความต้องการทางสังคมและเพิ่มทางเลือกในการสร้างเสริมบุคลิกภาพของผู้บริโภคเพื่อเข้าสังคม

1.4.4 ด้านการออกแบบ

โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีโดยใช้ผ้าลูกไม้ ซึ่งมีรูปแบบและ องค์ประกอบทางศิลปะที่สวยงาม นำมาสร้างสรรค์ลวดลายผ้า โดยเทคนิคสเตนซิลและการปัก โดยสรุปแล้ว โครงการมีความเป็นไปได้ในเชิงการผลิตและการออกแบบ สร้างให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีความโดดเด่น มีเสน่ห์ ตอบสนองการใช้งานได้ ซึ่งโครงการนี้สามารถขยายผลความรู้ด้านในเทคนิค และยังสามารถผสมผสานวิธีการอื่นๆ ในการออกแบบสิ่งทอให้เหมาะสมการใช้งานด้านอื่นๆต่อไปในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ขอบเขตของการทำวิทยานิพนธ์

1.5.1 ออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีจากผ้าลูกไม้ ให้กับแบรนด์ Amanda Field และนำมาถ่ายทอดลงบนผืนผ้าด้วยเทคนิคสแตนดิท ผสมผสานกับเทคนิคตกแต่งอื่นๆ

1.5.2 ชุคเครื่องแต่งกายสตรีที่ทำการออกแบบ 1 คอลเลคชั่น จำนวน 5 ชุด

1.5.3 ออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อกลุ่มเป้าหมายดังนี้

เป็นเสื้อผ้าสำหรับกลุ่มผู้หญิงที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป มีความเป็นตัวของตัวเอง เป็นผู้ที่ชอบความแปลกใหม่ มีความรักสนุกพึงพอใจกับการแต่งตัว ต้องการเครื่องแต่งกายที่สามารถใส่ออกงานและสามารถสวมใส่ในชีวิตประจำวันได้

1.6 แนวทางการศึกษาวิจัย

1.6.1 ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เพื่อเป็นพื้นฐานในการออกแบบ

1.6.1.1 ศึกษาข้อมูลต่างๆเพื่อเป็นแนวทางการออกแบบ

- 1) ศึกษา ค้นคว้าเกี่ยวกับโครงสร้าง ลวดลาย และสีสันทันของผ้าลูกไม้
- 2) สร้างแนวทางการออกแบบโดยนำเอาเอกลักษณ์ของแรงบันดาลใจจากดอกไม้สีขาว มาทำเป็นต้นแบบการสร้างลวดลายตกแต่ง
- 3) ศึกษาเทคนิคการทำสแตนดิท
- 4) ศึกษาเทคนิคการปักตกแต่งผ้า
- 5) ศึกษาเทคนิคอื่นที่มีความเป็นไปได้ในการผสมผสานกับเทคนิคการทำสแตนดิทและการปักตกแต่งผ้า

1.6.1.2 ศึกษาข้อมูลทั่วไปของแบรนด์ Amanda Field

- 1) ศึกษาประวัติความเป็นมา
- 2) ศึกษาแนวความคิดในการออกแบบ
- 3) ศึกษากลุ่มเป้าหมาย
- 4) ศึกษารูปแบบเครื่องประดับ

1.6.1.3 ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างของเครื่องแต่งกายสตรี

- 1) ศึกษารูปแบบของโครงสร้างของเครื่องแต่งกายสตรี
- 2) ศึกษาการประดับตกแต่งเครื่องแต่งกายสตรีด้วยวัสดุอื่นเพื่อผสมผสานกับลวดลายที่ออกแบบไว้ เช่น การปักผ้าด้วยลูกปัก
- 3) ศึกษาโครงสร้างของเครื่องแต่งกายสตรีเพื่อที่จะนำไปตัดเย็บ
- 4) ศึกษาวัสดุที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้งาน เช่น ชนิดของผ้า

วัสดุที่จะนำมาตกแต่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

1.6.1.4 ศึกษาแนวโน้มของเครื่องแต่งกายในอนาคต และความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย รวมไปถึงรสนิยม พฤติกรรมในการใช้เครื่องแต่งกาย

1.6.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการรวมข้อมูลต่างๆ มาวิเคราะห์เพื่อใช้ในการกำหนดแนวคิดและแนวทางในการออกแบบ

1.6.3 ขั้นตอนการทดลอง ออกแบบและพัฒนาในรูปแบบตามข้อมูล และแนวคิดในการออกแบบที่ผ่านการวิเคราะห์แล้ว

1.6.3.1 ขั้นตอนแบบร่างลายเส้น 2 มิติ เพื่อเลือกแบบและนำมาพัฒนา

1.6.3.2 ขั้นตอนทดลองทำเทคนิคต่างๆ กับผืนผ้า เพื่อนำมาวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการผลิต

1.6.3.3 ขั้นตอนการเลือกแบบที่เหมาะสมที่สุดตามวัตถุประสงค์โครงการและแนวคิดในการออกแบบ

1.6.3.4 ขั้นตอนการผลิตชิ้นงานจริง

1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เครื่องแต่งกายสตรีที่มีความสวยงามโดดเด่นโดยเทคนิคการทำสแตนซิลและการปักตกแต่ง ผ่านการออกแบบลายโดยใช้เทคนิคสแตนซิล

1.7.2 ได้ลวดลายที่เกิดขึ้นจากเทคนิคการทำสแตนซิลและการปักตกแต่งที่ละเอียด ประณีต และประยุกต์ใช้กับวิธีการออกแบบให้เกิดการผสมผสานที่ลงตัว

1.7.3 รูปแบบของการปักตกแต่งเครื่องแต่งกายสตรีมีความโดดเด่น เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย สามารถใส่ใช้งานได้และสามารถสวมใส่ในชีวิตประจำวันได้

1.7.4 เพิ่มทางเลือกให้กับลูกค้าแบรนด์ Amanda Field

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้า รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และสรุปผล

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับแบรนด์ Amanda Field

2.1.1 ประวัติความเป็นมา

Amanda Field เป็นแบรนด์เครื่องประดับทำมือจากผ้า ของประเทศอังกฤษ ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 2008 เป็นแบรนด์เครื่องประดับสำหรับวันพิเศษหรืองานพิเศษต่างๆ ใส่ใจในเรื่องราวของ ชิ้นงานแต่ละชิ้น มีความประณีตละเอียดอ่อน โดยใช้วัสดุคุณภาพสูงอย่างผ้าไหม ผ้าลูกไม้ ไข่มุก คริสตัล และอัญมณีต่างๆ เพื่อมอบความสวยงามและสง่างามให้กับผู้ใช้เมื่อสวมใส่ในโอกาสพิเศษ

ภาพที่ 2.1 ภาพแสดงเครื่องประดับแบรนด์ Amada Field

ที่มา : <http://www.amandafield.co.uk>

2.1.2 แนวความคิดของแบรนด์

เครื่องประดับแบรนด์ Amanda Field จะดึงแรงบันดาลใจจากความเป็นผู้หญิงและ ความเป็นแฟชั่นทันสมัยมาออกแบบ เพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพของผู้สวมใส่ และให้ความรู้สึก ว่าเป็นเครื่องประดับชิ้นพิเศษ มีเรื่องราว และสามารถสวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน จึงมีแนวคิด ที่จะเพิ่มผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องแต่งกายจากลายลูกไม้ให้กับแบรนด์ Amanda Field เพื่อเป็น การเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภคที่ชื่นชอบลายลูกไม้และงานฝีมืออีกทางหนึ่ง

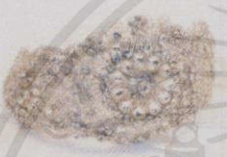
2.1.3 กลุ่มเป้าหมาย

Amanda Field มีกลุ่มผู้บริโภคอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป โดยเล็งเห็นช่องว่างทางการตลาดจาก เครื่องประดับสตรีที่ส่วนใหญ่ออกงานตามโอกาสพิเศษต่างๆที่ไม่สามารถสวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเครื่องประดับสตรีส่วนมาก หากเป็นเครื่องประดับที่ต้องใส่ออกงาน ก็จะมี ความหรูหรา และเหมาะที่จะสวมใส่กับชุดราตรี แต่ไม่สามารถใส่ได้บ่อยครั้งในชีวิตประจำวัน ได้แต่เก็บไว้เป็น เสมือนของสะสม แบรนด์ Amanda Field จึงนำเอาความหรูหรา มาเป็นลูกเล่นในการออกแบบ ทำให้เครื่องประดับในวันพิเศษ สามารถนำมาใส่ได้ในวันธรรมดา

2.1.4 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบผลิตภัณฑ์และระดับราคาสินค้าของแบรนด์

รูปสินค้า	ประเภทสินค้า	ระดับราคาสินค้า
	เครื่องประดับศีรษะ จากผ้าชิลล์ซาติน	10,000 - 11,000 บาท
	เครื่องประดับศีรษะ แบบผ้าคาด ประดับมุกหรืออัญมณี	11,000 - 12,000 บาท
	เครื่องประดับศีรษะ จากผ้าลูกไม้ประดับมุก หรืออัญมณี	14,000 - 17,500 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้เพื่อการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆก็ตาม อีกทั้งยังมีลิขสิทธิ์สงวนเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปสินค้า	ประเภทสินค้า	ระดับราคาสินค้า
	หมวกค็อกเทลเฟนซี ประดับมุก	7,000 - 12,500 บาท
	เครื่องประดับศีรษะ ประดับเพชร	17,500 - 24,000 บาท

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงข้อมูลผลิตภัณฑ์และระดับราคาสินค้าของแบรนด์ Amanda Field
ที่มา : ข้อมูลทางการตลาดของแบรนด์ Amanda Field

ภาพที่ 2.2 ภาพแสดงเครื่องประดับศีรษะประเภทหมวกเฟนซีของแบรนด์ Amanda Field
ที่มา : <https://www.facebook.com/amandafieldjewellery>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.3 ภาพแสดงภาพแสดงเครื่องประดับศีรษะของแบรนด์ Amanda Field

ที่มา : <https://www.facebook.com/amandafieldjewellery>

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บริโภค

2.2.1 ข้อมูลด้านกายภาพ

เพศ	เพศหญิงที่รักการแต่งตัว มีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ตามกระแสนิยม
อายุ	อายุ 25 ปีขึ้นไป ต้องการดูแลภาพลักษณ์ตัวเองเสมอ และชอบพบปะสังสรรค์กับผู้คน
เชื้อชาติ	เชื้อชาติอังกฤษ 70% และชาวต่างชาติ 30%
รายได้	มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 25,000 บาทขึ้นไป
อาชีพ	พนักงานบริษัทหรือเจ้าของกิจการ เป็นอาชีพที่ต้องพบปะผู้คนอยู่เสมอ ส่งผลให้ต้องมีการดูแลภาพลักษณ์ของตนเองตลอดเวลา
รสนิยม	มีความเป็นผู้หญิงที่เป็นตัวของตัวเอง มีความชื่นชอบในชิ้นงานทำมือและงานศิลปะ กล้าแสดงออก และสนุกสนานกับการแต่งตัว

2.2.2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมผู้บริโภค

2.2.2.1 ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกซื้อสินค้าของผู้บริโภค

1) รูปแบบ ผู้บริโภคส่วนใหญ่เลือกซื้อเครื่องประดับของแบรนด์ Amanda Field เป็นกลุ่มคนที่ มีความเป็นตัวของตัวเอง ต้องการเครื่องประดับที่ดูสวยงาม ประณีต มีความเป็นเอกลักษณ์ไม่ซ้ำใคร รูปแบบจึงเป็นเหตุผลหลักในการตัดสินใจ

2) โอกาสพิเศษต่างๆ เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายนี้ต้องการเป็นที่ยอมรับจากสังคม การพบปะผู้คนเป็น เรื่องที่สำคัญ การต้องการร่วมกลุ่มกับเพื่อนฝูง ดังนั้นคนกลุ่มนี้จึงมีความต้องการใช้งาน เครื่องประดับเพื่อเพิ่มความโดดเด่นให้ตัวเองในโอกาสพิเศษต่างๆอีกด้วย จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ เลือกซื้อเครื่องประดับจากแบรนด์ Amanda Field ที่มีรูปแบบเครื่องประดับที่สามารถประยุกต์ ใช้งานได้ทั้งในโอกาสพิเศษและในชีวิตประจำวัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ในเอกสารนี้ ไม่อนุญาตให้มีการเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) คุณภาพ แแบรนด์ Amanda Field ให้ความสำคัญกับคุณภาพและความประณีตในชิ้นงาน แต่ละชิ้น จึงทำให้ผู้บริโภคไว้วางใจในตัวผลิตภัณฑ์ของแบรนด์ Amanda Field เป็นเรื่องปกติ ปัจจัยในเรื่องของคุณภาพจึงเป็นเรื่องรองลงมา

4) ราคา เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายของแบรนด์ Amada Field จะเลือกซื้อด้วยเหตุผลในด้านรูปแบบผลิตภัณฑ์ ความเป็นเอกลักษณ์ และคุณภาพ เรื่องราคาร้านผู้บริโภคจึงไม่คำนึงถึงมากนัก อีกทั้งยังสามารถมีกำลังซื้อในสินค้าที่ตัวเองพึงพอใจ เมื่อเทียบกับราคาที่ยกขึ้นสูง แต่ก็คุ้มค่างับ ความพึงพอใจและคุณภาพของสินค้าที่ได้รับ

2.2.2.2 ความถี่ในการเลือกซื้อสินค้าของผู้บริโภค

พฤติกรรม/ผู้บริโภค	ผู้บริโภคที่เป็นชาวอังกฤษ	ผู้บริโภคที่เป็นชาวต่างชาติ
จำนวนสินค้าที่ซื้อ	ครั้งละ 1 - 2 ชิ้น	ครั้งละ 3 - 4 ชิ้น
ค่าใช้จ่าย	ครั้งละ 10,000 - 20,000 บาท	ครั้งละ 10,000 - 30,000 บาท
การแวะชมสินค้า	2 - 3 ครั้งต่อสัปดาห์	1 ครั้งต่อเดือน

ตารางที่ 2.2 ตารางเปรียบเทียบความถี่ในการเลือกซื้อสินค้าของผู้บริโภค

ที่มา : ข้อมูลทางการตลาดของแบรนด์ Amanda Field

2.2.3 ข้อมูลพฤติกรรมการใช้งานของผู้บริโภค

กลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มที่ชอบการแต่งตัวและมีความเป็นตัวของตัวเองสูง เลือกใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่มีรูปแบบเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว และคนกลุ่มนี้มักมีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การสังสรรค์กับเพื่อนฝูง การพบปะผู้คนมากมายในสังคม ดังนั้นการแต่งกายจึงต้องดูดีทันสมัย และสามารถประยุกต์ใช้สำหรับกิจกรรมต่างๆ ได้อีกด้วย พฤติกรรมดังกล่าวจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงการรองรับรูปแบบในการดำเนินชีวิตของกลุ่มเป้าหมายนี้เป็นหลัก

2.3 ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับลูกไม้

2.3.1 ประวัติความเป็นมาของลูกไม้

ลูกไม้ มาจากศัพท์ภาษาละติน หมายถึง ความตึง ห่วง ที่ถูกร้อยด้วยเชือก ส่วนความหมายที่บัญญัติไว้ในพจนานุกรมหมายถึง ผ้าที่ถักผลิตขึ้นโดยแสดงให้เห็นโครงสร้างที่โปร่ง มีช่องระหว่างเส้นด้ายที่เห็นได้ชัด และมีลักษณะสวยงามให้ความรู้สึกที่อ่อนโยน ลูกไม้เป็นวัสดุที่นำมาใช้ในการตกแต่งเสื้อผ้าที่ผลิตขึ้นด้วยวิธีการปัก การทอ และการถักด้วยเส้นด้ายขนาดเล็ก ทำให้เกิดเป็นลวดลายที่สวยงาม

จากประวัติความเป็นมาขงลูกไม้มีการยืนยันแน่ชัดเกี่ยวกับต้นกำเนิดของลูกไม้ แต่หลักฐานเก่าแก่ที่สุดคือ การค้นพบลายผ้าลูกไม้ที่มีลักษณะคล้ายลูกไม้ที่ใช้ในยุคอียิปต์โบราณ ซึ่งศาสตราจารย์ F. Petrie เป็นผู้ค้นพบในปีค.ศ. 1909 ณ บริเวณหลุมศพ Qumch ซึ่งตรงกับราชวงศ์ที่ 17 ของอียิปต์ แต่ไม่ว่าจะเป็นอารยธรรมโบราณของชาวอียิปต์ จีน เปอร์เซีย หรือกรีกก็ตาม แต่ละชาติก็มีหลักฐาน

ว่าในช่วงที่รุ่งเรืองที่สุดของอารยธรรมคน มักจะมีการผลิตและการใช้ผ้าลูกไม้อยู่ในสมัยนั้นๆ จะแตกต่างกันเพียงลวดลายและวัสดุที่ใช้บ้างเล็กน้อยเท่านั้น มักจะกล่าวกันว่าอิตาลีเป็นต้นกำเนิดของการผลิตลูกไม้ โดยการถักลูกไม้เริ่มต้นมาจากการปักลวดลายในศตวรรษที่ 15 และดัดแปลงมาเป็นการถัก ในยุคนั้นเมือง Venice และ Antwerp ในประเทศอิตาลีเป็นศูนย์กลางที่สำคัญในการถักลูกไม้ด้วยมือ ซึ่งทำขึ้นโดยสตรีด้วยฝีมือประณีต โดยการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการสร้างสรรค์งานลูกไม้ แต่ไม่ได้ทำเพื่อเป็นการค้า เนื่องจากการทำลูกไม้ด้วยมือต้องพิถีพิถัน ใช้ความประณีต และต้องใช้เวลาานจึงจะได้ผลงานที่งดงาม ในปีค.ศ. 1818 นักประดิษฐ์ชาวอเมริกันชื่อ John Heathcoat ได้ประดิษฐ์กระสวยเครื่องจักร เพื่อใช้ในการถักลูกไม้ด้วยมือ และในสมัยต่อมาได้มีการถ่ายทอดวิธีการผลิตให้แพร่หลายออกไป ทำให้การผลิตผ้าลูกไม้เป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวางมากขึ้น

ในศตวรรษที่ 17 และ 18 ลูกไม้ได้พัฒนาและเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในหมู่ชนชั้นสูงและมหาเศรษฐีชาวยุโรป เนื่องจากลูกไม้เป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ประณีต สวยงาม มีคุณค่า และราคาสูงพอๆ กับเครื่องประดับ ทำให้ผู้ที่มิถุกไม้ไว้ในครอบครองต่างเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี และถือเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาทต่อไปอีกด้วย ในช่วงปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งหลังศตวรรษที่ 18 ได้มีการผลิตเครื่องจักรอุตสาหกรรมสิ่งทออย่างต่อเนื่อง เคมีที่เครื่องจักรที่ใช้ผลิตลูกไม้ประดิษฐ์ขึ้นในประเทศอังกฤษ โดยเริ่มต้นจากเครื่องถักถุ่นองสำหรับสุภาพสตรี และได้รับการพัฒนาจนเป็นเครื่องถักลูกไม้ในปีค.ศ. 1809 โดยมีชื่อเรียกว่า Bobbin net machine ในปีค.ศ. 1813 เครื่องถักลูกไม้สามารถถักลายได้สวยงาม จนกระทั่งในปีค.ศ. 1839 ชาวฝรั่งเศสได้พัฒนาเครื่องถักลูกไม้เคมีให้มีความสามารถในการทำงานเพิ่มมากขึ้น โดยใช้ระบบการ์ดเข้ามาช่วย และเรียกว่าระบบแจ็กการ์ด ซึ่งเป็นเครื่องที่สามารถผลิตลูกไม้ได้สวยงามเทียบเท่ากับการผลิตลูกไม้ด้วยมือ

ผ้าลูกไม้สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้อย่างกลมกลืนสวยงามในเสื้อผ้าทุกประเภท อาจเป็นเพราะเสน่ห์ของลวดลายบนผืนผ้าที่เกิดจากการถัก ผูก โยง หรือสานของเส้นด้ายซึ่งตรงกับคำกล่าวของนวลแข ปาลีวนิช (2542 : 225) ได้กล่าวไว้ว่า ลูกไม้เป็นผ้าโปร่ง ประกอบด้วยด้ายต่อกันเป็นลวดลายต่างๆ อาจผลิตด้วยวิธีการถัก ผูก โยง หรือสาน การตกแต่งเสื้อผ้าด้วยลูกไม้ ให้ความรู้สึกมีเสน่ห์ด้วยลวดลายที่ถักทออยู่ในตัวของมันเอง และยังทำให้เสื้อผ้านั้นดูมีราคาขึ้น ลูกไม้นอกจากจะใช้ตกแต่งเพื่อความสวยงามแล้ว ยังใช้แก้ปัญหาบางอย่างในการตัดเย็บ เช่น แทรกลูกไม้เพื่อขยายความกว้างของเสื้อให้หลวมขึ้น ใช้เย็บคัมชายกระโปรงหรือใช้ลูกไม้กลางปิดทับรอบตะเข็บเย็บที่ไม้เรียบร้อย

การเลือกใช้ลูกไม้ตกแต่งเสื้อผ้าควรเลือกลูกไม้ที่มีคุณภาพ ลวดลายของลูกไม้เลือกให้เหมาะกับแบบเสื้อและผิวสัมผัสของผ้า เช่น ลูกไม้ที่มีลักษณะหนามีน่านักไม่ควรตกแต่งบนผ้าที่บางเบาแทนที่จะดูสวยงามขึ้นก็อาจจะทำให้เสื้อผ้าเสียรูปทรงได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.4 การตกแต่งเสื้อผ้าด้วยลูกไม้

ที่มา : <http://www.soinfashion.com/winter-lace-blog-131.html>

2.3.2 ชนิดของลูกไม้

ในการแบ่งชนิดของลูกไม้ สามารถแบ่งตามกรรมวิธีการผลิตได้ 2 ประเภท คือ

1) ลูกไม้ที่ทำด้วยมือ เช่น ลูกไม้กระสวย (bobbin lace) ลูกไม้แท็ท (tatting lace) ลูกไม้โครเชต์ (crochet lace) ลูกไม้ปลายเข็ม (needle point lace) ลูกไม้ผ้าโปร่ง (fillet netting) เป็นต้น

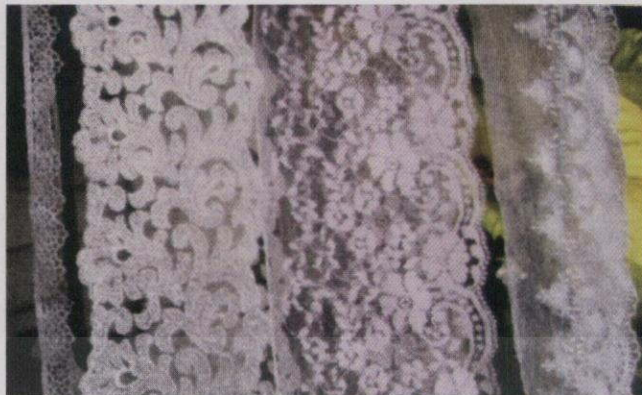
ภาพที่ 2.5 ตัวอย่างลูกไม้ที่ทำด้วยมือ

ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฑาทิพ รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

2) ลูกไม้ที่ผลิตด้วยเครื่องจักร ผ้าลูกไม้ที่ผลิตขึ้นมาจะเรียกชื่อตามวิธีการผลิต

หรือตามชื่อเครื่องจักร ลูกไม้ที่ทำด้วยมือทุกชนิดสามารถผลิตด้วยเครื่องจักรได้ เช่น cluny lace, guipure lace, chantily lace และ valenciennes lace เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทงห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.6 ตัวอย่างลูกไม้ที่ผลิตด้วยเครื่องจักร
ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฑาทิพ รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

ลูกไม้ที่ใช้ตกแต่งเสื้อผ้ามีหลายชนิดและหลายขนาดแตกต่างกันตามลักษณะการใช้สอย ซึ่งสามารถแบ่งตามประโยชน์ใช้สอย ได้ดังนี้

1) ลูกไม้ทั้งผืน (all over lace) เป็นลูกไม้ไม่มีเกรนผ้า ทอเป็นผ้าผืนใหญ่ มีทั้งเนื้อบางเบาและเนื้อหนา ส่วนใหญ่ทอจากใยพอลิเอสเตอร์หรือไนลอน ใช้ตัดเสื้อผ้าได้ทั้งผืน หรือใช้ตกแต่งเพียงบางส่วน

ภาพที่ 2.7 ตัวอย่างลูกไม้ที่ทั้งผืน
ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฑาทิพ รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

2) ลูกไม้ริม (edge lace) เป็นลูกไม้ริมขนาดใหญ่ มีลักษณะด้านหนึ่งเป็นเส้นตรง และอีกด้านหนึ่งเป็นรูปหยักโค้ง ใช้ตกแต่งแขนเสื้อ ชายเสื้อ หรือเย็บรูระบายตกแต่งเสื้อผ้าตามส่วนต่างๆที่ต้องการ

ภาพที่ 2.8 ตัวอย่างลูกไม้ริม
ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฑาทิพ รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูผู้สอนในโรงเรียนที่ศึกษาเป็นแบบ "ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า" ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสาร ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) ลูกไม้ริมขนาดเล็ก (picot edge lace) มีลักษณะคล้ายลูกไม้ริมแต่มีขนาดเล็กกว่า เป็นลูกไม้แถบชนิดเล็ก สามารถจัดให้โค้งงอตามต้องการได้ นิยมตกแต่งริมผ้า เช่น รอบคอ รอบปลายปก ปลายแขนเสื้อ ใช้ตกแต่งริบระบายต่างๆ รวมทั้งนิยมตกแต่งร่วมกับการตีเกล็ดโดยการเย็บ ทาบหรือแทรกระหว่างตะเข็บ

ภาพที่ 2.9 ตัวอย่างลูกริมขนาดเล็ก

ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฬาทิพ รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

4) ลูกไม้กกลาง (insertion lace) เป็นลูกไม้ที่ริมทั้งสองด้านเป็นเส้นตรงใช้ตกแต่งเสื้อผ้าโดยเย็บแทรกเข้าไปในแนวต่อตะเข็บหรือวางทาบบนตัวเสื้อ นิยมตกแต่งบริเวณปลายแขนเสื้อ ชายเสื้อ สบเสื้อ ปากกระเป๋า ชายกระโปรง เป็นต้น

ภาพที่ 2.10 ตัวอย่างลูกไม้กกลาง

ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฬาทิพ รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

5) ลูกไม้มีช่องสอดริบบิ้น (beading lace) มีลักษณะคล้ายลูกไม้กกลาง มีริมทั้ง 2 ด้าน เป็นเส้นตรงหรือหยักโค้ง และมีช่องตรงกลางเป็นแถวสำหรับไว้ร้อยริบบิ้นหรือเชือก หรือไม้ร้อยก็ได้ ส่วนมากนิยมใช้ตกแต่งเสื้อผ้าเด็ก

ภาพที่ 2.11 ตัวอย่างลูกไม้มีช่องสอดริบบิ้น

ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฬาทิพ รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สง

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้เผยแพร่ไปยังสื่อใดๆ หรือเผยแพร่ไปยังบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คิดความเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

6) ลูกไม้ดอก (medallions lace) ลูกไม้เป็นดอกหรือช่อ สามารถตัดแต่งช่อหรือดอกออกจากกันได้โดยริมไม่ถุย ทำให้สามารถใช้ตกแต่งเสื้อผ้าได้อย่างสวยงามตามความต้องการ โดยเฉพาะนำไปตกแต่งชุดโอกาสพิเศษ เช่น ชุดราตรีและชุดแต่งงาน เป็นต้น

ภาพที่ 2.12 ตัวอย่างลูกไม้ดอก

ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฬาทิป รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

7) ลูกไม้ทาบ (galloon lace) มีริมทั้งสองด้านเป็นรูปหยักโค้ง มีให้เลือกหลายขนาด เหมาะสำหรับใช้แทรกกลางระหว่างผ้า 2 ชั้น หรือวางทาบลงบนผ้า

ภาพที่ 2.13 ตัวอย่างลูกไม้ทาบ

ที่มา : การตกแต่งเสื้อผ้า. จุฬาทิป รัตนะนราพันธ์. กรุงเทพฯ. 2554

2.4 ข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการทำสแตนซิล

2.4.1 ประวัติความเป็นมาของเทคนิคการทำสแตนซิล

สแตนซิล (stencil) คือเทคนิคที่ใช้ในการตกแต่งให้เกิดลวดลายที่หลากหลายตามการออกแบบ กระบวนการทำสแตนซิลสามารถทำได้ทั้งแบบลายเดี่ยว และแบบลายซ้ำกัน ขึ้นอยู่กับการออกแบบ และแรงบันดาลใจของลวดลาย อีกทั้งยังต้องมีการทดลองทางด้านสีและลวดลายให้ได้ออกมาสวยงามตามแบบที่ต้องการ โดยกรรมวิธีหลักในการทำสแตนซิลคือการตัด เราสามารถกำหนดขนาด และเลือกวัสดุที่แตกต่างกันได้หลากหลาย เพื่อให้เกิดลวดลายแปลกใหม่ เพราะฉะนั้นเทคนิคการทำสแตนซิลทำให้ผู้สร้างสรรค์ชิ้นงานสามารถใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างเต็มที่ ส่วนแม่พิมพ์สแตนซิลจะสามารถใช้งานได้ระยะเวลานานเท่าใดนั้น ขึ้นอยู่กับวัสดุที่ใช้ทำแม่พิมพ์และการดูแลรักษาด้วย ถ้ามีการดูแลรักษาดี และใช้วัสดุทำแม่พิมพ์ที่คงทน แม่พิมพ์นั้นก็จะสามารถใช้งานได้หลายครั้ง และมีอายุการใช้งานยาวนาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

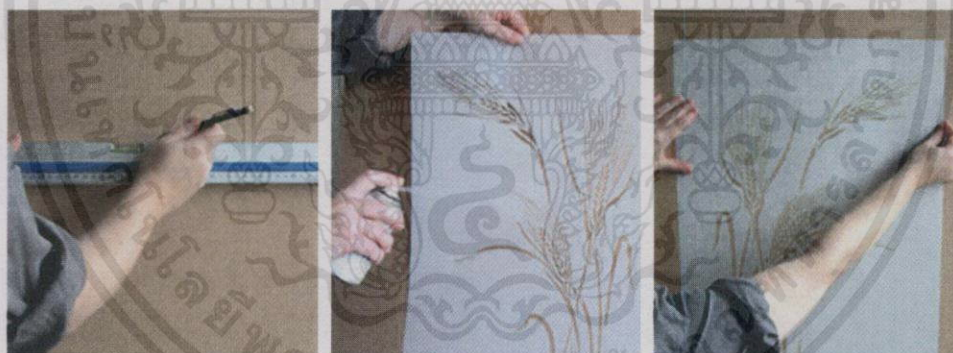
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.2 วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำสแตมป์

- 1) สีตามที่ต้องการ เช่น สีเทียน สีน้ำ สีสเปรย์ ฯลฯ
- 2) กระดาษรอง สำหรับเช็ดส่วนเกินของสี
- 3) กระดาษลอกกลาย
- 4) ปากกาลอกกลาย
- 5) มีดคัตเตอร์
- 6) แผ่นรองตัด
- 7) ฟองน้ำ แปรง หรือวัสดุที่ใช้จุ่มสี ทาสี
- 8) สเปรย์กาวหรือกาว

2.4.3 ขั้นตอนการทำลวดลายด้วยเทคนิคสแตมป์

- 1) ขั้นตอนที่ 1 ทำเครื่องหมายบอกตำแหน่งที่ต้องการทำสแตมป์ ออกแบบลวดลาย โดยใช้ดินสอและไม้บรรทัด วัดจุดเริ่มต้น และจุดสิ้นสุดที่เป็นตำแหน่งของสแตมป์ที่เราต้องการ
- 2) ขั้นตอนที่ 2 พันสเปรย์กาวหรือทากาวที่สามารถลอกได้ลงบนแม่พิมพ์ กลับด้านแม่พิมพ์ แล้วพันสเปรย์กาวลงไป โดยเว้นระยะการพันให้ห่างจากแม่พิมพ์ประมาณ 12 นิ้ว หรือทากาวลงบนพื้นผิวที่ต้องการ
- 3) ขั้นตอนที่ 3 การวางแม่พิมพ์สแตมป์ ติดกระดาษแม่พิมพ์ที่ตัดเรียบร้อยแล้ว ลงบนพื้นผิวที่ต้องการพิมพ์ลาย โดยให้มั่นใจว่าอยู่ในตำแหน่งที่ต้องการ

ขั้นตอนที่ 1

ขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 3

ภาพที่ 2.14 ภาพแสดงการทำสแตมป์ในขั้นตอนที่ 1 ถึง 3

ที่มา : http://www.hennydonovanmotif.co.uk/how_to_stencil.htm

- 4) ขั้นตอนที่ 4 การติดแม่พิมพ์สแตมป์ ตรวจสอบความเรียบร้อยของแม่พิมพ์ สแตมป์ที่ติดบนพื้นผิวที่ต้องการพิมพ์ลาย
- 5) ขั้นตอนที่ 5 การผสมสี ผสมสีโดยค่อยๆ ผสมทีละน้อยให้ได้สีตามต้องการ และตรงกับลวดลายที่ออกแบบไว้แล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ 6) ขั้นตอนที่ 6 ใช้ฟองน้ำหรือแปรงจุ่มลงบนสีที่ผสมเรียบร้อยแล้วเล็กน้อย ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 4

ขั้นตอนที่ 5

ขั้นตอนที่ 6

ภาพที่ 2.15 ภาพแสดงการทำสแตนซิลในขั้นตอนที่ 4 ถึง 6

ที่มา : http://www.hennydonovanmotif.co.uk/how_to_stencil.htm

7) ขั้นตอนที่ 7 กำจัดสีส่วนเกินออก ใช้ฟองน้ำหรือแปรงทาลงบนกระดาษที่นำมารองเพื่อกำจัดส่วนเกินของสีออก

8) ขั้นตอนที่ 8 พิมพ์ลายสแตนซิลโดยใช้ฟองน้ำ ใช้ฟองน้ำที่กำจัดส่วนเกินของสีออกเรียบร้อยแล้ว ทาลงบนแม่พิมพ์ที่เตรียมติดไว้เรียบร้อยแล้วบนพื้นผิวที่ต้องการพิมพ์ลาย

9) ขั้นตอนที่ 9 พิมพ์ลายสแตนซิลโดยใช้แปรง ใช้แปรงทาสีให้ทั่วแม่พิมพ์สแตนซิลตามลวดลายที่ตัดไว้ ค่อยๆ เก็บรายละเอียดและรอให้สีแห้ง การใช้ฟองน้ำจะดีกับงานที่มีความละเอียด และสามารถนำกลับมาใช้ได้หลายครั้ง ส่วนแปรงจะใช้ในการเก็บรายละเอียดของงาน

ขั้นตอนที่ 7

ขั้นตอนที่ 8

ขั้นตอนที่ 9

ภาพที่ 2.16 ภาพแสดงการทำสแตนซิลในขั้นตอนที่ 7 ถึง 9

ที่มา : http://www.hennydonovanmotif.co.uk/how_to_stencil.htm

10) ขั้นตอนที่ 10 การลงสีอื่นๆ ถ้าใช้มากกว่าหนึ่งสีในการพิมพ์ลาย จะทำกระบวนการซ้ำเหมือนขั้นตอนที่ 6 - 8 และถ้าต้องการเพิ่มสีหรือเปลี่ยนสี ต้องรอให้สีเก่าแห้งก่อน แต่ถ้าต้องการสีผสม ให้พิมพ์ลายขั้นตอนที่พื้นผิวเดิมหมาดๆ ถ้าต้องการเพิ่มรายละเอียด ให้ใช้ฟองน้ำหรือแปรงเล็กๆ ระบายลงในบริเวณที่ต้องการ

เอกสารนี้เป็นทรัพย์สินทางปัญญาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

11) ขั้นตอนที่ 11 การพิมพ์ตกแต่งด้วยสีเมทัลลิก ถ้าต้องการเพิ่มความน่าสนใจให้ลายพิมพ์ มีความสวยงามแปลกใหม่ยิ่งขึ้น สามารถทำได้โดยใช้วัสดุเพิ่มเติมค่อยๆ คัดลงตามตำแหน่งที่ ต้องการแล้วทิ้งไว้ให้แห้ง

12) ขั้นตอนที่ 12 ลอกกระดาษแม่พิมพ์ออก โดยค่อยๆ คึงออกช้าๆ จากพื้นผิวที่ทำการพิมพ์ลาย

ขั้นตอนที่ 10

ขั้นตอนที่ 11

ขั้นตอนที่ 12

ภาพที่ 2.17 ภาพแสดงการทำสแตนซิลในขั้นตอนที่ 10 ถึง 12

ที่มา : http://www.hennydonovanmotif.co.uk/how_to_stencil.htm

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบโครงสร้างภายนอก

2.5.1 หลักเบื้องต้นในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ภาพวาดของเสื้อผ้ามีเพียง 2 มิติ คือกว้างกับยาว เทียบได้กับการวาดภาพทั่วไป ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบทางศิลปะ ได้แก่ เส้น รูปทรง สี และผิวสัมผัส ซึ่งในการออกแบบที่ดีนั้น จะต้องนำองค์ประกอบของศิลปะมาใช้ร่วมกันได้อย่างสวยงาม โดยมีหลักในการพิจารณา ดังนี้

2.5.2.1 การใช้หลัก “Golden Mean” สัดส่วนที่ถือว่าเป็นที่ยอมรับ ได้แก่ สัดส่วนของ Venus de Milo ไม่ว่าจะเปรียบเทียบแขนกับมือ หรือขากับเท้า หรือเปรียบเทียบส่วนต่างๆ กับร่างกายทั้งหมดดูผสมผสานไม่ขัดตา ซึ่งในการออกแบบเสื้อผ้าก็เช่นกัน ส่วนประกอบต่างๆ บนตัวเสื้อก็ควรจะเป็นสัดส่วนซึ่งกันและกัน หลักการกำหนดส่วนที่ดีได้มาจากการประมวลการสอนของกรีกกล่าวว่า สัดส่วน 2:3 หรือ 3:5 สวยกว่าสัดส่วน 2:2 หรือ 2:4 ของทุกอย่างจะดูมีสัดส่วนที่ดี ถ้าขนาดของบริเวณเล็กเป็นสัดส่วนกับบริเวณใหญ่ ซึ่งเป็นสัดส่วนกับบริเวณทั้งหมดด้วย

“Golden Mean” หมายถึง อัตราส่วน 5:8 เมื่อต้องการจะแบ่งเสื้อชุดนี้ออกเป็น 2 ส่วน ควรแบ่งส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 5 และอีกส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 8 ไม่ควรแบ่งทั้งสองส่วนให้เท่ากัน การใช้กฎ 5:8 บนเสื้อผ้าจะช่วยให้สัดส่วนย่อยที่ถูกแบ่งเมื่อเทียบกันแล้วดูไม่ขัดตา ใช้ได้หลายอย่าง เช่น ใช้เป็นตัวกำหนดสัดส่วนความยาวของชายเสื้อ เมื่อใช้กับกระโปรงคนละท่อน ใช้กำหนดสัดส่วนของเสื้อผ้าที่มีการแบ่งด้านซ้ายขวาเพื่อให้เกิดความสมดุล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.1.2 สมดุล (balance) สมมาตร - ไม่สมมาตร (symmetry and asymmetry)
เสื้อผ้าจะเกิดสมดุลได้ต่อเมื่อขนาดและความเข้มของเส้นบนเสื้อผ้าตลอดจนการเลือกใช้วัสดุตกแต่งที่มีความสัมพันธ์ไปกันได้

สมดุลปกติ (symmetrical balance) คือมวลเท่ากัน ขนาดเท่ากัน และความเข้มเท่ากัน

สมดุลไม่ปกติ (asymmetrical balance) แบ่งเป็น 3 ชนิด คือ

- 1) ขนาดเท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน
- 2) ขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มเท่ากัน
- 3) ขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน

2.5.1.3 ขนาดสัดส่วน (scale) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเสื้อผ้านั้นทั้งหมด โดยการรับรู้ของประสาทตาจะเปรียบเทียบขนาดของลายกับเสื้อผ้า ซึ่งส่วนส่งผลกระทบต่อจิตใจทั้งสิ้น เช่น เล็กมาก ทึบมาก หรือแน่นมาก

2.5.1.4 จุดเด่น (dominance) หมายถึงการเน้นบริเวณหนึ่งบริเวณใดบนเสื้อผ้าให้เป็นจุดเด่นสะดุดตามากกว่าส่วนอื่นๆ ถึงแม้ว่าทุกแห่งบนเสื้อผ้าจะได้รับการออกแบบอย่างสวยงามน่าสนใจไปหมด ก็ต้องพยายามทำให้จุดใดจุดหนึ่งสะดุดตาให้ได้ ซึ่งจุดที่ควรจะเน้นคือบริเวณใบหน้า ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่สูงระดับสายตาและยังเป็นสิ่งที่แสดงความเป็นคนๆ นั้น เฉพาะตัวไม่เหมือนกัน วิธีที่จะใช้เน้นบริเวณที่ต้องการ คือการใช้สี ผิวสัมผัสที่ต่างกัน ใช้แนวเส้นคอแปลกๆ ใช้เครื่องประดับที่คอ ผูกผ้าพันคอ ทรงผมและเครื่องสำอาง ให้เลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นจุดเด่นที่สุด และให้ส่วนอื่นทำหน้าที่สนับสนุนจุดเด่นนั้นให้เด่นยิ่งขึ้น

2.5.1.5 หลักทั่วไปที่ทำให้เกิดจุดเด่น คือ

- 1) การซ้ำของเส้น เช่น การตีเกล็ดเป็นแถวๆ การจับจีบรัด จีบของระบาย แถวของกระดุม แถวของวัสดุตกแต่งเพิ่มเติมที่อยู่ในบริเวณเดียวกัน
- 2) การใช้เส้นแปลกๆ รูปทรงแปลกๆ หรือการใช้ผิวสัมผัสแปลกๆ เช่น ปก แขน กระเป๋าสลับๆ การตัดกัน หมายถึงการตัดกันของเส้น การตัดกันของสี การตัดกันของรูปทรง การตัดกันของรูปผิวสัมผัส บริเวณที่จะให้มีการตัดกันควรอยู่ใกล้กัน เช่น ให้สีของผ้าพันคอตัดกับสีของหมวก จะนิยมมากกว่าให้สีของผ้าพันคอตัดกับสีของรองเท้า

2.5.1.6 จังหวะ (rhythm) เป็นเครื่องมือในการออกแบบอย่างหนึ่งซึ่งมีความสำคัญมาก จังหวะเป็นผลที่เกิดจากการจัดวางลายและวัสดุ ส่งผลต่อการเพิ่มและลดขนาดในการมองเห็น

2.5.2 ขนาดของเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ขนาด (ซม.)	30	32	34	36	38	40
รอบอก	76	81	86.5	91.5	96.5	101.5
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84	86.5	89	91.5	94	96.5
ช่วงตัวด้านหลัง	37	38	39	40	41	42

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่งานวิจัยภายใต้การดำเนินงานเพื่อการศึกษาด้านการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป โดยไม่มีการนำข้อมูลไปใช้ในด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีการนำข้อมูลไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย. จารุพรรณ ทรัพย์ปรุ่ง. กรุงเทพฯ. 2543

ขนาด (ซม.)	30	32	34	36	38	40
รอบอก	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบเอว	84	86.5	89	91.5	94	96.5

ตารางที่ 2.4 : ตารางแสดงขนาดกระโปรงและกางเกงขาสั้นสตรี
ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย. จารุพรรณ ทรัพย์ปรง. กรุงเทพฯ. 2543

ขนาด (ซม.)	36 (S)	38 (M)	40 (L)	42 (XL)
ยาวหน้า	35	35.5	36	37
ยาวหลัง	38.5	39	40	41
ไหล่กว้าง	37	38	39	39
บ่าหน้า	30	31	32	33
บ่าหลัง	32	33	35	35
คอ	32	33	34	34
รักแร้	35	36	37	38
อก	80	84	90	92
อกบน	18	19.5	21	21
อกห่าง	18	18	20	20
รอบเอว	57	60	65	68
สะโพก	84	86 - 90	92	94
แขนยาว	13/45/67	13/45/70	14/46.5/72	14/47/73
ข้อมือ	13	14	15	15.5

ตารางที่ 2.5 : แสดงขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป
ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย. จารุพรรณ ทรัพย์ปรง. กรุงเทพฯ. 2543

2.5.3 การใช้เส้นในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

เส้นเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการออกแบบและเป็นพื้นฐานในการเริ่มต้นเรียนรู้เกี่ยวกับงานศิลปะทุกแขนง เส้นที่ใช้ในการออกแบบมีมากมายหลายลักษณะ เส้นเป็นส่วนประกอบที่ทำให้การออกแบบเกิดความรู้สึกได้ต่างกัน เพราะเส้นเป็นผลต่อการมองเห็นของมนุษย์ เส้นบนตัวเสื้อมี 2 ชนิด คือเส้นตรงและเส้นโค้ง นอกจากเส้นที่มองเห็นบนตัวเสื้อแล้ว ยังมีเส้นอีกชนิดหนึ่งเรียกว่าเส้นรอบนอก ซึ่งเส้นแต่ละชนิดจะให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

2.5.3.1 เส้นตรง (Straight Line)

เส้นตรงจะให้ความรู้สึกแน่นอนแข็งแรง เข้ม หยิบ แข็งกระด้าง ไม่ประณีต ประณีต เส้นตรงที่ใช้ในงานศิลปะออกแบบเสื้อผ้าแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

- 1) เส้นตรงแนวตั้ง (Vertical Line) จะช่วยเพิ่มความสูง ให้กับผู้ที่ต้องการให้รูปร่างสูงโปร่ง แต่ถ้าใช้เส้นตรงแนวตั้งที่มีขนาดใหญ่ซ้ำกันหลายๆ จะกลายเป็นเพิ่มความกว้างได้ และผลของการใช้เส้นตรงแนวตั้ง ขึ้นอยู่กับช่องไฟและความเข้มของพื้นที่ที่ติดกับเส้นนั้น เส้นตรง

แนวตั้งที่มีช่องไฟที่จะสามารถนำสายตาขึ้นไปสู่ใบหน้าได้ แต่ถ้าช่องไฟของลวดลายนั้นขยายกว้างขึ้น หรือมีช่องไฟต่างๆกัน ขนานกัน จะทำให้สายตาสังเกตเห็นความกว้างชัดกว่าความสูง

2) เส้นตรงแนวราบหรือเส้นตรงแนวนอน (Horizontal Line) จะช่วยเพิ่มความกว้าง แต่ถ้ามีช่องไฟและมีความเข้มเข้ามาเกี่ยวข้องก็อาจให้ผลตรงกันข้าม เส้นตรงแนวราบจะพบได้ในลวดลายผ้า เส้นเอว เส้นต่ออก เส้นต่อสะโพก เส้นชายกระโปรง เป็นต้น ถ้าความเข้มและขนาดของแนวราบเป็นจุดเด่นมากเท่าใดก็จะดูเตี้ยและกว้างขึ้นตามไปด้วย

3) เส้นเฉียงหรือเส้นแท่งมุม (Diagonal Line) ขึ้นอยู่กับองศาของเส้นเฉียงนั้น ถ้าองศาน้อยจะให้ผลไปในทางแนวนอนหรือแนวราบ ถ้าองศาของเส้นเฉียงมากจะให้ผลไปในทางแนวตั้ง เส้นเฉียงเป็นเส้นที่นิยมใช้เพื่อการซ่อนความบกพร่องของรูปร่าง

2.5.3.2 เส้นโค้ง (Curve Line)

การนำเส้นโค้งมาใช้ในการออกแบบเสื้อผ้ามีส่วนสัมพันธ์กับรูปร่างมากที่สุด เพราะเส้นโค้งสามารถคล้อยตามรูปร่างของคนมากที่สุด และถ้าเส้นโค้ง ที่ไม่เน้นความโค้งมากเกินไปให้ความรู้สึกสุภาพอ่อนโยน แต่ไม่ควรใช้เส้นโค้งมากเกินไป นอกจากจะทำให้ไม่เกิดจุดเด่นแล้ว ยังลำบากต่อการตัดเย็บอีกด้วย

2.5.3.3 เส้นกรอบนอก (Silhouettes)

เส้นกรอบนอกมีบทบาทสำคัญในการ ออกแบบเสื้อผ้า เพราะนอกจากจะเป็นตัวกำหนดโครงร่างภายนอกของเสื้อผ้าแล้ว เส้นกรอบนอก ที่ดีมักทำให้เกิดความประทับใจ เมื่อพบเห็นครั้งแรก เส้นกรอบนอกของเสื้อผ้าจะส่งผลสะท้อนถึง ส่วนต่างๆของเสื้อผ้าและรูปร่างได้ เส้นกรอบนอกจะเปลี่ยนไปตามสมัยนิยมอย่างช้าๆ ก่อนปี ค.ศ. 1905 นิยมทรงกระบอก ต่อมาเปลี่ยนเป็นทรงตรง เป็นลักษณะหมุนเวียนสลับกันไป เส้นกรอบนอกที่ใช้มีหลายรูปทรงสรุปได้ดังนี้

- 1) Arrow Line มีลักษณะเป็นรูปทรงลูกศร ออกแบบโดยนักออกแบบชาวฝรั่งเศส คริสเตียน ดิออร์ ในฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ปี ค.ศ. 1956
- 2) Ample Line มีลักษณะเป็นรูปทรงไข่
- 3) X Line มีลักษณะเป็นรูปทรงตัว X มีลักษณะไหล่กว้าง เอวคอด และด้านล่างขยายออก
- 4) H Line มีลักษณะเป็นรูปทรงตัว H แบบเสื้อเป็นเอวปล่อย ใช้เข็มขัดหรือวัสดุอื่นคาดที่เอว
- 5) Sack Line มีลักษณะเป็นรูปทรงตรง ตัวหลวมเหมือนกระสอบ
- 6) A Line เป็นลักษณะปลายบานกว้างเหมือนรูปตัว A ออกแบบโดย คริสเตียน ดิออร์ ในปี ค.ศ. 1955 สำหรับฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน และจัดได้ว่ายังเป็นรูปทรงมาตรฐานจนถึงปัจจุบัน นอกจากจะเรียกรูปทรงเอแล้ว ยังมีชื่อเรียกอื่นอีก เช่น ทรงเต็นท์ ทรงสามเหลี่ยม ทรงโคน ทรงพีระมิด เป็นต้น

7) Sheath Line มีลักษณะรูปทรงผอมบาง ห่อร่างกายคล้ายฝักมีด

8) Straight Line มีลักษณะรูปทรงเหมือนสี่เหลี่ยมผืนผ้า หรือสี่เหลี่ยมจัตุรัส เป็นรูปทรงตรงหรือทรงกล่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ใช้
ไม่ว่ากล่าวถึงผู้แต่งเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9) Spindle Line มีลักษณะรูปทรงเหมือนกระสวย เป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของคริสเตียน ดิออร์ นำเสนอในปี ค.ศ. 1957 สำหรับฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว มีรูปทรงเหมือนถังไม้ หรือกระสวยทอผ้า

10) Slim Line มีลักษณะรูปทรงผอมบาง แนบเนื้อรัดรูป

11) Soft Conscious Line มีลักษณะรูปทรงพอดีตัว ทรงหลวมกว่าทรง Slim Line เล็กน้อยทรงพอดีตัวนี้จะเน้นส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างกายอย่างธรรมชาติ

12) Tulip Line มีลักษณะรูปทรงเหมือนดอกทิวลิป

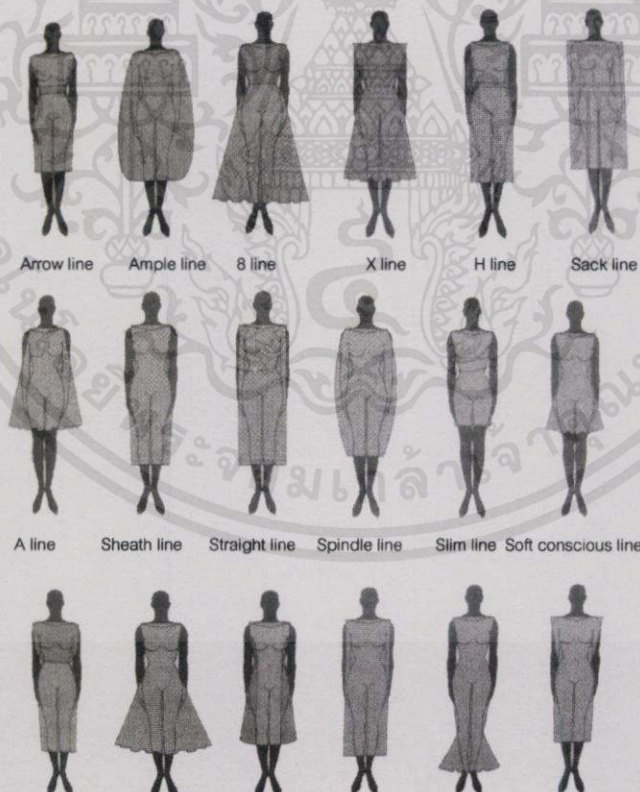
13) Fit and Flare Line มีลักษณะรูปทรงส่วนบนพอดี แต่ช่วงล่างตั้งแต่เอวลงมาจะบานออก

14) Princess Line มีลักษณะรูปทรงพอดีตัว และมีเส้นแนวต่อตะเข็บในแนวตั้ง เอวคอด และค่อยๆกว้างออกจากเอวจนถึงชายกระโปรง

15) Pencil Line มีลักษณะรูปทรงแคบยาวคล้ายแท่งดินสอ

16) Mermaid Line มีลักษณะรูปทรงกระชับลำตัวตลอดจนถึงเข้าแล้วค่อยบานออกเหมือนหางปลา ลักษณะคล้ายกับนางเงือก

17) Y Line มีลักษณะรูปไหล่กว้างและค่อยๆแคบลงไปจนถึงชายกระโปรงคล้ายรูปตัว Y

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรนำออกไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้าม **ภาพที่ 2.18 ภาพแสดงเส้นกรอบนอกแบบต่างๆ** เอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่มา : ศิลปการตกแต่งเสื้อผ้า. เสาวลักษณ์ คงกาญจฉาย. 2542

2.5.4 การใช้สีในเครื่องแต่งกาย

สีเสื้อผ้าสามารถสะท้อนถึงอารมณ์และรสนิยมของผู้แต่ง ความหมายของสีแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม เช่น ชาวอเมริกันถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความบริสุทธิ์ มักใช้เป็นชุดเจ้าสาว แต่ชาวจีนถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความเศร้า ใช้ไว้ทุกข์ และนิยมให้เจ้าสาวแต่งสีแดงหรือสีชมพู ซึ่งถือว่าเป็นสีของความร่ำรวย ความหมายของสีนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์แต่ละแห่ง สีวรรณะร้อนจะทำให้ดูใกล้เคียงกว่าความเป็นจริง สีวรรณะเย็นทำให้ดูหมองลงและทำให้ดูไกลขึ้นกว่าสีความเป็นจริง สีคล้ำเหมาะกับเสื้อกลางวัน สีสดมากๆ เหมาะกับเสื้อกลางคืน

สีบางสีเหมาะกับเสื้อผ้าบางฤดู เช่น สีขาวและสีปนขาวเหมาะกับฤดูร้อน ถือว่าช่วยลดความร้อนได้ ในประเทศที่มีฤดูต่างๆ มีบทบาทต่อการแต่งกายมาก เช่น ในต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศยังคงหนาวเย็นอยู่บ้างเพียงเล็กน้อย นิยมเสื้อผ้าสีสดใสมากๆ ในฤดูร้อน ใช้สีขาวและปนขาว (tint) ฤดูใบไม้ร่วงจะใช้สีที่ปนสีดำ (shade) ซึ่งใช้ได้ไปจนถึงต้นฤดูหนาว ต่อมาเมื่ออากาศเริ่มหนาวจัดมากขึ้นนิยมใช้สีมืดมากๆ จนถึงสีดำ

สมัยนิยมของเสื้อผ้าเปลี่ยนไปทุกปี ซึ่งทุกคนไม่จำเป็นต้องใช้สีตามสมัยเสมอไป สีที่เหมาะสมกับแต่ละคนมีอยู่ไม่กี่สี ฉะนั้นควรเลือกสีที่เหมาะสมกับเรามากที่สุด ซึ่งจะพิจารณาการใช้สีให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคลได้จากสีของผิวกาย สีผิว สีของตา ขนาดของรูปร่าง ตลอดจนบุคลิกของผู้ใช้ โดยการ ใช้สีในเครื่องแต่งกาย จัดเป็นกลุ่มได้ดังนี้

2.5.4.1 Monochromatic เป็นเสื้อผ้าที่มีการใช้สีเดียว หรือเป็นสีเดียวแต่มีหลายโทน (Tone) มีความแตกต่างของเฉด (Shade) ความสว่างของสี (Value) ความสดของสี (Intensity) ของสีเดียวกัน คือการใช้สีๆ เดียวจะทำให้เกิดความกลมกลืนของเสื้อผ้า เป็นการใช้สีที่มีน้ำหนักต่างกันมาตัดกัน เป็นการใช้ความอ่อนแก่ของสีๆ เดียว การใช้สีเดียวจะเป็นการง่ายต่อการตกแต่งสิ่งอื่นๆ ที่มีความโดดเด่นในตัวเองเข้าไป เช่น เครื่องประดับ หรือการตกแต่งด้วยวัสดุอื่นๆ

ภาพที่ 2.19 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Monochromatic

ที่มา : <http://crashingred.com/fashion-and-style/trends-inspiration/resort-2013-fashion-trends-for-real-life/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.4.2 Analogous หรือ Related Color จะเป็นสีที่ใกล้เคียงกันในวงจรสี เช่น เหลือง เขียว เหลืองเขียว ควรจะใช้ไม่เกิน 5 สี หรือประมาณ 3 สี จึงจะเหมาะสำหรับการผสมสีในการแต่งกายของเรา แต่การใช้สีนั้นจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ดังนี้

- 1) Proportion สัดส่วนการใช้สีพยายามหลีกเลี่ยงการใช้สีที่เท่ากัน
- 2) Rhythm ความอ่อนแก่ของสี ความสว่างความมืดของสี
- 3) Balance การกระจายของสีให้เกิดความน่าสนใจ
- 4) Dominance การเน้นของสีนั้นจะเน้นที่สีเดียว

โดยนำความรู้ในเรื่องของสี และความรู้เกี่ยวกับสีมาใช้ให้ถูกหลักศิลปะ เพื่อประยุกต์ใช้ในการแต่งกาย

ภาพที่ 2.20 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Analogous

ที่มา : http://08534796d.blogspot.com/2008_10_01_archive.html

2.5.4.3 Complementary หรือสีคู่ประกบ คือคู่สีที่อยู่ตรงข้ามกันบนวงจรสี หรือบางทีเรียกว่าสีตรงข้าม การใช้งานลักษณะนี้จะให้ผลงานที่โดดเด่น ดึงดูดสายตาได้ดี แต่ต้องอาศัยการเลือกใช้สีไม่ให้ขาดความน่าสนใจ และขาด Unity เพราะทุกสีแข่งกันโดดเด่น

ภาพที่ 2.21 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Complementary

ที่มา : <http://northonharper.com/2011/06/color-theory/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ในการเผยแพร่โดยไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกที่

2.5.4.4 Split Complementary เป็นการใช้คู่ขนานของสีตรงข้าม คือการใช้สีใดสีหนึ่งควบคู่กับสีที่อยู่ขนานข้างทั้งซ้ายและขวาของสีตรงกันข้าม การใช้งานสีลักษณะนี้ให้ผลงานที่รู้สึกตื่นเต้น น่าสนใจ แต่ไม่เด็ดขาดสุดขั้ว ทำให้การตัดกันรุนแรงน้อยกว่า Complementary

ภาพที่ 2.22 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Split Complementary

ที่มา : http://bellahairbeauty.blogspot.com/2012_07_01_archive.html

2.5.4.5 Achromatic คือการใช้เพียงสีขาว ดำ และเทาเท่านั้น โดยไม่ใช้สีอื่น ซึ่งจะทำให้รู้สึกถึงความจริงจัง หนักแน่น ถือว่าเป็นโทนสีที่ได้รับความนิยมมากในการออกแบบเครื่องแต่งกาย เพราะมีความเป็นสากล เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างทั่วถึง และสามารถใส่ได้ในหลายโอกาส

ภาพที่ 2.23 เครื่องแต่งกายที่ใช้สี Achromatic

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูอาจารย์เพื่อใช้ในการเรียนการสอน ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ที่มา : <http://www.fashion-district.org/2013/fashion-trends-spring-2013-part-i/>

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่ลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากข้อมูลการใช้สีในเครื่องแต่งกาย จึงนำมาซึ่งแนวทางในการออกแบบ โดยชุดที่นำมาทำการออกแบบนี้ เป็นชุดที่มีแพทเทิร์นสบายๆ เรียบง่าย สามารถใส่ได้ในหลายโอกาสและมีความนิยมในทุกยุคทุกสมัย ดังนั้นสีที่นำมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีของโครงการนี้ จึงใช้สีในกลุ่มของ Achromatic

ในส่วนของการปักประดับตกแต่งจะใช้สีแบบ Achromatic คือการใช้กลุ่มโทนสีขาวเป็นหลัก แต่จะมีบางส่วนของการประดับที่ต้องการเน้นถึงความชัดเจนและโดดเด่นในรายละเอียด จึงใช้โทนสีเทา สีเงิน และวัสดุอื่นๆ เข้ามาร่วมด้วย

2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าและวัสดุตกแต่งต่างๆ

2.6.1 ผ้าใยธรรมชาติ

ผ้าใยธรรมชาติ หมายถึงเส้นใยที่กำเนิดมาจากธรรมชาติ สามารถนำมาผลิตเป็นผ้าได้ ชนิดของเส้นใยธรรมชาติจำแนกตามแหล่งที่มาเป็น 3 กลุ่มคือ

- 1) ใยจากพืช เช่น ฝ้าย ลินิน ป่าน ปอ ฯลฯ
- 2) ใยจากสัตว์ เช่น ไหม ขนสัตว์
- 3) ใยจากแร่ธาตุ เช่น โยหิน โยเงิน โยทอง

เซลลูโลส เป็นสารประกอบมูลฐานของพืช นอกจากจะใช้ใยธรรมชาติหลายชนิดแล้ว นักวิทยาศาสตร์ได้ดัดแปลงเซลลูโลสของเนื้อไม้เป็นใยใช้ประโยชน์ได้ เช่น เรยอน(Rayon) เป็นเซลลูโลสบริสุทธิ์ อาซิเตต(acetate) เป็นเซลลูโลสดัดแปลง โยเซลลูโลสทุกชนิด มีคุณสมบัติทั่วไปอย่างเดียวกัน แตกต่างกันบ้างเล็กน้อย ความแตกต่างนี้จะบอกได้ว่า โยนั้นมาจากพืชชนิดใด

คุณสมบัติ	ความสำคัญต่อผู้บริโภค
ความแน่นมาก	ผ้าที่ทำด้วยใยชนิดอื่นปริมาณเท่ากัน ผ้าใยเซลลูโลสจะหนักกว่า
ความอยู่ตัวน้อย	ถ้าไม่ตกแต่งให้ทนยับ ผ้าจะยับยับง่าย
กลืนน้ำได้ดี	บิดเข้าเกลียวให้แน่นมากได้ ทอให้แน่นได้ ทำผ้าเนื้อละเอียดแน่นได้ ทำให้เกิดสะท้อนลมได้
ดูดความชื้นดี	เหมาะสำหรับสวมในฤดูร้อน ทำผ้าขนหนู ผ้าเช็ดหน้าดี
นำความร้อนดี	เมื่อใส่ในฤดูร้อนจะรู้สึกเย็น
ทนความร้อนสูง	ต้มได้ รีดสะดวก ไม่ต้องระวังความร้อนมากนัก
ทนด่างได้	ผ้าใยเซลลูโลสฟอกขาว ขัดมัน ชักด้วยสบู่ หรือผงซักฟอกที่มีด่างอย่างแรงได้ ทนต่อเหงื่อได้ดี
ไม่ทนต่อกรดแอมโมเนียและกรดอินทรีย์	รอยเปื้อนผลไม้ไม่ควรเอาออกทันที มิฉะนั้นจะเอาออกยาก บางที่ไม่หลุดเลยจนผ้าขาด
ทนมอดและแมลง	เก็บรักษาง่าย
ติดไฟง่าย	เวลาสวมใส่ต้องระวัง อย่าอยู่ใกล้เปลวไฟ

ตารางที่ 2.6 คุณสมบัติของใยเซลลูโลส

2.6.2 ฝ้าย

2.6.2.1 ความสำคัญของฝ้าย

ฝ้ายเป็นผ้าที่ใ้งกันมากที่สุด เหมาะกับประเทศที่มีอากาศร้อน เพราะผ้าฝ้ายสวมใส่สบาย ผ้าฝ้ายได้จากใยฝ้าย ต้นฝ้ายขึ้นได้ดีในแถบที่มีอากาศอุ่นและชื้น ในประเทศเราปลูกกันมากทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อผลฝ้ายแก่จัด ผลจะแตกมีใยเป็นปุยขาว เก็บมาแยกเอาเปลือกและเมล็ดออก แล้วนำไปปั่นเป็นเส้นใยและเส้นด้าย ทอเป็นผืนผ้า ฝ้ายมีเนื้อค่อนข้างเหนียว ไม่ค่อยยืดหยุ่น ยับง่าย หดง่าย ดูดซึมน้ำได้ดี ระบายอากาศและความร้อนได้ดี เนื้อผ้าซักกรีดและทำความสะอาดง่าย ทนความร้อนได้ดี ต้ม-ได้ ฟอกขาวได้ รีดได้ด้วยความร้อนหรืออุณหภูมิสูง

ภาพที่ 2.24 แสดงภาพดอกฝ้าย

ที่มา: http://www.promma.ac.th/main/chemistry/boonrawd_site/natural_fiber.htm

2.6.2.2 ประโยชน์ใช้สอยของผ้าฝ้าย

ฝ้ายมีหลายเนื้อ ตั้งแต่เนื้อบางเบา จนกระทั่งถึงเนื้อหนาหนัก เลือกใช้ได้ตามความต้องการ เช่น ฝ้ายที่เป็นผ้าสาธู เหมาะที่จะใช้ทำเป็นผ้ากรอง ทบ 2 ชั้น ทำเป็นผ้าอ้อม ผ้าเช็ดมือ ผ้าเช็ดถ้วยชาม ผ้าฝ้ายเนื้อบางเนื้อดี เหมาะสำหรับตัดเสื้อผ้าหน้าร้อน ผ้าฝ้ายเนื้อค่อนข้างหนา เช่น ผ้ากำมะหยี่ ผ้าลูกฟูก ฝ้ายยีน ใช้ตัดเสื้อผ้าที่ต้องการความอบอุ่นและแข็งแรง ทนทาน นอกจากนี้ยังเหมาะที่จะใช้ทำผ้าเช็ดตัว ผ้าเช็ดหน้า ผ้าห่มเด็ก ผ้าม่าน ผ้าคลุมเตียง ผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน และผ้าชนิดอื่น ๆ ได้อีกมากมายหลายชนิด นับเป็นผ้าที่ใช้ได้ดีและใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด โดยเฉพาะในประเทศที่มีอากาศร้อน เช่น ประเทศไทยเรา

2.6.2.3 คุณสมบัติของผ้าฝ้าย

- 1) สวมใส่สบาย มีเนื้อนุ่ม
- 2) ดูดความชื้นและระบายความร้อนได้ดี
- 3) มีความทนทาน แข็งแรง ต้านทานการขูดถูได้ดี
- 4) ทนความร้อน สามารถต้มในน้ำเดือดได้
- 5) มีความต้านทานค้างสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.3 ลิิน

2.6.3.1 ความสำคัญของลิิน

ลิินได้จากต้นพืชที่เรียกว่า แฟล็กซ์(Flax) ปลูกกันมากในยุโรป เช่น เบลเยียม ไอร์แลนด์ รัสเซีย ฯลฯ เป็นใยที่เก่าแก่และทนทาน (ผ้าห่มมีในประเทศอียิปต์) ลิินชอบอากาศอุ่นค่อนข้างชื้น ลิินที่ปลูกในประเทศยุโรปส่วนมากจะนำไปทำสำเร็จเป็นผืนผ้า ก่อนจะได้ลิินมาผลิตเป็นผืนผ้า ต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน คือนำต้นลิินที่ถอนแล้วมาหมักให้ดินเปื่อยนุ่ม มัดเป็นพ่อน ๆ ตากให้แห้ง แล้วใช้ลูกกลิ้งกลิ้งบดทับให้ดินและก้านแตกแยกเส้นใยออกมา ต่อบนนำเข้าเครื่องหรีวให้เส้นใยเรียบและแยกเอาเส้นใยสั้น ๆ ออก แล้วนำไปปั่นเป็นเส้นใยและเส้นด้าย หากต้องการให้เส้นใยขาว ก็มักจะนำไปฟอกขาวก่อนนำมาปั่นเป็นเส้นด้าย

มูลนิธิโครงการหลวงได้นำลิินเข้ามาทดลองปลูกทางภาคเหนือ พบว่ามีหลายพันธุ์สามารถเจริญเติบโตและให้ผลผลิตเป็นที่น่าพอใจ กับทั้งช่วงเวลาที่ปลูกได้ดีเป็นเวลาเดียวกับที่ชาวเขาปลูกฝิ่น จึงสามารถใช้ปลูกทดแทนฝิ่นเป็นการสนองนโยบายของมูลนิธิโครงการหลวงเป็นอย่างดี

ภาพที่ 2.25 แสดงภาพต้นลิิน(ซ้าย) ทุ่งลิิน(ขวา)

ที่มา: <http://www.ku.ac.th/e-magazine/february48/agri/linum.html>

2.2.3.2 พื้นที่ปลูกและสภาพอากาศ

ลิินเป็นพืชที่ปลูกง่าย ไม่ต้องพิถีพิถันในการดูแลรักษา ให้ผลผลิตดีตั้งแต่เริ่มปลูก ซึ่งใช้ประโยชน์ของเส้นใยได้เฉลี่ย 1 ตันต่อไร่ และผลผลิตเมล็ดซึ่งใช้หีบน้ำมันได้ เฉลี่ย 100 กิโลกรัมต่อไร่ ซึ่งสามารถทำให้ชาวเขามีรายได้ประมาณ 3,000 บาทต่อไร่

โดยมีต้นทุนต่ำเนื่องจากไม่ต้องใช้สารเคมีป้องกันกำจัดแมลง ลิินแบ่งเป็น 2 ชนิดคือ

- 1) ชนิดเมล็ดเล็ก ใช้ปลูกเพื่อสกัดน้ำมัน
- 2) ชนิดเมล็ดใหญ่ ได้เส้นใยจากต้น

ประเทศที่มีการปลูกเพื่อเก็บเมล็ด ได้แก่ อินเดีย รัสเซีย อาร์เจนตินา และประเทศที่ปลูกเพื่อผลิตเส้นใย ได้แก่ รัสเซีย รุมาเนีย จีนแดง โปแลนด์ ฯลฯ

ลิินแต่ละชนิดชอบอากาศแตกต่างกัน ชนิดต้นสูงมักชอบอากาศอบอุ่น

อุณหภูมิที่เหมาะสมต่อการผลิตเมล็ดคือ 16-18 องศาเซลเซียส และที่อุณหภูมิ 16-19 องศาเซลเซียส เหมาะสำหรับการผลิตต้นเพื่อใช้เส้นใย สำหรับชนิดต้นเตี้ย อุณหภูมิที่เหมาะสมคือ 19.5-24 องศาเซลเซียส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำ ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่าการร้อยค่าลิขสิทธิ์ อื่นๆ ห้ามนำไปคัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลินินสามารถปรับตัวได้กว้างขวาง สามารถขึ้นได้ดีในพื้นที่ที่มีระดับความสูงจากน้ำทะเลตั้งแต่ 500 หรือ 700 เมตรขึ้นไป ในช่วงการเจริญเติบโตทางลำต้นไม่ควรมีฝนตกหนักเกินไป ปริมาณน้ำฝนที่เหมาะสมควรอยู่ระหว่าง 450-750 มิลลิเมตรต่อปี และควรมีฝนตกกระจายตลอดฤดู ยกเว้นในช่วงระยะก่อนการเก็บเกี่ยวอากาศควรแห้ง

2.6.3.3 การปลูกและเก็บเกี่ยว

แฟลกซ์ชอบพื้นดินอุดม มีอากาศชื้นและเย็น ต้องเอาใจใส่มาก เป็นโรคง่าย การเตรียมดินต้องไถให้ลึกเพราะรากต้นลินินหยั่งลงดินลึกกว่าต้นพืชชนิดอื่นขนาดเดียวกัน ควรย้ายแปลงปลูกทุกระยะ 3 ถึง 5 ปี เวลาปลูกใช้เมล็ดหว่านให้ถี่เพื่อให้ต้นขึ้นแน่นจะได้สูงชะลูดและต้นเล็ก มีใยยาวละเอียด

เมื่อปลูกเพื่อใช้ใย จะเลือกพันธุ์ดอกสีขาว ลินินขึ้นเป็นต้นเดี่ยว ไม่แตกกิ่งก้าน สูงประมาณ 90-120 เซนติเมตร มีกิ่งเล็ก ๆ ที่ยอด 2-31 กิ่ง พอออกดอกเป็นเมล็ดต้องตัดต้นก่อนที่เมล็ดจะแก่ มิฉะนั้นใยที่ได้จะไม่นุ่มและเป็นมันใยที่ได้จากต้นเมล็ดแก่ใช้ทำผ้าเนื้อหยาบ

การตัดต้นทำด้วยมือ บางแห่งใช้เครื่องจักร ถ้าถอนทิ้งรากจะได้ใยขาวสะอาด การตัดต้นทิ้งไว้ในแปลงปลูก โคนลินินจะคุชสีจากดินทำให้มีสีขุ่น รากตก เมื่อถอนหรือตัดแล้วจะมัดเป็นมัดเล็ก ๆ ตั้งเอาโคนลงไว้ในแปลงปลูก 2-3 วัน ให้ใบแห้ง เคาะเอาเมล็ดและใบออกนำไปหมัก

การหมักเส้นใย (Retting) การหมักคือการทำให้เชื้อไม้เปื่อยด้วยความชื้น มีปฏิริยาของแบคทีเรียช่วยบ้าง การหมักให้ได้ที่พอดีเป็นสิ่งสำคัญ น้อยไปจากแยกใยออกยาก มากเกินไปจะทำให้ใยเปื่อย

วิธีโบราณ หมักด้วยน้ำค้าง คือ แผ่นดินแฟลกซ์บนแปลงหญ้า เรียงโคนให้สม่ำเสมอทิ้งไว้ประมาณ 15-20 วัน ให้แบคทีเรีย ความชื้นและอากาศเข้าไปทำปฏิริยากับเชื้อไม้ให้ใยแยกออกจากกัน โอกาสที่หมักได้ดีที่สุดคือ ตอนกลางคืนมีน้ำค้าง กลางวันอากาศร้อนจัด ใยที่ได้มักมีสีคล้ำแต่คุณภาพดี

ต่อมาใช้หมักในทางน้ำไหล บ่อน้ำ แล้วเปลี่ยนเป็นถึงน้ำ เพื่อต้องการควบคุมอุณหภูมิและปริมาณแบคทีเรียให้มีเท่าที่จำเป็นใช้ ใยมีคุณสมบัติดีกว่าการหมักด้วยวิธีอื่นทั้งหมด วิธีหมักต้องเรียงต้นแฟลกซ์เอาทางโคนลงในถึง น้ำทำให้ร้อนที่ 26.6 - 32.2 องศาเซลเซียส ใส่จนกระทั่งท่วมปลาย รักษาอุณหภูมิของน้ำให้อยู่ในระดับนี้ตลอดเวลาหมัก น้ำใช้ต้องเป็นน้ำสะอาดไม่มีแร่ธาตุใด ๆ เจือปน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล็ก เพราะทำให้เป็นจุดดำและเสื่อมคุณภาพได้ น้ำจะซึมเข้าไปภายในลำต้นทำให้พองตัวออก เยื่อหุ้มชั้นนอกจะแตกให้แบคทีเรียผ่านเข้าไปทำปฏิริยากับ Pectin ในเนื้อไม้ เปลี่ยนให้เป็นสารละลายน้ำได้ ระยะหมัก 6-81 ชั่วโมงแรก สิ่งสกปรกและสีในลำต้นจะละลายออก ควรเปลี่ยนน้ำใหม่ใยจะมีสีขาวสะอาดขึ้น ต้องระวังมิให้เกิดการหมักเชื้อ (fermentation) จะทำให้เกิดกรดเป็นอันตรายต่อใย ต้องควบคุมจำนวนแบคทีเรียในน้ำให้คงที่ น้ำหมักนี้ เมื่อทำให้เป็นกลางโดยปูนขาวหรือแคลเซียมคลอไรด์ ใช้เป็นปุ๋ยได้ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ การแยกเส้นใย เมื่อหมักได้ที่แล้ว เอาต้นแฟลกซ์ขึ้นตากแดดให้แห้ง ในบางแห่ง โยชนด้านการค้า

ไม่ว่า ไซบอบแห้ง เก็บไว้ในห้องมิดชิดมิให้อากาศเปลี่ยนแปลงได้มากนักนาน 1 เดือนหรือมากกว่า ที่มีการนำไปใช้

จึงนำไปทาบหรือบดด้วยเครื่องจักรให้ใยที่ยังเกาะกันอยู่แตกออก เข้าเครื่องชูดแยกใยและเนื้อไม้
ออกจากกัน สางอีกครั้งหนึ่งเอาใยสั้น ๆ ออก ใยเหล่านี้พร้อมที่จะปั่นได้

การปั่นเส้นด้าย หลักการปั่นด้ายแฟลกซ์คล้ายกับการปั่นด้ายฝ้าย ใยแฟลกซ์ต้อง
ใช้น้ำช่วยให้ใยอ่อนจึงจะตีเกลียวได้ เส้นด้ายมีขนาดสม่ำเสมอ ใยแฟลกซ์ยังมีกาว (gum) มาก
ต้องฟอกออกเมื่อปั่นหรือทอเป็นผ้าแล้ว

2.6.3.4 พันธุ์ลินิน

พันธุ์ลินินที่ปลูกในโครงการหลวงส่วนใหญ่เป็นพันธุ์จากประเทศแคนาดา
ซึ่งให้ผลผลิตสูงและต้านทานต่อโรคเหี่ยวและราสนิม พันธุ์ที่ได้คัดเลือกเพื่อแนะนำให้ปลูกทั่วไป
พันธุ์เขาได้แก่ Wishek Culbert Linott พันธุ์กลางได้แก่ Norster และพันธุ์หนักได้แก่ Dufferin

2.6.3.5 คุณสมบัติของฝ้ายลินิน

- 1) ใยแฟลกซ์มีสีขาวเทา มีซี่ผึ้งประมาณ 1% เป็นมันมาก ซี่ผึ้งทำให้
ปั่นด้ายยาก ถ้าน้อยเกินไปใยกรอบหักง่าย ถ้ามักเกินไปก็ตีเครื่องจักร การปั่นใยแฟลกซ์
ต้องมีความชื้นช่วย
- 2) ใยแฟลกซ์เหนียวกว่าใยฝ้าย 3 เท่า นับเป็นใยพีชที่เหนียวเป็นที่สอง
ดูดซึมน้ำได้ดี ทนความชื้นและราดี ฝ้ายลินินซักง่าย ย้อมสีติดดี
- 3) ใยที่แยกได้ยาว 15-100 เซนติเมตร ส่วนเฉลี่ยอยู่ในระหว่าง 37-65
เซนติเมตร เซลล์ต่อกันเป็นข้อ ยึดรวมกันเป็นหมู่ด้วยกาว (gum) เซลล์ ๆ หนึ่งยาว 2.5-13.5 เซนติเมตร
เส้นผ่าศูนย์กลาง 15-18 ไมครอน มีรูปทรงกรวย ผิวเรียบ ภาคตัดตามขวางเป็นรูปหลายเหลี่ยม
มีลูเมนอยู่ตรงกลาง ใยอ่อนมีลูเมนใหญ่ ผนังเซลล์บาง เซลล์ตามขวางเป็นรูปรี
- 4) แฟลกซ์ทนต่อค้างและฟอกขาวได้น้อยกว่าฝ้าย ฝ้ายลินินส่วนมาก
จึงฟอกขาวแต่เพียงเล็กน้อยเมื่อใช้ไปนาน ๆ จะเป็นสีขาวเองทนแสงแดดได้ดีเหมือนฝ้าย
คุณสมบัติของฝ้ายลินินส่วนใหญ่จะคล้ายคลึงกับฝ้ายฝ้าย หรือเมื่อเปรียบเทียบกับ
ฝ้ายลินินกับฝ้ายฝ้ายแล้ว จะมีข้อแตกต่างกันเล็กน้อย คือ ฝ้ายลินินเหนียวทนทานกว่าฝ้ายฝ้าย แต่ยืดหด
ได้น้อยกว่า เส้นใยหักและยับ - ง่าย ดูดซึมน้ำได้ดีกว่า สวมใส่สบายและให้ความรู้สึกเย็นกว่า
เนื้อมันกว่าฝ้ายฝ้าย เนื้อฝ้ายลินินจะแข็งเหมือนลงแป้ง ยิ่งซักยิ่งมันและดูใหม่เสมอ

2.6.3.6 การตกแต่งฝ้ายลินิน

ใยแฟลกซ์ไมโครคงรูป ยับง่าย รอยยับไมโครเลื่อนหายต้องตกแต่งให้ทนยับ
ยืดหดง่าย ต้องชุบมันให้ใยหดเสียก่อนบ้าง วิธี Sanforize ให้ใยหดจริง ๆ กำลังนิยมกันอยู่ทั่วไป
ฝ้ายลินินที่ชุบมันแล้วดูสีได้ดีกว่ายังไม่ได้ชุบมัน ย้อมสีได้สวยกว่าคุณสมบัติการดูดสีมีน้อยกว่าฝ้าย
เวลาช้อมต้องใช้สีที่มีคุณภาพดีจึงจะไม่ใคร่ตก

- 1) วิธีทาบให้เส้นด้ายแบน (beetling) เป็นการตกแต่งที่ทำเฉพาะใยแฟลกซ์
เท่านั้นมีเครื่องจักรทาบดโดยเฉพาะ ทบนานติดต่อกัน 30-60 ชั่วโมง เส้นด้ายจะแบน ดูดีผ้าเนื้อแน่น
ผิวผ้าเป็นมันมากขึ้น เรียบและดูน้ำได้ดีขึ้น เนื้อนุ่มกว่าฝ้ายไม่ได้ทาบ แต่เมื่อซักบ่อย ๆ เส้นด้ายจะ
กลับกลมเข้าสู่รูปเดิม การตกแต่งฝ้ายลินินเกือบทั้งหมดทำที่ Belfast ในประเทศไอร์แลนด์ แม้ว่าจะทอ
ในประเทศอื่นก็ตาม จึงนิยมเรียกว่า Irish Linen คุณภาพของฝ้ายลินินอยู่ที่ความยาวและความละเอียด
ของเส้นใย คุณสมบัติของเส้นด้าย การฟอกขาวและการย้อมสี เวลาตัดเย็บฝ้ายลินินไม่ต้องทำให้

หุดก่อน เพียงแต่ใช้เตารีดไอน้ำรีดเท่านั้น ถ้าเอาไปแช่น้ำให้หดเวลาสวมใส่จะยืดเป็นถุงและเกิดรอยย่นตามตะเข็บ

2) เพื่อแก้ไขปัญหาคารยับและยืดหดง่าย ปัจจุบันผสมกับใยโพลีเอสเตอร์ ทำให้ทนทานยิ่งกว่าผ้าฝ้ายผสมโพลีเอสเตอร์ ได้ผ้าเนื้อดีกว่า

2.6.3.7 การเก็บรักษาผ้าลินิน

ไม่ควรใช้จนกระทั่งเปื้อนมาก ทำให้ซักยาก ผ้าสีขาวควรตากแดด ถ้าต้องการฟอกขาวควรใช้สารฟอกขาวประเภทเปอร์ออกไซด์อย่างอ่อน ไม่ควรลงเบิ้งเพราะใยมีลักษณะแข็งอยู่แล้ว ลงครามได้ถ้าใช้บ่อย ๆ ผ้าที่ซักเก็บไม่ควรลงคราม จะทำให้เกิดจุดด่างเหลือง รีดผ้าลินินเมื่อยังชื้นอยู่ รีดทั้งสองด้าน อย่าให้มีรอยย่น รอยพับต้องเปลี่ยนบ่อย ๆ ผ้าที่นาน ๆ ใช้ครั้งควรม้วนกลมไม่ให้มีรอยพับ

2.6.4 ไหม

2.6.4.1 ความสำคัญของไหม

ไหมเป็น “ราชินีแห่งใยผ้า” ความนุ่มนวลเป็นเงางามทำให้ผู้สวมใส่พึงพอใจในตัวเอง ลักษณะของใยไหมอันหาไม่ได้จากเส้นใยอื่นได้แก่ ให้ความรู้สึกสัมผัสแห่งเสมอ แม้ผ้าไหมนั้นจะดูความชื้นไว้นจนเกือบอิมตัว เป็นเงามัน มีประกาย ไม่เหมือนกับการตกแต่งให้เกิดขึ้นในผ้าชนิดอื่น ดูความชื้นดี เวลาสวมใส่รู้สึกสบาย เมื่อเปียกไม่แนบติดตัวมากจนเกินไป อ่อนตัวแต่คงรูป จับจีบได้ดี ด้านทานแรงดึงได้สูง ทนทาน ทำให้ไหมเป็นที่ต้องตาและต้องใจของสตรีทั่วโลก ราคาแพงกว่าเส้นใยชนิดอื่น นับเป็นเส้นใยที่ค่อนข้างดูฟุ่มเฟือย

2.6.4.2 ประวัติการใช้เส้นใยไหม

ไหมมีประวัติการใช้งานประมาณ 5,500 ปีในประเทศจีนก่อนประเทศอื่นทั้งหมด ราชินีองค์หนึ่งของจีนทรงพระนามว่า สี่ลิจี้ พบว่าหนอนผีเสื้อชนิดหนึ่งชักใยออกหุ้มห่อตัวของมันเองเพื่อพัก่อนคอยระยะเวลาที่จะกลายเป็นตัวผีเสื้อ ใยนี้เมื่อนำมาคลี่ออกจะติดต่อกันเป็นเส้นยาวและเหนียวมากใช้ทอเป็นผ้าได้ ราชินีองค์นี้ได้พยายามค้นคว้าศึกษาด้วยตนเอง จนสามารถสาวออกเป็นเส้นใยยาว ปั่นเป็นเส้นด้ายได้ รู้จักเลี้ยงไหมไว้ใช้ แต่ปิดบังเป็นความลับ รู้กันแต่เฉพาะบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในพระราชวัง หลายร้อยปีต่อมาจึงแพร่หลายออกไปสู่ประชาชน และนับเป็นพันปีจึงแพร่หลายออกไปยังต่างประเทศ

ประเทศที่ 2 ที่รู้จักเลี้ยงไหมคือ เกาหลี โดยชาวจีนผู้ลี้ภัยทางการเมืองได้นำเอาไหมมาติดตัวไปด้วย ชาวจีนผู้ลี้ภัยการศึกษาจากชาวเกาหลีอีกทอดหนึ่ง แล้วจึงแพร่ยังประเทศต่างๆ ในยุโรป ประมาณ พ.ศ. 903 เปอร์เซียกลายเป็นจุดศูนย์กลางการค้าไหมระหว่างเอเชียและยุโรป ชาวอาหรับเป็นช่างทอและย้อมสี ความสวยงามของไหมเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยฟื้นฟูศิลปยุค Renaissance ให้เฟื่องฟูขึ้นมาอีก ในสมัยโรมันการค้าไหมเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เศรษฐกิจของประเทศล่ม เพราะประชาชนนิยมผ้าไหมทำให้ต้องส่งเงินออกนอกประเทศ การค้าไหมในสมัยนั้น ชั่งน้ำหนักแลกกับทองคำเป็นน้ำหนักต่อน้ำหนัก คำว่า denier เป็นชื่อเงินเหรียญทองคำแท้ของโรมัน ชาวโรมันนำมาชั่งเป็นน้ำหนักทองแลกกับผ้าไหม เมื่อผลิตใยสังเคราะห์ได้ต้องการมาตรา กำหนดขนาดใยที่ผลิตจำหน่าย จึงนำคำ “denier” ใช้เป็นขนาดใยไหมและใยสังเคราะห์ที่ผลิตจำหน่าย การค้าไหมในสมัยนั้นเจริญรุ่งเรืองมากจากประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่ง จากศตวรรษ

เอกสภา
ไม่ว่า

หนึ่งไปสู่อีกศตวรรษหนึ่ง ในพุทธศตวรรษที่ 19 การใช้สอยผ้าไหมได้แพร่จากชนชั้นสูงมาเป็นชนชั้นกลาง ปัจจุบันทุกคนสามารถซื้อหาได้ สวมใส่ได้ทั้งสิ้น

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 การค้าขายระหว่างประเทศหยุดชะงัก สินค้าไหมตกต่ำลงบ้างในบางประเทศโดยเฉพาะญี่ปุ่นซึ่งเป็นประเทศที่ผลิตไหมมากที่สุด แต่บางประเทศได้สูงขึ้น เช่น ในสหรัฐอเมริกาที่มีผู้นิยมเลี้ยงไหมมากขึ้น รัฐบาลใช้ไหมไปทำส่วนประกอบของอาวุธบางชนิดด้วย ปัจจุบันความต้องการไหมลดน้อยลง เพราะมีใยสังเคราะห์จากสารเคมีมาแทนที่มีราคาถูกกว่า ไหมจึงใช้บ้างในกรณีพิเศษ เช่น ทำผ้าตัดเสื้อสตรี ผ้าม่าน และผ้าบุเครื่องเรือน ฯลฯ

2.6.4.3 การใช้ไหมในประเทศไทย

ไหมจะเลี้ยงได้ดีในทุกแห่งบนพื้นที่ที่สามารถปลูกต้นหม่อนได้ดี บริเวณที่เหมาะสมที่สุดอยู่ในระหว่างเส้นแวงที่ 25-45 องศาเหนือ บริเวณภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยพอจะเลี้ยงไหมได้ดีแม้จะไม่อยู่ในระหว่างเส้นแวงที่ 25 และ 45 งานเลี้ยงต้องทำด้วยมือ จึงควรเลี้ยงในที่ๆซึ่งมีค่าแรงต่ำ ตัวหนอนไหมต้องการความเอาใจใส่มาก เป็นโรคง่าย สำหรับประเทศไทยเริ่มเลี้ยงไหมแต่สมัยใดไม่ปรากฏ บรรดาหลักฐานที่ค้นพบสมัยกรุงศรีอยุธยา มีผ้าไหมรวมอยู่ด้วย วรรณคดีสมัยกรุงสุโขทัยมีการกล่าวถึงการนุ่งผ้ายกของนางนพมาศ ซึ่งคาดได้ว่าเป็นผ้าไหม การส่งเสริมการเลี้ยงไหมเริ่มต้นในสมัยรัชกาลที่ 5 แห่งราชวงศ์จักรีเมื่อ พ.ศ. 2444 โดยจ้างผู้เชี่ยวชาญชาวญี่ปุ่นมาสำรวจและแนะนำการเลี้ยงไหม พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ทรงสนพระทัยมาก โปรดฯ ให้สมเด็จพระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรีพระบรมราชินีนาถทรงศึกษาการสาวไหมกับผู้ชำนาญชาวญี่ปุ่น สามปีต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้เปิดโรงเรียนสอนการทอผ้าไหม 9 ปีต่อมานับแต่เริ่มการส่งเสริมการเลี้ยงไหม คือในราว พ.ศ. 2453 ไทยเริ่มส่งไหมดิบเป็นสินค้าออกถึง 66,240 กิโลกรัม และเพิ่มเป็น 2 เท่าตัวใน พ.ศ. 2458 คือได้ส่งไหมดิบเป็นสินค้าออกถึง 135,520 กิโลกรัม คิดเป็นราคาในสมัยนั้น 104,563.00 บาท ต่อมารัฐบาลได้เล็งนโยบายสนับสนุนการเลี้ยงไหมไปสนับสนุนอาชีพประเภทอื่นและตัวหนอนไหมเป็นโรคทำให้ขาดทุนมาก จึงไม่มีการส่งออกอีก

ใน พ.ศ. 2479 รัฐบาลได้เริ่มสนใจการเลี้ยงไหมและเริ่มต้นส่งเสริมอีก เป็นการทำหยุด-ทำอยู่ตลอดเวลาตามการเปลี่ยนแปลงภาวะการเมืองและเงินงบประมาณที่มีอยู่ รัฐบาลได้เริ่มลงมือทำหลายอย่างแต่ประสบความสำเร็จล้มเหลวอยู่ตลอดเวลา เป็นต้นว่า ตั้งโรงงานสาวไหมขึ้นที่ภาคอีสานตั้งเครื่องสาวไหมจากประเทศอิตาลี แนะนำให้ราษฎรเลี้ยงไหมแล้วส่งรังไหมมาจำหน่ายให้กับโรงงานสาวไหมนี้ แต่มีราษฎรสนใจน้อย รังไหมที่รับซื้อไว้มีคุณภาพไม่ดีพอ สาวยากกับเครื่องจักรไม่ได้ กระทรวงอื่นๆไม่ให้ความร่วมมือพอ ในรายงานการผสมไหมเพื่อส่งเสริมให้ราษฎรเลี้ยงไหมมากขึ้นบันทึกไว้ว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ส่งไข่ไหมมาจากญี่ปุ่น อิตาลี และอินเดีย แล้วนำมาผสมกับพันธุ์ไหมพื้นเมือง รังไหมแต่ละรังสาวใยได้ยาวกว่าเดิม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.4.4 ความยาวของไหมไทยที่สาวได้

ชนิด	ความยาว/เมตร
ไหมญี่ปุ่น	1143
ไหมผสมไทย-ญี่ปุ่น	800
ไหมผสมไทย-อิตาลี	861
ไหมพื้นเมือง	150-220
ไหมพื้นเมืองปรับปรุง	300-450

ตารางที่ 2.7 แสดงความยาวของเส้นไหมชนิดต่างๆ

2.6.4.5 อุตสาหกรรมไหม

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 มีผู้สนใจไหมไทยมากขึ้น รัฐบาลได้เพิ่มเงินงบประมาณสำหรับทดลองเลี้ยงไหมให้กับกระทรวงเกษตรฯ ทุกปี จนกระทั่งบัดนี้แผนงานทดลองหลายแผนได้ปฏิบัติสำเร็จ เริ่มต้นแต่การปรับปรุงวิธีปลูกต้นหม่อน เก็บใบหม่อนและวิธีเลี้ยงหนอนไหม สถิติเท่าที่มีกรมอุตสาหกรรมและน่าสนใจได้แก่ในระยะต่อมาเราส่งผ้าไหมออกมากกว่า ไชไหมดิบ ผ้าไหมไทยมีชื่อเสียงเป็นที่นิยมทั่วโลก แต่เราจำเป็นต้องสั่งไหมขึ้นจากประเทศญี่ปุ่นหรือเกาหลี ไชที่ผลิตได้ในประเทศยังมีคุณภาพไม่ดีพอ

อุตสาหกรรมไหม ถ้าปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับที่เป็นอุตสาหกรรมจริงๆ มิใช่เป็นแบบอุตสาหกรรมในครอบครัวอย่างที่ทางภาคเหนือของไทยเราปฏิบัติกันอยู่ในเวลานี้ แบ่งออกเป็นอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ดังนี้ การปลูกหม่อน การผลิตไข่ การเลี้ยงไหม การสาวไหม การปั่นด้าย การทอผ้า ทั้งนี้แล้วแต่ว่าผู้ประกอบการจะตั้งใจประกอบในระดับใด

2.6.4.6 การเลี้ยงไหม

ฤดูเลี้ยงไหมเริ่มเมื่อหม่อนผลิใบอ่อน ไม่จำกัดอุณหภูมิ ตัวหนอนไหม มิใช่ตัวหนอน (worm) ที่แท้จริงเพราะมีทั้งนัยน์ตาและขา เรียกว่า Caterpillar ตัวหนอนทั่วไปจะไม่มีขาและนัยน์ตา ตัวหนอนไหมจัดอยู่ในกลุ่ม (order) Lepidoptera ชนิดที่สำคัญและใช้เลี้ยงเพื่อใช้ไชคือ mulberry silkworm หรือ Bombyx mori เรียกง่ายๆว่า หนอนกินใบหม่อน แบ่งออกเป็น 2 ชนิดได้แก่

- 1) Monovoltine ไหมชนิดนี้ออกไข่เพียงปีละครั้งเดียว ได้แก่พวกไหมป่า ดำรงชีวิตอยู่ตามธรรมชาติ อาศัยตามต้นโอ๊ก มีมากในประเทศจีน
- 2) Polyvoltine ออกไข่ได้ปีละหลายครั้ง ตามปกติถ้าเลี้ยงถูกต้องตามหลักวิชาจะออกไข่ได้ถึงปีละ 3 ครั้ง ฝัเสื้อไหมตัวหนึ่งออกไข่ได้ครั้งละ 350-500 ฟอง 2-3 วันต่อมาก็ตาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยและการค้า
ไม่ให้นำไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต
การเลี้ยงไหมจะได้ผลดี ต้องเลือกไข่ที่ดีและระวังรักษาตัวหนอนในขณะเลี้ยง
ให้ดีด้วย ใช้หลักวิทยาศาสตร์เข้าช่วยจะให้ผลดีขึ้นมาก ไชไหมมี 2 ชนิด ชนิดหนึ่งใช้สำหรับทำพันธุ์
อีกชนิดใช้เลี้ยงเพื่อเอาเส้นใย การตรวจไข่ไหมสำหรับทำพันธุ์นั้น ใช้ตรวจตัวฝัเสื้อไหมที่ตายแล้ว

ด้วยกล้องจุลทรรศน์ ถ้ามีลักษณะบ่งบอกว่าเป็นโรค ไข่นั้นต้องทิ้งไป วิธีตรวจแบบนี้ หลุยส์ ปาสเตอร์ เป็นผู้เริ่มขึ้นโดยใช้ตรวจโรคไข้ทรพิษของตัวไหมที่เรียกว่า Pebrine ตรวจตามวิธี Cellular method มีวิธีปฏิบัติย่อๆ คือ ต้องเลี้ยงตัวผีเสื้อไหมในที่จำกัดให้ไข่และเก็บไว้เช่นนั้น จนกว่าจะตรวจตัวผีเสื้อไหมเรียบร้อยแล้ว

ในประเทศญี่ปุ่นได้นำเอาไหมพื้นเมืองของญี่ปุ่น จีนและยุโรปมาผสมพันธุกัน ได้ตัวหนอนที่ชักใยได้ขนาด 3-4 เซนเซอร์ สาวได้ยาวประมาณ 600-900 เมตร นับเป็นการพัฒนาไหม อีกขั้นหนึ่ง ไขไหมที่ผลิตออกจำหน่ายและแจกจ่ายแก่ผู้เลี้ยงไหมเป็นชนิด Monovoltine จะเริ่มต้น เลี้ยงเมื่อไรก็ได้ ไข่เหล่านี้ถ้าเก็บไว้ในห้องเย็น จะเก็บได้นานตั้งแต่ 6-10 เดือน เวลาเลี้ยง ถ้าต้องการ เร็วจะชุบไขไหมด้วยกรดเกลือเจือจาง ผสมฟอสฟอรัสเล็กน้อย อบที่ 80 องศาเซลเซียส (ประเทศร้อนไม่ต้องถึงระดับนี้) นานประมาณ 10 วันจะเป็นตัว ถ้าไม่ชุบกรดเกลือ จะใช้เวลานานถึง 30 วันกว่าไข่จะแตกออกมาเป็นตัว ไขไหมหนัก 1 กรัม จะฟักได้ตัวไหมประมาณ 2,000 ตัว หนอนไหมเมื่อแตกออกมาจากไข่ ยาวประมาณ 3 มิลลิเมตร หนักประมาณ 5 มิลลิกรัม ถ้าอาหาร สมบูรณ์ หนอนไม่เป็นโรคภายใน 20-30 วัน จะชักใยทำรัง ในช่วงระยะเวลานี้ ต้องให้อาหารวันละ 5 ครั้ง ตัวหนอนลอกคราบเปลี่ยนหนังหุ้มตัว 4 ครั้ง ทุกครั้งที่ลอกคราบตัวหนอนไหมจะหยุดพักนอน ไม่กินอาหารเลยเป็นเวลา 24 ชั่วโมง

เมื่อหนอนพร้อมที่จะทำรัง จะหยุดกินอาหาร น้ำหนักตัวลดลง สีเปลี่ยนเป็นสีครีม เริ่มต้นหาที่ทำรัง ระยะนี้ผู้เลี้ยงจะนำกิ่งหม่อนหรือฟางมาใส่ไว้ ไหมจะเริ่มชักใยจากข้างนอก เข้าหาตัวเป็นรูปรี ตรงกลางคอดเล็กน้อย ไขไหมนี้ขับออกมาจากต่อมที่ศีรษะ 2 ต่อม ก่อนชักใย ไหมจะงอตัวเองเข้าเหมือนรูปเกือบม้วน แล้วยกศีรษะสายไปมาเป็นรูปเลข 8 ไขชักออกมาครั้งแรก ค่อนข้างขุ่น แล้วจะค่อยๆ เรียบเป็นระเบียบยิ่งขึ้นทุกที

ปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นได้ปรับปรุงการเลี้ยงไหมให้ดีขึ้นเป็นอันมาก กล่าวคือ พยายามควบคุมอุณหภูมิและความชื้นในห้องเลี้ยง กำหนดอาหารให้ตัวหนอนกิน ต่อได้เป็นช่อง สี่เหลี่ยมเล็กๆ ให้ตัวหนอนชักใยตัวละช่อง ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในโครงการพัฒนาไหม สอนให้ใช้ฟางหรือเชือกกล้วยผูกเป็นช่องสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด ให้หนอนไหมชักใย

2.6.4.7 รังไหม

ไหมชักใยออกมาทีเดียว 2 เส้นพร้อมกัน ยึดติดกันเป็นเส้นเดียวโดยซีรี่นหรือ sericin ที่หุ้มเส้นใยแต่ละเส้น เมื่อหนอนชักใยออกมาใหม่ๆ เซรี่นยังไม่แข็งตัว แต่เมื่อแข็งตัว จะยึดติดกันแน่นคู่เป็นเส้นเดียว หนอนไหมจะชักใยทำรังเสร็จภายใน 24-72 ชม. ตัวหนอนจะ หยุดพัก มีการเปลี่ยนแปลงทางชีววิทยาภายใน หนังเปลือกนอกของตัวหนอนจะแข็งและเปลี่ยน เป็นสีน้ำตาล ดูเหมือนว่าไม่มีชีวิต แต่ถ้าจับมันจะมีความรู้สึก ตัวหนอนนอนในรังอยู่ประมาณ 12 วัน จะกลายเป็นตัวผีเสื้อ ทะลุรังออกสู่ภายนอก ตัวผีเสื้อไหมมี 2 ปีก มีสีขาวปนเทา ไม่มีปาก มีแต่ รอยเส้นเหมือนปาก ตัวเมียมีขนาดใหญ่กว่า ตัวผู้บินไกลๆไม่ได้ ลักษณะการบินเหมือน กระโดดไกลๆ

2.6.4.8 การสาวไหม

เมื่อตัวหนอนไหมชักใยแล้วประมาณ 7 วัน นำรังมาต้มให้ตัวตาย ถ้าทิ้งไว้ นานกว่านี้ตัวหนอนจะกลายเป็นผีเสื้อทะลุรังขาด ทำให้ไขเป็นท่อนสั้นๆ ขายไม่ได้ราคา รังไหมที่ต้มแล้วตากให้แห้ง ใส่งูส่งไปยังโรงงานสาวไหม ในประเทศญี่ปุ่น

เลี้ยงกันเป็นอุตสาหกรรมจริงๆ ผู้เลี้ยงใหม่ทำเพียงต้มตัวหนอนให้ตาย บางแห่งใช้ตากแดดให้ตาย แต่โยที่ได้มี คุณสมบัติไม่เท่ารังต้ม ญี่ปุ่นนิยมสาวด้วยมือ สหรัฐอเมริกาใช้เครื่องจักรได้ผลดีไม่เท่าสาวด้วยมือ ขนาดไม้ใครสม่ำเสมอ

2.6.5 หลักการเลือกใช้ผ้า

การเลือกใช้ผ้า หากแบ่งตามความต้องการ สามารถแบ่งได้ดังนี้

- 1) แบบที่ต้องการความกางและแข็ง ผ้าที่ใช้ควรเป็นพวกทาทฟา หรือผ้าต่วนเนื้อแข็ง
- 2) แบบที่ต้องการความอ่อนสลาย ควรใช้ผ้าชนิดบางเบา เช่น ผ้าเรยอน ผ้าเครป ชิฟอง หรือไหมเจอร์ซี่
- 3) แบบที่ต้องการเส้นรอบนอกเป็นเส้นตรงธรรมดา ไม่กางหรือไม่แนบตัวจนเกินไป ควรใช้ผ้าฝ้าย หรือผ้าลินิน

การที่จะทราบได้ว่าผ้าชนิดใดนั้นมีความทึงตัวมากน้อยเพียงใด ให้จับที่มุมข้างหนึ่งชูขึ้น ให้ผ้าทั้งชิ้นตกจากมุมนั้น ผ้าจะกางออกไม่เท่ากัน มากน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะของผ้า

การเลือกผ้าให้เหมาะสมกับแบบเสื้อ มีหลักในการพิจารณาอยู่ 3 ประการ ดังนี้

- 1) พิจารณาจากความเหมาะสมของโอกาสที่ใช้ ในการเลือกผ้าเพื่อใช้ในการ ออกแบบเสื้อควรพิจารณาความเหมาะสมของโอกาสที่ใช้ เช่น เมื่อต้องการออกแบบเสื้อสำหรับฤดูหนาวประเภทเสื้อโค้ทหรือเสื้อกันหนาว ผ้าที่ใช้ควรเป็นประเภทเนื้อหนา ทอเนื้อแน่น ไม่มีช่องอากาศทะลุผ่านได้ง่าย เช่น ผ้าขนสัตว์ ในการออกแบบเสื้อสำหรับใช้ในฤดูร้อน ควรเลือกผ้าประเภทบางเบา สามารถถ่ายเทอากาศได้ดี ไม่ทำให้เกิดความอับอ้าว ควรใช้ผ้าที่ทอจากเส้นใยธรรมชาติ เช่น ผ้าฝ้าย ลินิน เป็นต้น ส่วนผ้าประเภทที่มีเนื้อหยาบ ทอห่างๆ มีผิวสัมผัสเป็นปุ่มปมง่ายต่อการหลุดลุ่ยเมื่อโดนสะเก็ด เหมาะจะใช้สำหรับเสื้อผ้าประเภทลำลอง ใช้ฉาบฉวยมากกว่าเป็นเสื้อผ้าใส่ทำงานที่ต้องใช้งานเป็นประจำ ส่วนผ้าที่มีลักษณะหรุหรืออยู่ในตัวเอง ประเภทผ้าจากเส้นใยสังเคราะห์ เช่น แอซิเทต ผลิตเป็นผ้าชนิดที่มีความมันเงาและบางเบา ได้แก่ ผ้าแพร ผ้าต่วน ผ้าทาทฟา เป็นต้น ถ้าเป็นผ้าที่ทำจากเส้นใยธรรมชาติ ได้แก่ ผ้าไหม ผ้าที่กล่าวมานี้เหมาะสำหรับใช้เป็นเสื้อผ้าชุดราตรี หรือชุดในโอกาสพิเศษต่างๆ

- 2) พิจารณาจากลวดลายของผ้า แบ่งได้ 5 ประเภท ดังนี้

2.1) ผ้าพื้น (Plain Fabric) เป็นผ้าที่ไม่มีลวดลายใดๆ มีสีที่หลากหลาย และมีลักษณะพื้นผิวที่แตกต่างกัน ผ้าพื้นมักดึงดูดความสนใจน้อยกว่าผ้าที่มีลวดลาย แต่ถ้าใช้หลายสีก็สามารถออกแบบให้สวยงามได้ ในการเย็บผ้าพื้นจะพิถีพิถันกว่าผ้าลาย เพราะสามารถมองเห็นตะเข็บได้อย่างชัดเจน

2.2) ผ้าลายเรขาคณิต (Geometric Patterns) ผ้าลายเรขาคณิตหมายถึงผ้าซึ่งมีลายที่เกิดจากเส้นประกอบเป็นรูปทรงเรขาคณิต เช่น รูปเหลี่ยม รูปวงกลม วงรี เส้นตรง เส้นโค้ง และเส้นตัดกัน เป็นต้น

2.3) ผ้าลายธรรมชาติ (Naturalistic Patterns) ผ้าลายธรรมชาติ เป็นผ้าที่นักออกแบบลายผ้าได้แรงบันดาลใจมาจากธรรมชาติ เช่น คน พืช สัตว์ และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

2.4) ผ้าลายรวม (Conventional Patterns) เป็นผ้าลายที่เกิดจากการรวมลายเรขาคณิตกับลายธรรมชาติไว้ในผืนเดียวกัน ทำให้ได้ลายผ้าที่มีรูปแบบแปลกใหม่ขึ้น

2.5) ผ้าลายจุด (Dots and Spots) ผ้าจุดเป็นผ้าที่ให้ความรู้สึกแข็งแรงที่สุด แต่ผ้าลายจุดก็บ่งบอกถึงความรู้สึกที่ร่าเริงเบิกบานและอ่อนเยาว์ได้เช่นกัน

2.6.6 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุตกแต่ง

ประเภทของวัสดุตกแต่งเสื้อผ้า แบ่งตามชนิดที่มา โดยสามารถแยกออกเป็น 4 ประเภท

2.6.36.1 จีบระบาย (Ruffles)

จีบระบายที่นำมาใช้ในการตกแต่งเสื้อผ้ามีหลายลักษณะ เช่น ระบายที่ตัดจากผ้าเกลี้ยง ระบายที่ตัดจากผ้าตรง ระบายที่ตัดตามรูปแบบการขยายของชิ้นส่วนของแบบตัด และ ระบายสำเร็จรูปที่ทำจากการอัดพลีทหรือผ้าลูกไม้ เป็นต้น

2.6.6.2 ลูกไม้และผ้าปัก (Lace and Embroidery)

โดยทั่วไปลูกไม้ที่ใช้เพื่อการตกแต่งเสื้อผ้ามักทำด้วยวิธีการถัก การทอ หรือการทำให้เกิดลวดลายบนพื้นผ้าโปร่ง ซึ่งจะทำให้รู้สึกหรูหรา

2.6.6.3 ผ้าเกลี้ยง (Bias)

ผ้าเกลี้ยง คือผ้าที่ตัดตามเส้นทแยงมุมของผืนผ้า มีแนวทำมุม 45 องศากับผืนผ้า มีลักษณะเด่นคือสามารถยืดโค้งได้โดยไม่เกิดรอยย่น ผ้าเกลี้ยงมีหลายชนิด สามารถนำมาตกแต่งเสื้อผ้าได้หลายรูปแบบ ตัวอย่างผ้าเกลี้ยงที่นิยมนำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้า เช่น ใช้เป็นผ้าก๊วย ใช้เย็บทาบทับรอยต่อตะเข็บ ใช้เย็บเป็นไส้ไก่และนำมาขุดหรือสานบนตัวเสื้อ หรือใช้ขุดเป็นกระดุมจิน ตัดเย็บเป็นโบว์ผูกให้สวยงามแล้วนำมาเย็บติดกับเสื้อ เป็นต้น

2.6.7 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุประกอบเสื้อผ้า

2.6.7.1 วัสดุรอง (Sub Materials)

วัสดุรอง หมายถึงวัสดุที่มีความจำเป็นต่อเสื้อผ้ารองลงมาจากวัสดุหลัก ใช้เนื้อที่ 30% ของเนื้อที่เสื้อผ้าทั้งหมด ทำหน้าที่สนับสนุน ช่วยเสริมวัสดุหลักประกอบกันเป็นเสื้อผ้าที่มีความสวยงาม วัสดุรองได้แก่ ผ้าซับใน ผ้ารองทรง ผ้ารองใน ผ้าแทรกใน วัสดุรองมีการผลิตทั้งผ้าทอและผ้าถัก และผ้าไม่ทอ ทำจากเส้นใยธรรมชาติ เส้นใยสังเคราะห์ และเส้นใยกึ่งสังเคราะห์

2.6.7.2 ผ้ารองทรง (Interfacing)

ผ้ารองทรง หมายถึงผ้าที่ใช้รองทรงอยู่ระหว่างผ้าตัวเสื้อชั้นนอกกับผ้าซับใน ใช้รองทรงเพียงบางส่วน เป็นชิ้นเล็กหรือชิ้นใหญ่ก็ได้ ใช้รองทรงบนไหล่ สาบน้า ขอบเอว ช่วยเสริมให้ขอบเอวกระโปรงแข็งแรงอยู่ตัว มีทั้งเนื้อผ้าอ่อนบางจนกระทั่งเนื้อหยาบ มีส่วนสำคัญในการตัดเย็บเสื้อผ้า เพราะช่วยเพิ่มความแข็งแรงสวยงามให้กับรูปทรงเสื้อผ้า เพื่อความรู้สึกลึบที่โดนขณะสวมใส่ ผ้ารองทรงสามารถผลิตได้ทั้งเส้นใยธรรมชาติและเส้นใยสังเคราะห์ เช่น เรยอน โพลีเอสเตอร์ อาซิเตท และชาติน กับชนิดไม่มีกาว ส่วนชนิดที่มีกาวต้องรีดติดกับเสื้อ

2.6.8 ข้อมูลวัสดุเกาะเกี่ยว

2.6.8.1 อุปกรณ์เกาะเกี่ยว

อุปกรณ์เกาะเกี่ยว หมายถึงวัสดุที่ใช้ในการเปิดหรือปิดเครื่องนุ่งห่มต่างๆ

ในสมัยโบราณก่อนประวัติศาสตร์ คนเรามักจะใช้เข็มขัดเพื่อรัดเสื้อผ้าคลุมร่างกายอย่างมิดชิด จนมาถึงยุคกรีกโบราณ จึงเริ่มมีการคิดค้นทำเข็มกลัดที่เรียกว่า Fibulae ซึ่งเป็นเข็มกลัดที่ช่วยปกปิดเครื่อง

นุ่งห่ม และต่อมาก็มีเชือกร้อยตามรูเจาะเพื่อปกปิด ทำจากผ้า โลหะ หรือเข็มกลัดรูปแบบต่างๆ

2.6.8.2 ซิป

ซิป เป็นวัสดุที่ใช้ยึดติดกันระหว่างผ้า 2 ผืน โดยการรูดเปิด - ปิด โดยเย็บซิปให้ติดกับผ้า ให้แนวของรอยต่อตรงกัน รูดฟันซิปให้ติดหรือแยกจากกัน ผ้า 2 ชั้นจะติดหรือแยกจากกัน โดยมีทั้งซิปโลหะและซิปในลอน ให้ความมั่นใจในการเปิด - ปิดมาก โดยในงานด้านเสื้อผ้า นั้น ซิปที่เรามักจะใช้มีอยู่หลายชนิดตามลักษณะการใช้งาน ดังนี้

1) ซิปแบบทั่วไป เป็นชนิดปิดท้าย มีเฉพาะตัวกั้นกลาง มีทั้งตัวกั้นด้านบนและด้านล่างสำหรับยึดแถบผ้าทั้งสองให้ติดกัน เพื่อไม่ให้ปลายทั้งสองแยกเป็นอิสระเมื่อซิปเปิดจนสุด มักใช้กับพวกกางเกงที่มีตำแหน่งซิปอยู่ด้านหน้า

2) ซิปแบบซ่อน เป็นซิปชนิดปิดท้ายเช่นเดียวกัน แต่ลักษณะของซิปเมื่อติดเข้ากับชิ้นส่วนของเสื้อผ้าจะไม่เห็นตัวซิป มักใช้กับกางเกงที่มีซิปด้านข้าง กระโปรง ชุดกระโปรง เป็นต้น

3) ซิปแบบเปิดท้าย เป็นซิปที่มีเดือยแหลม และสวมที่ปลายแถบผ้าทั้งสองด้าน เพื่อให้สามารถแยกเป็นอิสระได้เมื่อรูดซิปเปิด และต้องสวมกลับให้เข้าที่พอดีก่อนรูดซิปปิด

2.6.8.3 ยางยืด

ยางยืด เป็นวัสดุที่ช่วยในเรื่องของการปรับขนาด เพราะมีความยืดหยุ่นสามารถรองรับขนาดที่แตกต่างกันได้ แต่ไม่ควรมากจนเกินไป เช่น ยางยืดที่ขอบกระโปรง ขอบกางเกง ยางยืดที่ใช้ผู้นี้มีหลายขนาดด้วยกัน ยกตัวอย่างเช่น 0.5 cm. 2 cm. 4 cm. เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมียางที่ใช้ในการตัดเย็บเพื่อให้เกิดการย่น ซึ่งมีลักษณะเป็นด้ายเส้นเล็ก ใช้งานโดยใส่ไว้ที่กระสวยของจักร เมื่อเย็บลงไปบนผ้า ยางจะหดตัวทำให้เกิดการย่น

2.6.8.4 เวลโครหรือเทปตีนตุ๊กแก (velcro tape)

เวลโคร เป็นแถบยาวคล้ายซิป ประกอบด้วย 2 ชั้น แถบด้านหนึ่งมีปุ่มเล็กๆ ส่วนอีกแถบจะเป็นฝอย ปิดโดยการแนบแถบทั้งสองให้ติดกัน

2.6.8.5 กระดุม

1) กระดุมแป๊ป (snap botton) ใช้ยึดผ้าทั้ง 2 ชั้นเข้าด้วยการกดกระดุมตัวผู้กับตัวเมียเข้าด้วยกัน มีทั้งชนิดที่ทำด้วยพลาสติกและโลหะ มีหลายขนาด มี 2 รูปแบบคือ

- แบบเย็บติดกับผ้า จะมีรูตรงขอบกระดุมทั้งตัวผู้และตัวเมีย

เพื่อใช้เย็บติดกับผ้า

- แบบติดกับผ้าด้วยเครื่องปั๊ม ใช้เครื่องในการติดกับผ้า มีส่วนประกอบ 4 ชิ้น คือ กระดุมตัวผู้ 2 ชิ้น ประกบผ้าด้านบน และกระดุมตัวเมีย 2 ชิ้น ประกบผ้าด้านล่าง การยึดติดค่อนข้างแน่นหนา

2) กระดุมแม่เหล็ก ลักษณะคล้ายกระดุมแป๊ป แต่ติดกันด้วยแรงดึงดูด แม่เหล็ก สะดวกและไวต่อการใช้งานกว่า กระดุมแม่เหล็ก 1 ตัวประกอบด้วยชิ้นส่วน 2 คู่ เหมือนกระดุมแป๊ป แต่มีข้อเสียคือมีช่วงอายุการใช้งานจำกัด อาจเสื่อมคุณภาพได้

3) กระดุมแบบเจาะรู มีรูที่เจาะไว้เพื่อเย็บติดกับผ้า มี 2 แบบคือ แบบ 2 รู และแบบ 4 รู

อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เย็บให้แน่น

4) ควบคุมแบบห่วง มีห่วงหรือช่องอยู่ใต้เม็ดควบคุม เวลาเย็บควร

5) ควบคุมหมุดย้ำ เหมาะกับผ้าเนื้อหนา เช่น ผ้ายีนส์ ผ้าใบ

6) ควบคุมจีน เป็นลักษณะปมด้ายกลัดอยู่กับห่วงผ้า

2.6.8.6 วัสดุตกแต่งริม

1) ริมบิ้น คือ ผ้าทอหน้ากว้างขนาดเล็กที่ใช้ในการดิคริมหรือผูกเป็นโบว์
เพื่อการตกแต่ง

2) ลูกไม้ ลูกไม้มีความแตกต่างจากผ้าลูกไม้ ลูกไม้จะมีหน้ากว้างขนาดเล็ก
คุณภาพและราคาแตกต่างตามวัสดุ ความยากง่ายในการผลิตและปริมาณวัสดุที่ใช้ ในอดีตลูกไม้ผลิต
จากมือ แต่ปัจจุบันลูกไม้ส่วนใหญ่ผลิตด้วยเครื่องจักร

3) ผ้ากึ่งขอบ กึ่งขอบมีหน้าที่ในการปิดร่องรอยในการเย็บ หรือร่องรอยที่
ต้องการจะปิดซ่อนให้เกิดความเรียบร้อยสวยงาม ลักษณะของผ้าที่ใช้กึ่งขอบสามารถแบ่งออกเป็น
2 ชนิด คือ ผ้ากึ่งขอบที่ทำจากผ้าฝ้าย และผ้ากึ่งขอบสำเร็จรูป

4) วัสดุตกแต่งขอบที่ไม่ใช่ผ้า วัสดุนี้มีหลายชนิด เช่น ลูกปัก เมล็ดพีช
หินสี โลหะ มุก ขนนก พลาสติก ฯลฯ

2.7 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีการผลิต

2.7.1 ข้อมูลเทคนิคปักตกแต่ง

2.7.1.1 การตกแต่งเสื้อด้วยการปักไหม

การปักตกแต่งบนเสื้อฝ้ายนิยมปักเป็นลวดลายต่างๆ ด้วยวิธีปักทับบนตะเข็บหรือ
ตามแนวตะเข็บชายเสื้อและกระโปรง หรือใช้การปักลวดลายด้วยจักรแทนการสอย เสื้อที่นิยม
ตกแต่งด้วยการปักไหมโดยเฉพาะการปักด้วยมือส่วนใหญ่จะเป็นเสื้อที่ใช้ในโอกาสพิเศษ เพราะ
งานปักเป็นงานที่ต้องใช้ฝีมือทักษะความชำนาญ ความอดทน และใช้เวลาในการทำมากกว่า
การตกแต่งวิธีอื่นๆ เช่น เสื้อชุดแต่งงาน เสื้อชุดไทย เป็นต้น แต่สำหรับแฟชั่นในปัจจุบันนิยม
ตกแต่งด้วยการปักเสื้อชุดกลางวันที่มีแบบเรียบๆ ไม่หรูหรามากนัก มีผลทำให้งานปักไหมเป็นที่
นิยมแพร่หลายมากยิ่งขึ้น

ประเภทของการปักไหม แยกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1) การปักหน้าเดียว คือการปักแบบให้เห็นความสวยงามเพียงด้านเดียว
ด้านหลังจะห่าง หรือข้ามไปข้างหรือมีเส้นไหมยุ่งๆ อยู่บ้าง ก็ไม่เป็นไร แต่ต้องระวังในเรื่องของการ
ข้ามไหมจากลายอันหนึ่งไปลายอีกอันหนึ่งด้วย อย่าข้ามในระยะที่ห่างกันมากนัก เพราะถ้าผ้าที่ใช้
ปักไหมเป็นผ้าแพรเนื้อบาง จะทำให้มองเห็นเส้นด้ายที่ข้ามปรากฏออกมาด้านหน้า ทำให้หมด
ความสวยงามไปได้ และยังจะทำให้ลายที่ปักนั้นไม่คงทนอาจทำให้หลุดลุ่ยง่ายไม่ทนทานอีกด้วย
การปักหน้าเดียวนี้นิยมใช้กับลวดลายที่แคบ มีช่วงไหมสั้นๆ

2) การปักสองหน้า คือการปักให้เหมือนกันทั้ง 2 ด้าน ทั้งด้านหน้าและ
ด้านหลัง นิยมใช้ปักกับลายแคบ แต่ถ้าลายที่จะปักเป็นลายกว้างหรือลายใหญ่ก็ปักเฉพาะส่วนที่เป็น
ขอบลาย ก่อนที่จะลงมือปักจะต้องใช้วิธีการซ่อนปลายด้ายด้วยการดันไปหาจุดที่เริ่มต้นปักเพื่อจะได้

ไม่ต้องขมวดไหมให้เป็นปม และเมื่อปักเสร็จหรือต้องการหยุดปัก ให้แทงเข็มย้อนกลับไปในลายที่ปักแล้ว จึงตัดไหมให้เรียบร้อย การปักวิธีนี้มักใช้ปักผ้าที่ต้องการให้มองเห็นได้ทั้ง 2 ด้าน เช่น ผ้าเช็ดหน้า ผ้าพันคอ เป็นต้น

3) การปักแรงเงา การปักวิธีนี้เป็นที่นิยมในปัจจุบัน เพราะเป็นการปักที่สวยงามมากกว่าการปักหน้าเดียว และการปักแบบสองหน้า การปักแรงเงาเป็นการปักเหลือบสีเงา ทำให้ดูเหมือนของจริง หรือดูเหมือนภาพ เช่น รูปดอกไม้ ใบไม้ การปักแรงเงาจะได้ภาพที่สวยงามขึ้น และถ้าใช้ปักรูปสัตว์ต่างๆ ด้วยวิธีการปักแรงเงาก็จะทำให้ภาพสัตว์นั้นมองดูเหมือนมีชีวิต ผ้าที่เหมาะสมกับการปักแรงเงา คือผ้าที่มีเนื้อค่อนข้างหนาจึงจะไม่เกิดรอยย่น แต่ถ้าต้องการใช้ผ้าเนื้อบางก็มีวิธีแก้ไขได้ โดยการชิงผ้าอีกชั้นหนึ่งกับสะดึงไว้ให้ตึงชั้นหนึ่งก่อน แล้วจึงเอาผ้าผืนที่จะปักนั้นวางทาบลงบนผ้าที่ชิงตึงแล้วนั้น จากนั้นเนาให้เรียบร้อย เป็นพื้นเดียวกัน เมื่อปักจะได้ไม่เกิดรอยย่น ในการปักแรงเงาต้องระวังเป็นพิเศษเรื่องรอยย่น เพราะจะทำให้ลายที่ปักหมดสวยทันที

นอกจากการปักแรงเงาจะต้องใช้ไหมขนาดเดียวกันและชนิดเดียวกัน ไหมที่เหมาะสมกับการปักแรงเงาควรใช้ไหม ดีเอ็มซี ชนิดใจ เพราะมีสีอ่อนแก่ใๆ กันอย่างสม่ำเสมอ ง่ายแก่การเลือกใช้ได้ตามต้องการ การใช้ไหมชนิดเดียวกันทั้งลายจะทำให้ได้สีเงาที่สวยงาม เกือบไหมก็เป็นสิ่งสำคัญที่ควรระวัง เพราะถ้าเกลียวไหมผิดกัน ปักลงในที่เดียวกันจะทำให้แลเห็นเป็นตอนๆ ไม่กลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน

หลักสำคัญในการปักแรงเงาคือ ตั้งต้นปักด้วยสีอ่อนก่อน และต้องพยายามรักษาเส้นของลายให้คงรูป อย่าให้คด เบี้ยว คอคไปบ้าง โป่งออกมาบ้าง ฝึเพิ่มที่ปักต้องให้มีช่วงสั้นบ้างยาวบ้าง สลับกันไป เมื่อปักด้วยสีอ่อนที่สุดเสร็จแล้ว จึงเริ่มปักแซมด้วยสีแก่กว่าตามกันเป็นลำดับจนเต็มลาย เมื่อเสร็จแล้วก็จะได้ลายปักที่มีสีกลมกลืนกัน

2.7.1.2 การตกแต่งเสื้อผ้าด้วยการปักกลด

การปักกลด เป็นการปักที่แน่นหนาและธรรมดาที่สุดแบบหนึ่ง จะทำได้ด้วยผ้าทุกชนิดตั้งแต่หนาที่สุดจนถึงบางที่สุด และยังมีกรปักกลดแบบอื่นๆ อีก เช่น การปักกลดแบบตีตาราง การปักกลดแบบลายโยง การปักกลดจามลำดับชั้นตอนที่ถูกต้อง มีดังนี้

อุปกรณ์การปักกลด

1) สะดิง ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางขึ้นอยู่กับขนาดลายของชิ้นงาน
ในที่นี้ใช้สะดิงที่มีเส้นผ่านศูนย์กลาง 10 นิ้ว

- 2) จานครอบพันจักร
- 3) กระดาษลอกลาย
- 4) กระดาษคาร์บอน
- 5) เข็มจักรเบอร์ 11
- 6) ไหมปักจักร
- 7) ด้ายปักชั้นล่าง ตามสีของไหมชั้นบน
- 8) กรรไกรปลายขนขนาดเล็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ **การเตรียมงาน** รับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งหา 1) นำสะดิงมาพันผ้า โดยตัดผ้าขาวให้เป็นเส้นยาวขนาดกว้างครึ่งนิ้ว มีการนำไปใช้มาพันขอบสะดิงให้รอบวงสะดิง เพื่อช่วยให้ผ้าตึงอยู่กับที่ และผ้าไม่เป็นรอยตามรูปของสะดิง

2) นำลายมาลอกลงบนผ้า ให้แต่ละลายทิ้งช่วงห่างกันพอควร
 3) วางผ้าที่ลอกลายเรียบร้อยแล้วมาวางทับขอบสะดึงวงนอก ให้ลายปักอยู่ด้านบน แล้ววางขอบสะดึงวงในลงบนผ้า กดขอบสะดึงทั้งสองวงให้แนบติดกัน ให้ผ้าบนสะดึงตั้งเรียบ

- 4) ยกสปริงตีนผีจักรขึ้น และถอดตีนผีออก
- 5) หมุนปุ่มลดฟันจักรให้ต่ำลง
- 6) นำจานครอบฟันจักรมาครอบปิดฟันจักรไว้
- 7) นำด้ายปักชั้นล่างมากรอใส่ใ้กระสวยให้เต็ม และใส่ใ้กระสวยลงในกระสวยชั้นนอก แล้วใส่กระสวยไว้ในจักร
- 8) นำไหมปักจักรมาสอดใส่ตัวจักรตามลำดับ สอดไหมใส่รูเข็มแล้วหมุนวงล้อให้เข็มคล้องด้ายจากกระสวยขึ้นมา
- 9) ตั้งวงหลักความห่างจากจักรไว้ประมาณ 10 ฝีเข็ม ต่อ 1 นิ้ว
- 10) ปักจักรด้วยการโยกสะดึงจากซ้ายไปขวา และจากขวาไปซ้าย ให้ฝีจักรเป็นเส้นซิกแซกห่างๆ แล้วโยกสะดึงวิธีเดียวกัน ให้ฝีจักรเป็นเส้นซิกแซกถี่ขึ้น จนไหมเรียงเส้นติดกัน
- 11) ปักตามลวดลายที่ต้องการ เสร็จแล้วใช้กรรไกรปลายอนตัดเพื่อฉลุ ลวดลายให้เป็นช่องว่างตามแบบที่ต้องการ

ภาพที่ 2.26 แสดงตัวอย่างงานปักฉลุและงานคัตเวิร์คบริเวณชายกระโปรง (Cutwork)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การปักด้วยจักรอุตสาหกรรม มีขั้นตอนดังนี้

- 1) ต้องนำลวดลายที่ออกแบบไว้มาทำบล็อกปักด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นตัวกำหนดการปักอัตโนมัติ ทั้งความละเอียดของฝีเข็มและทิศทางของการปัก โดยลวดลายที่ออกแบบต้องไม่เกินความสามารถของเครื่องจักร ซึ่งโดยทั่วไปมีขนาด 11x14 นิ้ว และปักได้ 7 สี
- 2) นำบล็อกที่ปักได้ใส่ในเครื่องจักรเพื่อทดสอบงานปักที่ได้ และแก้ไขให้สมบูรณ์ ราคาของบล็อกปักขึ้นอยู่กับขนาดของลวดลาย ไม่ใช่ปริมาณของสีไหมที่ใช้ปัก
- 3) ทำการปักโดยตัวปักที่ใช้ปักนั้นจะมีหัวปักขนาด 6, 12, 24, 36 เป็นต้น ซึ่งทำการปักไปพร้อมกันทุกตัว ซึ่งในประเทศไทยนิยมใช้การปักแบบ 6 หัว และ 12 หัว โดยการปักสามารถทำในลักษณะของลายที่เหมือนกันแต่มีสีต่างกันได้ โดยการร้อยไหมที่ต่อกันในแต่ละหัวปักไหมที่ใช้ในการปักเป็นไหมโพลีเอสเตอร์ มีลักษณะเหนียว เพื่อความทนทานต่อแรงปักของจักร มีสีให้เลือกมากมาย ซึ่งในการปักจะต้องนำผ้ามารองที่ด้านล่างของชิ้นงานที่ต้องการปัก และเรียกผ้าที่นำมารองนั้นว่า “มินาเล่”

2.7.1.3 การตกแต่งเสื้อด้วยการปักลูกบิดและเลื่อม

ลูกบิดและเลื่อมมีให้เลือกมากมายทั้งขนาดและสี รูปร่างก็มีแตกต่างกันไป ในการออกแบบตกแต่งเสื้อด้วยเลื่อมและลูกบิด ควรเลือกชนิดให้เหมาะสมกับผ้าและลวดลายที่จะตกแต่ง เทคนิคการปักลูกบิดบางชนิดสามารถปักลูกบิดติดกับเสื้อได้เลย แต่บางชนิดก็ต้องร้อยเป็นสายก่อนแล้วจึงนำมาปัก ลูกบิดและเลื่อมมีความแวววาวอยู่ในตัว ทำให้สิ่งที่นำมาตกแต่งเกิดความสวยงามยิ่งขึ้น

ปกติไม่มีแบบฉบับการปักลูกบิดโดยเฉพาะ ช่างปักอาจจะออกแบบขึ้นเองได้ โดยใช้การประยุกต์ลายปักต่างๆ ตามใจชอบ การเลือกใช้เข็มสำหรับงานปักลูกบิดและเลื่อมควรเลือกใช้เข็มปักเบอร์ 12 การเตรียมปักลายลูกบิดควรทดลองปักลูกบิดบนเศษผ้าจนได้ดอกหรือลายเป็นที่พอใจ เมื่อลองใช้ลูกบิดและสีต่างๆ จนถูกใจแล้ว จึงลงมือปักบนเสื้อผ้า จะทำให้ได้ผลงานที่พอใจ การปักลูกบิดมีเทคนิคการปักได้หลายวิธี ดังนี้

- 1) การปักโดยร้อยลูกบิดเป็นสาย (beads in motion) คือวิธีการนำลูกบิดชนิดหยคน้ำค้าง หรือลูกบิดคริสตัลมาร้อยเป็นคั้งคั้ง แล้วใช้ลูกบิดชนิดมุกกลมหรือลูกบิดแก้วขนาดเล็กร้อยเป็นสายต่อข้อให้ได้เป็นลักษณะลายลูกบิดที่แกว่งไกวได้ แล้วนำไปยึดตกแต่งเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับตกแต่งต่างๆ
- 2) การปักลูกบิดบนลายผ้าพิมพ์ (beading prints) การปักวิธีนี้คือการเลือกลูกบิดให้เหมาะสมกับลวดลายผ้าพิมพ์ แล้วปักลงในลายพิมพ์นั้น ทำให้ผ้าพิมพ์ดูน่าสนใจ และมีราคาขึ้นกว่าเดิม
- 3) การปักลูกบิดลายเส้น (scroll design) คือการปักลวดลายแบบการปักเดินเส้น แต่เป็นการปักเดินเส้นลายด้วยลูกบิดซึ่งเป็นลวดลายที่ปักซ้ำกันวนไปวนมา การปักชนิดนี้จะเพิ่มความสวยงามและน่าสนใจขึ้น เมื่อใช้ลูกบิดสีต่างๆ ตกแต่งตามลายเดินเส้น
- 4) การปักลูกบิดทับแนวเย็บ (outline stitching) การปักชนิดนี้จะปักลูกบิดลงบนผ้าที่เย็บด้วยฝีเข็มหรือตามแนวตะเข็บเย็บ โดยปักเป็นลวดลายต่างๆ ตามที่ออกแบบไว้บนทลายที่เดินฝีเข็มจักร วิธีนี้นอกจากจะช่วยปกปิดรอยตะเข็บเย็บได้ดีแล้วยังทำให้เกิดความสวยงามอีกด้วย

5) การปักลูกปัดเน้นลายพิมพ์เฉพาะที่ (detail beading) เป็นการปักลูกปัดลงบนลายพิมพ์ผ้าที่มีลวดลายหลายๆสี หรือมีลายดอกหลายขนาด การปักชนิดนี้ต้องการเน้นลายพิมพ์เพียงบางลาย หรือเพียงบางดอกของผืนผ้าพิมพ์ให้เหมาะสมและสวยงาม เมื่อปักแล้วจะทำให้ลายส่วนนั้นดูเด่นมากกว่าส่วนอื่น

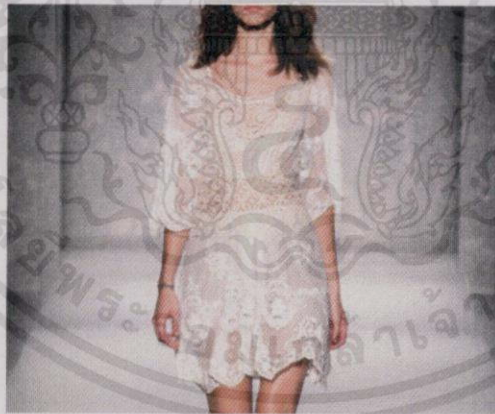
6) การปักลูกปัดปิดทับบนช่อลูกไม้ตัดดอก (beading brocade) การปักลูกปัดชนิดนี้เพื่อทำให้ช่อลูกไม้ตัดดอกดูเด่นชัดขึ้น ถ้าใช้สำหรับตกแต่งเสื้อผ้าชุดราตรี หรือชุดเจ้าสาว ควรเลือกลูกปัดที่มีความแวววาวสดใส จะช่วยทำให้ช่อลูกไม้นั้นดูสวยงามสะดุดตามากขึ้น

7) การปักลูกปัดลงบนผ้าลูกไม้ทั้งผืน (beading lace) การเลือกลูกปัดที่ปักลงบนผ้าลูกไม้ ควรเลือกลูกปัดแต่ละชนิดให้เหมาะสมกับลายผ้านั้นๆ เช่น ถ้าผ้าลูกไม้เป็นลายดอก ควรใช้ลูกปัดชนิดมุกกลม ปักส่วนที่เป็นเกสร และใช้ลูกปัดแก้วปักकिनเส้นรอบกลีบดอก ฉะนั้นเมื่อปักลูกปัดลงบนผ้าลูกไม้แล้ว จะทำให้ผ้าลูกไม้นั้นดูมีราคาขึ้นหรือสวยงามกว่าเดิม

8) การใช้เทพลูกปัดสำเร็จรูป (commercial beading and motifs) คือการนำเทพลูกปัดสำเร็จรูปมาเย็บติดกับเสื้อผ้าเพื่อตกแต่งให้เสื้อผ้านั้นดูสวยงาม เทพลูกปัดสำเร็จรูปมีให้เลือกหลายรูปแบบ ควรเลือกให้เหมาะสมกับส่วนที่จะนำไปตกแต่ง

2.7.1.4 การแต่งเสื้อด้วยการปักลูกไม้

การเย็บลูกไม้ตกแต่งมีเทคนิคที่จำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับการต่อลูกไม้ การเย็บและการจีบรูด ทั้งนี้เพื่อให้การตกแต่งด้วยลูกไม้นั้นได้สัดส่วนที่สวยงาม ตะเข็บที่เย็บไม่ทำให้ลูกไม้ลดคุณค่าความสวยงามลง และที่สำคัญคือลวดลายของลูกไม้จะยังคงความสมบูรณ์มากที่สุด ในการเย็บลูกไม้ตกแต่ง มีวิธีการเย็บแบ่งเป็น 3 วิธี คือ การเย็บด้วยจักร การเย็บด้วยมือ และการเย็บด้วยจักรและสอยด้วยมือ

ภาพที่ 2.27 ตัวอย่างเสื้อผ้าที่มีการตกแต่งด้วยการปักลูกไม้

ที่มา : <http://coolspotters.com/clothing>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.2 ข้อมูลการออกแบบลวดลายบนผืนผ้า

วิธีออกแบบลายผ้า มีดังนี้

1) การออกแบบที่มีรูปประธานเป็นหลัก หมายถึงการออกแบบลวดลายที่มีตัวประธานเป็นหลัก และมีส่วนอื่นเป็นส่วนประกอบรองลงมา เมื่อนำมาบรรจรวมกันไว้ก็จะทำให้เกิดเป็นเอกภาพ ซึ่งเกิดจากการประสานความสัมพันธ์ระหว่างประธานและส่วนอื่นตามลำดับ

2) การออกแบบลวดลายในลักษณะซ้ำๆ หมายถึงการออกแบบที่ใช้เส้นเพียงอย่างเดียว หรือใช้ตัวลายเดียวกัน และจัดองค์ประกอบให้มีระเบียบได้จังหวะ การออกแบบลายซ้ำสามารถสร้างลวดลายให้มีลักษณะไปในทางแนวนอน แนวตั้งฉาก แนวทแยงมุม และลักษณะแผ่กระจายโดยรอบได้

ระบบการจัดวางลาย แบ่งได้เป็น 2 ระบบ คือ

1) ระบบเนื้อที่จำกัด (spot design) ลวดลายจะถูกจัดวางในลักษณะพื้นที่เฉพาะ อยู่ในขอบเขตจำกัด เช่น ริมผ้า เชิงผ้า เป็นต้น

2) ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด (all-over-design) ลวดลายจะถูกจัดวางกระจายเต็มผืนผ้า ลักษณะการจัดวางลายแบ่งได้ 5 ประเภท ดังนี้

- 1) บล็อก (block) เป็นการวางลายแบบธรรมดา
- 2) บรีค (brick) เป็นการวางลายแบบต่ออิฐแนวนอน
- 3) ฮาล์ฟดรอพ (half-drop) เป็นการวางลายแบบต่ออิฐแนวตั้ง
- 4) ไดมอนด์ (diamond) เป็นการวางลายแบบข้าวหลามตัด
- 5) โอจี (ogee) เป็นการวางลายแบบตาข่าย

2.8 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบ

2.8.1 สรุปรูปการออกแบบลายผ้า

ในการออกแบบเครื่องแต่งกายนี้ประกอบไปด้วยการใช้เทคนิคหลัก 2 ชนิด คือ

2.8.1.1 เทคนิคการสแตนซิลผ้าลูกไม้ กระบวนการทำผ้าที่เกิดจากการนำเทคนิคการทำสแตนซิลลายลูกไม้ มาทำให้เกิดลวดลาย โดยเทคนิคนี้จะทำให้ได้ลวดลายที่เกิดความฟูงดูเบาบางและอ่อนหวาน ซึ่งลาย ลูกไม้เองมีความงามด้านลวดลายและมีความเป็นเอกลักษณ์ โดยใช้โทนสีแบบ Achromatic เน้นที่ สีขาวเป็นหลัก มีสีเทาช่วยเพิ่มความน่าสนใจของลวดลายในบางตำแหน่ง

2.8.1.2 เทคนิคการสกรีนนูน เนื่องจากลวดลายของลูกไม้ไม่มีความโดดเด่นในเรื่องของเส้นสาย จากการใช้โทนสีแบบ Achromatic ในการออกแบบลวดลาย จึงใช้เทคนิคสกรีนสีนูน เพื่อเป็นการเน้นลวดลายในบางตำแหน่งให้เด่นขึ้นมา เพื่อเพิ่มจังหวะและความน่าสนใจในลายผ้า โดยจะเพิ่มการปักตกแต่งเฉพาะจุดด้วยวัสดุตกแต่งอื่นๆ เพื่อเพิ่มความประณีตสวยงามอีกด้วย

2.8.1.3 เทคนิคการปักไหมและปักจลุลาย เนื่องจากโทนสีที่ใช้เป็นโทนสีแบบ Achromatic จึงนำเทคนิคการปักมาช่วยเพิ่มมิติของลายให้เด่นขึ้นมาจากสีสกรีนนูน โดยใช้การปักด้วยจักรอุตสาหกรรมที่ควบคุมโดยช่างปัก ซึ่งสามารถใช้ไหมปักทั่วไปได้ครั้งละหนึ่งสี และนำมาจลุลายผสมกับงานคัตเวิร์ค (Cutwork) เพื่อเพิ่มความน่าสนใจให้ กับชิ้นงานมากขึ้น

2.8.2 สรุปรูปแบบเครื่องประดับแบรนด์ Amanda Field

รูปแบบเครื่องประดับของแบรนด์ Amanda Field ตั้งแต่ปี 2010 - 2013 โดยเลือกวิเคราะห์จากในแต่ละประเภท เนื่องจากมีรูปแบบเครื่องประดับที่หลากหลายและถูกปรับเปลี่ยนไปในแต่ละคอลเลคชั่น แต่เมื่อมองในภาพรวมแล้วจะเห็นว่ามียุคลักษณะที่ชัดเจน และสามารถนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบเพื่อให้เครื่องแต่งกายที่จะออกแบบให้ตัวแบรนด์นั้น มีความสวยงามและเป็นไปในทิศทางเดียวกับเครื่องประดับจากผ้าของ Amanda Field

2.8.2.1 เครื่องประดับศีรษะแบบที่คาดผมจากผ้าซาติน

ภาพที่ 2.28 เครื่องประดับศีรษะแบบที่คาดผมจากผ้าซาติน

ที่มา : <https://www.facebook.com/amandafieldjewellery>

เครื่องประดับประเภทนี้ทำจากผ้าซาตินที่ความมันเงาเป็นหลัก สร้างความน่าสนใจ โดยการจับเป็นกลีบดอกไม้แล้วซ้อนกันหลายๆ ชั้น และตกแต่งด้วยคริสตัลเล็กน้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8.2.2 เครื่องประดับศีรษะแบบที่คาดผมจากผ้าลูกไม้

ภาพที่ 2.29 เครื่องประดับศีรษะแบบที่คาดผมจากผ้าลูกไม้
ที่มา : <https://www.facebook.com/amandafieldjewellery>

เครื่องประดับในประเภทนี้ทำจากผ้าลูกไม้เป็นหลัก อาจมีการตกแต่งร่วมกับผ้าตาข่าย แล้วจึงปักตกแต่งด้วยไข่มุก หรืออัญมณีต่างๆ เพื่อเพิ่มความละเอียดและความน่าสนใจให้กับชิ้นงาน

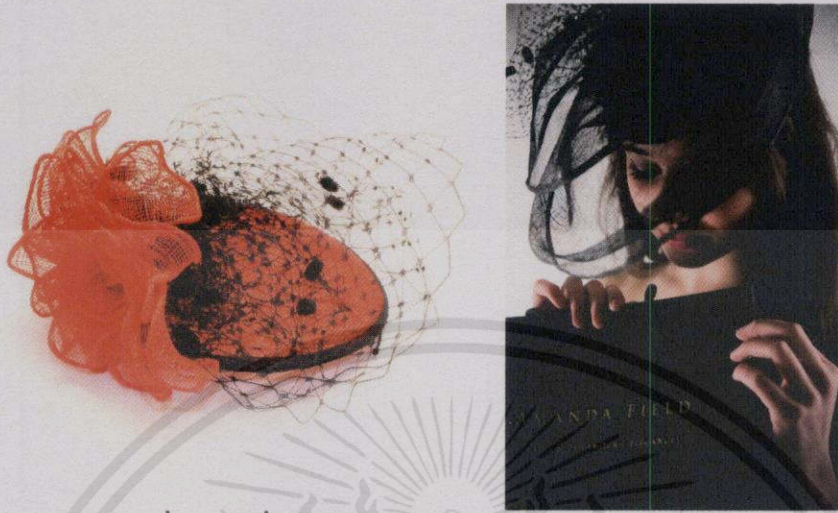
2.8.2.2 เครื่องประดับศีรษะแบบเป็นผ้าคาดรอบศีรษะ

ภาพที่ 2.30 เครื่องประดับศีรษะแบบเป็นผ้าคาดรอบศีรษะ
ที่มา : <http://www.amandafield.co.uk>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีเครื่องประดับประเภทนี้จะใช้ผ้าเป็นหลัก นำมาจับเป็นทรงสวยงามสำหรับคาด รัดนำไปใช้
รอบศีรษะ ตกแต่งด้วยผ้าลูกไม้และคริสตัลหรือไข่มุก เพื่อเน้นลวดลายที่น่าสนใจขึ้นมา

2.8.2.3 เครื่องประดับศีรษะประเภทหมวกแฟนซี

ภาพที่ 2.31 เครื่องประดับศีรษะแบบประเภทหมวกแฟนซี
ที่มา : <https://www.facebook.com/amandafieldjewellery>

เครื่องประดับประเภทหมวกนี้ จะเน้นการใช้ผ้าตาข่ายตกแต่งด้วยเป็นหลัก จากโครงหมวกเดิม เพื่อเพิ่มเลเซอร์ในการอำพรางใบหน้าและสร้างความสวยงามเมื่อประดับอยู่บนศีรษะของผู้สวมใส่ โดยมีการตกแต่งเพิ่มเติมด้วยวัสดุอื่นๆ เช่น ไข่มุก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การพัฒนาการออกแบบ

การทำกรออกแบบสำหรับชั้นตอนแบบร่างนั้น เป็นการนำเอาข้อมูลทั้งหมดที่ได้หลังจากการค้นคว้าและวิเคราะห์ศึกษารายละเอียด มาทำการประมวลผลเพื่อก่อให้เกิดการออกแบบที่ไปในแนวทางของโครงการ ตั้งแต่ข้อมูลทางด้านวิชาการตลอดจนแรงบันดาลใจในการออกแบบ รวมไปถึงถึงผลสรุปจากการทดลอง ซึ่งจะถูกลำเลียงออกมาบนผลิตภัณฑ์สิ่งทอประเภทเครื่องแต่งกายสตรีในโครงการนี้

3.1 แบบร่างและการพัฒนาการออกแบบ

การทำแบบร่างในโครงการนี้จะเริ่มจากการออกแบบโดยใช้ข้อมูลเบื้องต้นมาผสมผสานเพื่อทำการออกแบบเป็นเครื่องแต่งกายสตรี เช่น การใช้ข้อมูลรูปแบบชุดนอนประเภท chemise และ camisoles การจัดวางลวดลายลูกไม้ รูปแบบที่สื่อถึงความสบาย หรูหรา กลุ่มเป้าหมายที่เลือกใช้ โดยในการทำแบบร่างจะเป็นการสังเคราะห์ภาพรวมทั้งหมด แล้วจึงนำมาทำการวิเคราะห์ในเรื่องของกระบวนการผลิตจริง ความสะดวกสบายในการใช้งาน ขอบเขตของโครงการ และความเป็นไปได้ทางด้านการตลาด ในขั้นตอนนี้ต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

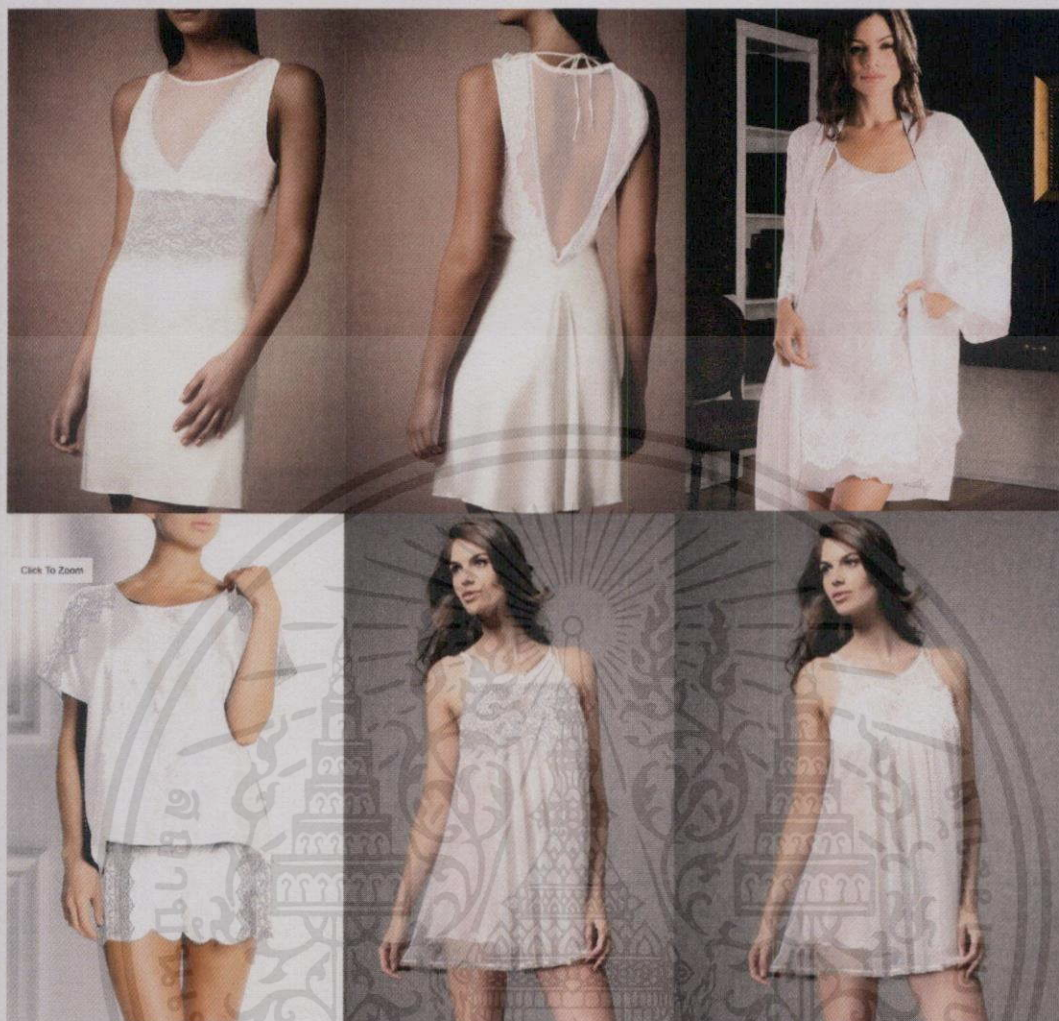
ภาพที่ 3.1 ตัวอย่างการออกแบบแบบร่างเบื้องต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.2 ตัวอย่างการพัฒนาแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.3 ภาพแบบร่างชุดท่ายี่นำมาทำการออกแบบ

แบบร่างชุดท่ายี่นำมาทำการออกแบบนั้น จะมีจำนวนตามขอบเขตของโครงการที่วางไว้ทั้งหมด 5 ชุด ประกอบไปด้วย

1) เครสสายเดี่ยว	จำนวน 1 ชุด
2) เครสแขนกุด	จำนวน 1 ชุด
3) เครสแขนกุดผสมผ้าโปร่ง	จำนวน 1 ชุด
4) เครสเปิดหลัง	จำนวน 1 ชุด
5) เสื้อแขนสั้น	จำนวน 1 ตัว
6) กางเกงขาสั้น	จำนวน 1 ตัว
7) เสื้อคลุม	จำนวน 2 ตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

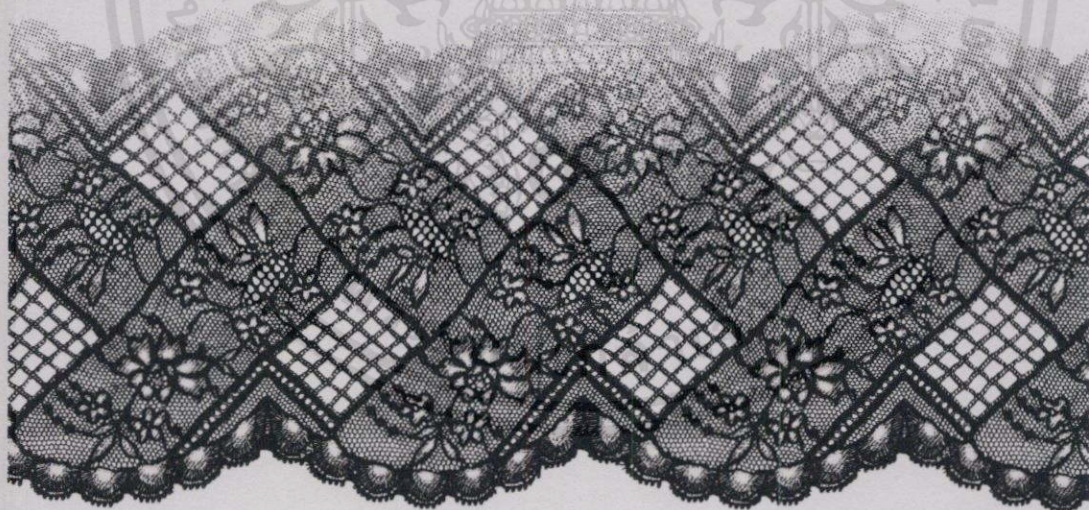
เดรส

- สกรีนบนลายลูกไม้สีขาวบริเวณชายกระโปรง
- พิมพ์เส้นสีเงินค่อนจากลายลูกไม้สีขาวลงมาที่ชายกระโปรง
- ปีกอลายตารางในลายลูกไม้
- ปีกขอบชายกระโปรงลายลูกไม้ที่พิมพ์เส้น
- ติดควิลต์ตกแต่งตามลายลูกไม้

เสื้อคลุม

- สกรีนบนลายลูกไม้สีขาวบริเวณแขนเสื้อคลุมทั้งสองข้าง

ภาพที่ 3.4 ภาพแบบร่างชุดเดรสสายเดี่ยวและเสื้อคลุมแบบที่ 1

ภาพที่ 3.5 ภาพแสดงลายสกรีนของชุดเดรสสายเดี่ยวและเสื้อคลุมแบบที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

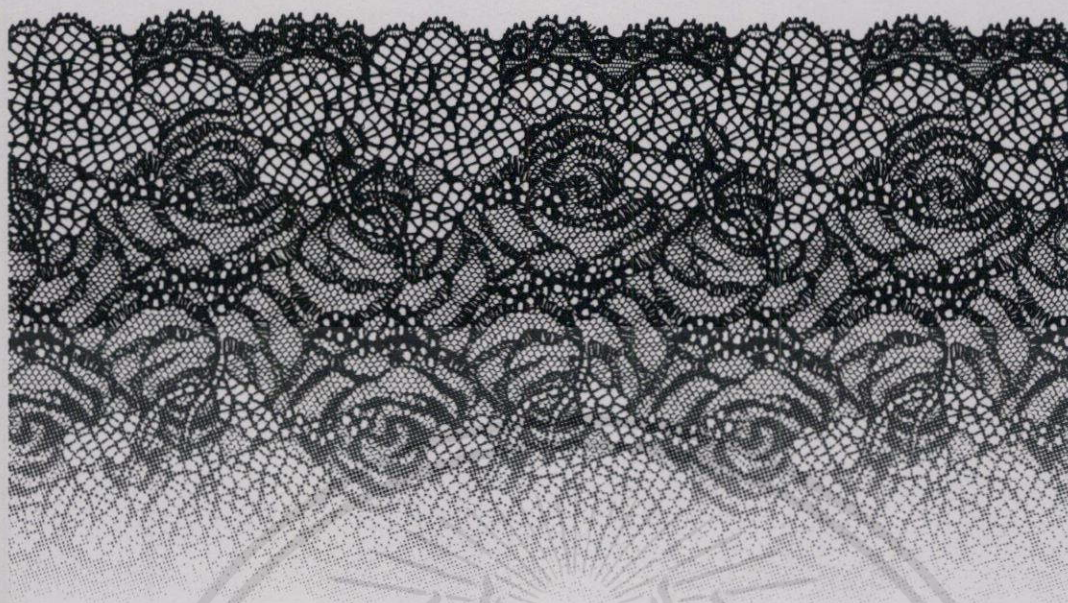
ภาพที่ 3.6 ภาพแสดงลายลูกไม้ที่ใช้สแตนชีลบริเวณชายเดรสสายเดี่ยว

การขึ้นสีเงินลายลูกไม้บริเวณอก ทั้งด้านหน้าและหลัง
 หนึ่งต้นจะสีเงินด้านซ้ายอีกในลูป
 ปีกดกตั้งตามสายคอกลาง
 -ติดคริสตัลตกแต่งตามลายลูกไม้

ภาพที่ 3.7 ภาพแบบร่างชุดเดรสแขนถอด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.8 ภาพแสดงลายสกรีนบริเวณอกของชุดเดรสแขนทูด

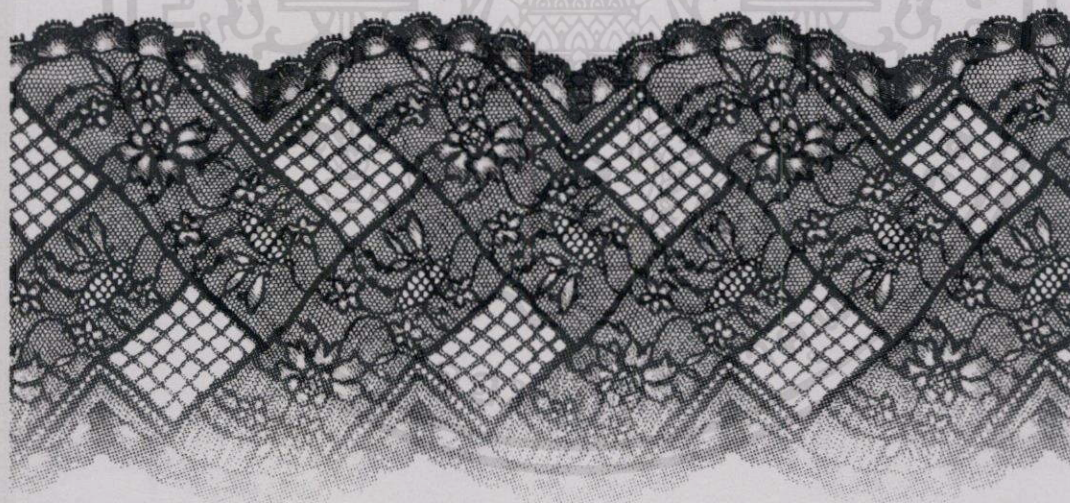
ภาพที่ 3.9 ภาพแสดงลายดอกไม้ที่ใช้สแตนซิลของชุดเดรสแขนทูด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ด้านบนอกเป็นผ้าไหมละเอียด
- แล้วต่อกลงมาด้วยผ้าไหมผสมคอตตอน
- ลวดลายลูกไม้สีขาวบริเวณอก
- ปีกคลุมบริเวณที่เป็นลายตาราง
- พวงแขนชิลลายนอกไม้สีเงินทับ

ภาพที่ 3.10 ภาพแบบร่างชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง

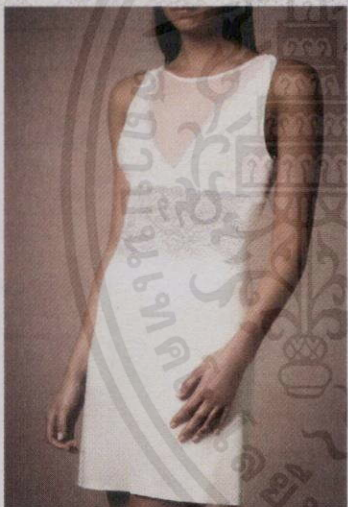

ภาพที่ 3.11 ภาพแสดงลายสกรีนบริเวณอกของชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.12 ภาพแสดงลายลูกไม้ที่ใช้สแตนซิลในชุดเดรสแขนงุดผสมผ้าโปร่ง

ด้านหน้า

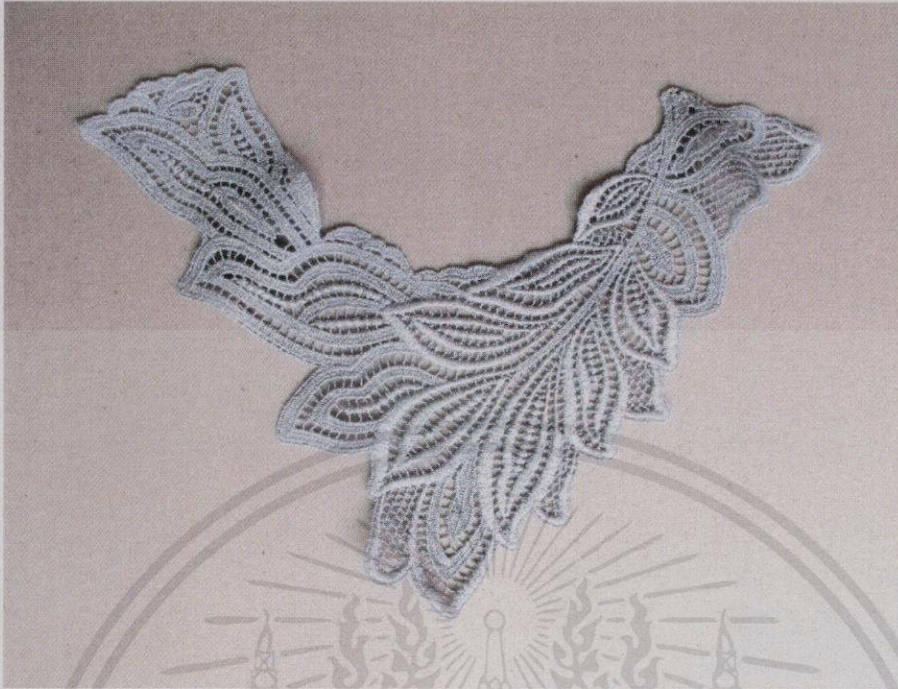
พินสแตนซิลลายลูกไม้ปักสีขาวบริเวณข้างเอว
 ตกวันลายลูกไม้สีขาวทับลายสแตนซิลสีขาวบริเวณใต้อก ส่วนหน้าของชุดปักยกแต่งบริเวณลายดอกกุหลาบติดครีเดิ้ลตกแต่งตามลายลูกไม้

ด้านหลัง

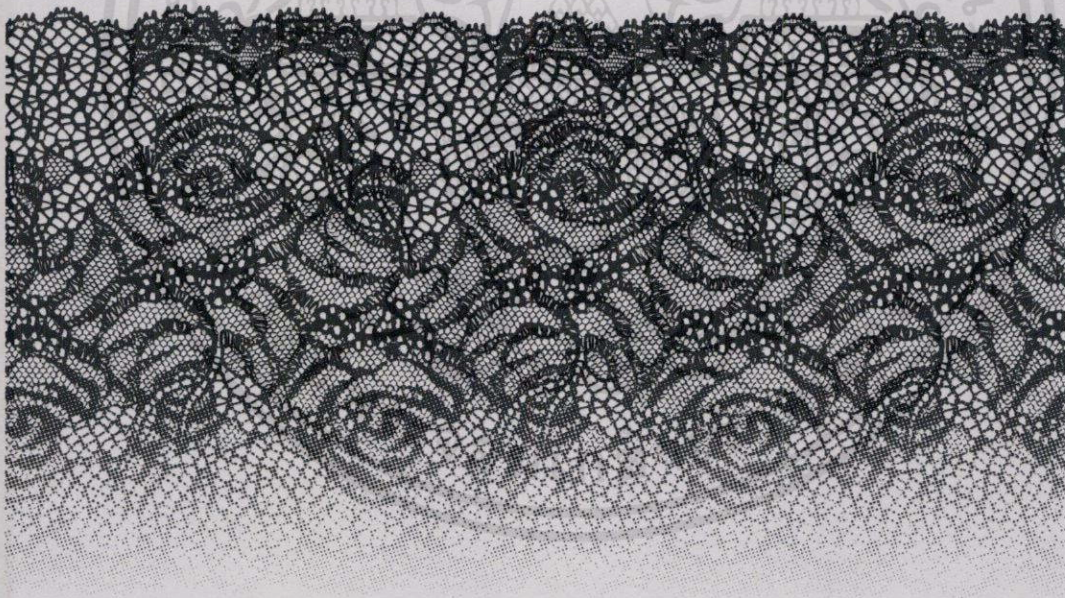
พินสแตนซิลลายลูกไม้สีเงินบริเวณหลัง
 ตัวบนหลังของชุด
 ตกวันลายลูกไม้ไข่น้ำตาลบริเวณขอบ
 ด้านหลังของชุด
 ปักลูกไม้จริงแถบเล็กติดจากสายสกรีน
 ติดคริสตัลตกแต่งตามสายไข่น้ำตาล

ภาพที่ 3.13 ภาพแบบร่างชุดเดรสเปิดหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.14 ภาพแสดงลายลูกไม้ปีกที่ไช้สเดนซิลบริเวณเอวด้านข้างของชุดเดรสเปิดหลัง

ภาพที่ 3.15 ภาพแสดงลายสกรีนบริเวณใต้ออกด้านหน้าของชุดเดรสเปิดหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

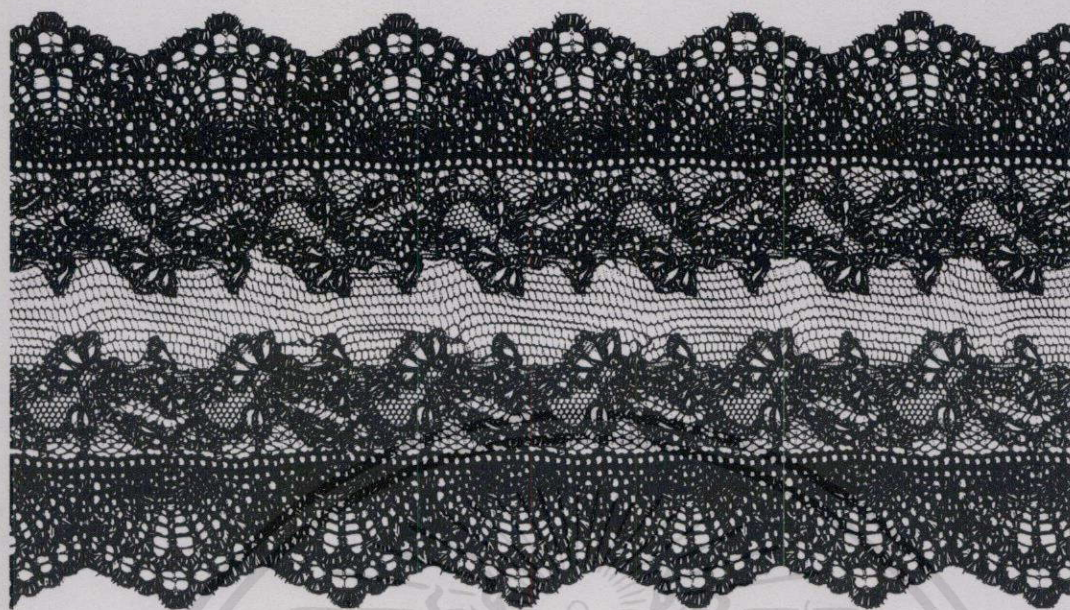
ภาพที่ 3.16 ภาพแสดงลายลูกไม้ที่ใช้สแตนซิลบริเวณด้านหลังของชุดเดรสเปิดหลัง

ภาพที่ 3.17 ภาพแสดงลายลูกไม้ไขปลาที่ใช้สกรีนบริเวณขอบด้านหลังของชุดเดรสเปิดหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ภาพที่ 3.18 ภาพแบบร่างชุดเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีเหตุผลไปถึงเนื้อหา และต้องอ้างอิงเชิงวิชาการของเอกสารทุกครั้งที่มีถ่านนำไปใช้

ภาพที่ 3.19 ภาพแสดงลายสกรีนที่ใช้ในชุดเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น

ภาพที่ 3.20 ภาพแสดงลายถูกไม้ปักที่ใช้สแตนซิลบริเวณไหล่เสื้อแขนสั้นและด้านข้างกางเกงขาสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น "ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้"

3.2 สรุปผลการออกแบบ และความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

3.2.1 เนื่องจากเนื้อผ้าค่อนข้างบาง ให้ระวังเรื่องตะเข็บและการเก็บรายละเอียดในการตัดเย็บ

3.2.2 การปักฉลุช่วยทำให้ลวดลายดูมีมิติมากยิ่งขึ้น

3.2.3 ลายที่ใช้สกรีนบนผ้าหากเส้นของลายมีความหนาเกินไป อาจทำให้เมื่อสกรีนลงบนผ้าแล้วดูแข็งกระด้าง

3.2.4 พยายามใช้ลูกไม้จริงให้น้อยที่สุด เน้นที่ลวดลายและเทคนิคที่นำมาใช้ มากกว่าตัวลูกไม้จริงๆ

3.2.5 สีที่ใช้สแตนซิลสีขาวเห็นไม่ชัด ส่วนสีเทาให้ทดลองเป็นสีเทาอมฟ้า และใช้สเปรย์สีเงินเข้ามาช่วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การนำเสนอผลงานในการออกแบบ

การนำเสนอผลงานในขั้นตอนสุดท้ายนั้น เป็นการนำเสนองานที่ได้มีการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ และทำการพัฒนาจากตัวต้นแบบ เพื่อเป็นชิ้นงานที่สมบูรณ์ที่สุดตามแนวทางของโครงการ

4.1 ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์

AMANDA FIELD

เอทาสารนี้เป็นเอทาสารที่สงวนไว้สำหรับคนที่มี PASSION ใ้ GLAMOUR และ ELEGANCE ชาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอทาสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.1 แสดงภาพรวมของชิ้นงานทั้งหมดในโครงการ

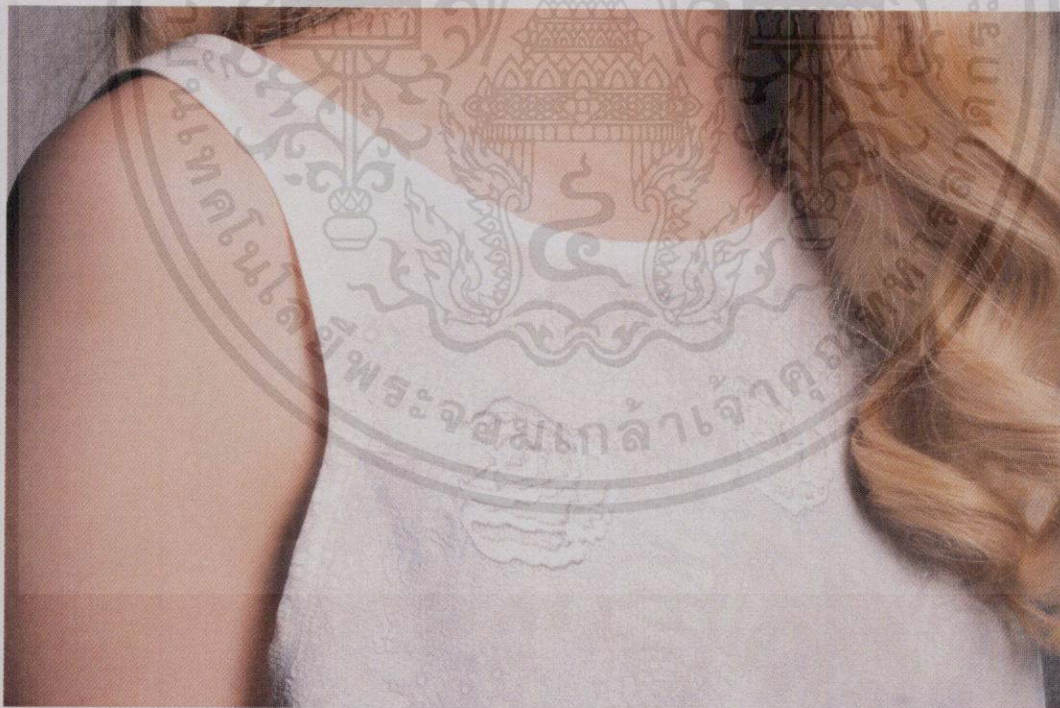

ภาพที่ 4.2 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเดรสสายเดี่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 4.3 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเดรสสายเดี่ยว
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.4 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเดรสแขนงูด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ **ภาพที่ 4.5 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเดรสแขนงูด** ห้ นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.6 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 4.7 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเดรสแขนงูดผสมผ้าโปร่ง
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.8 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเดรสเปิดหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น **ภาพที่ 4.9 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเดรสเปิดหลัง** ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.10 ภาพแสดงการใช้งานของชุดเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ **ภาพที่ 4.11** ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของชุดเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น ที่มีกรนำมาไปใช้

ภาพที่ 4.12 ภาพแสดงการใช้งานของเสื้อคลุมแบบที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ภาพที่ 4.13 ภาพแสดงรายละเอียดลวดลายของเสื้อคลุมแบบที่ 1 นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.14 ภาพแสดงการใช้งานของเสื้อคลุมแบบที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 4.15 ภาพแสดงรายละเอียดสวดลายของเสื้อคลุมแบบที่ 2
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

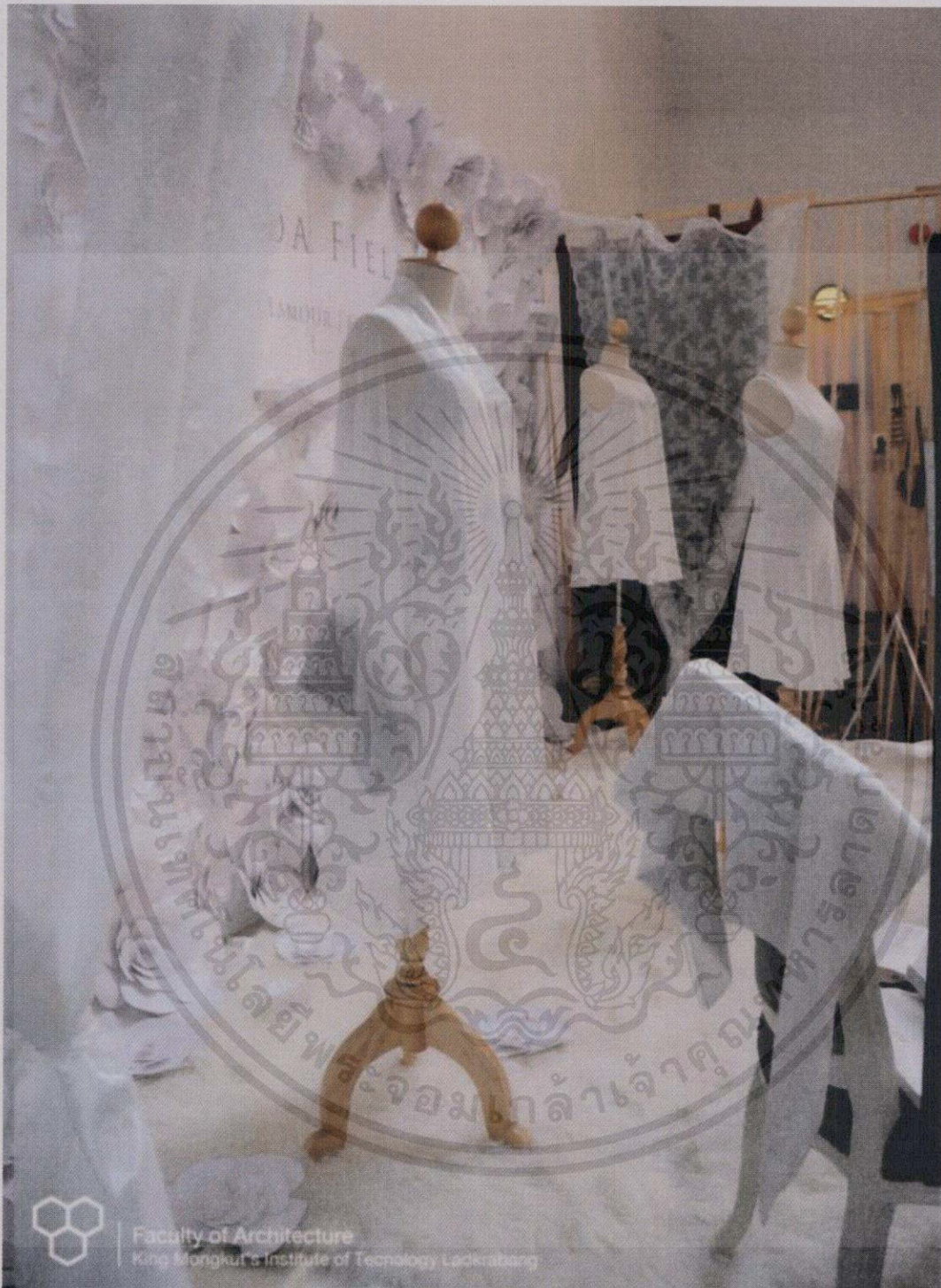

ภาพที่ 4.16 ภาพรวมของงานจัดแสดงผลงาน

ภาพที่ 4.17 ภาพรวมของงานจัดแสดงผลงานระยะใกล้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น มิใช่ให้คุณได้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.18 ภาพรวมของงานจัดแสดงผลงานด้านข้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 การประเมินราคาต้นทุน

4.2.1 เกรสสายเดี่ยว

	ปริมาณที่ใช้	ราคา (บาท) / หน่วย	หน่วย	ราคารวม (บาท)
ค่าวัสดุคืบ				
ผ้าไหมผสมคอตตอน	2.5	290	เมตร	725
คริสตัลขนาด ss 10	88	1	เม็ด	88
ลูกไม้ที่ใช้สแตนซิล	1	25	เมตร	25
ค่าแรง				
สแตนซิลผ้า	2	100	ชิ้น	200
สกรีนลาย	2	60	ชิ้น	120
งานปักกลุสยตาราง	12	40	ช่อง	480
งานปักคัตเวิร์ค	1	200	รอบ	200
ตัดเย็บ	1	300	ชุด	300
รวม				2,140
Handling Charge 12%				2,400
Make up กำไร 3 เท่า				7,290
ปริมาณที่สามารถผลิตได้ในหนึ่งวัน				2 ชุด

ตารางที่ 4.1 แสดงราคาต้นทุนของชุดเกรสสายเดี่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.2 เกรสแซนกูด

	ปริมาณที่ใช้	ราคา (บาท) / หน่วย	หน่วย	ราคารวม (บาท)
ค่าวัตถุดิบ				
ผ้าไหมผสมคอตตอน	3	290	เมตร	870
คริสตัลขนาด ss 10	20	1	เม็ด	20
คริสตัลขนาด ss 16	22	1.5	เม็ด	33
ลูกไม้ที่ใช้สแตนซิล	1	25	เมตร	25
ค่าแรง				
สแตนซิลผ้า	2	100	ชิ้น	200
สกรีนลาย	2	60	ชิ้น	120
งานปักลายกุหลาบ	3	25	ดอก	75
ตัดเย็บ	1	400	ชุด	400
รวม				1,750
Handling Charge 12%				1,960
Make up กำไร 3 เท่า				5,890
ปริมาณที่สามารถผลิตได้ในหนึ่งวัน				10 ชุด

ตารางที่ 4.2 แสดงราคาต้นทุนของชุดเกรสแซนกูด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 เครื่องจักรผสมผ้าโปร่ง

	ปริมาณที่ใช้	ราคา (บาท) / หน่วย	หน่วย	ราคารวม (บาท)
ค่าวัตถุดิบ				
ผ้าไหมผสมคอตตอน	2.5	290	เมตร	725
ผ้าไหมละเอียด	0.5	250	เมตร	125
ลูกไม้ที่ใช้สแตนซิล	1	25	เมตร	25
ค่าแรง				
สแตนซิลผ้า	2	100	ชิ้น	200
สกรีนลาย	2	60	ชิ้น	120
งานปักกลุลาขดตาราง	6	40	ช่อง	240
ตัดเย็บ	1	500	ชุด	500
รวม				1,935
Handling Charge 12%				2,170
Make up ค่าไร 3 เท่า				6,590
ปริมาณที่สามารถผลิตได้ในหนึ่งวัน				5 ชุด

ตารางที่ 4.3 แสดงราคาต้นทุนของชุดเครื่องจักรผสมผ้าโปร่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.4 เกรสเปิดหลัง

	ปริมาณที่ใช้	ราคา (บาท) / หน่วย	หน่วย	ราคารวม (บาท)
ค่าวัสดุ				
ผ้าไหมผสมคอตตอน	3	290	เมตร	870
ผ้าไหมละเอียด	0.2	250	เมตร	50
คริสตัลขนาด ss 10	92	1	เม็ด	92
คริสตัลขนาด ss 16	36	1.5	เม็ด	54
ลูกไม้ที่ใช้สแตนซิล	1	25	เมตร	25
ลูกไม้แถบเล็ก	2	15	เมตร	30
ซีป	1	15	ตัว	15
ค่าแรง				
สแตนซิลผ้า	2	100	ชิ้น	200
สกรีนลาย	2	60	ชิ้น	120
งานปักลายกุหลาบ	3	25	คอก	75
ตัดเย็บ	1	1000	ชุด	1000
รวม				2,540
Handling Charge 12%				2,850
Make up ค่าไร 3 เท่า				8,590
ปริมาณที่สามารถผลิตได้ในหนึ่งวัน				2 ชุด

ตารางที่ 4.4 แสดงราคาต้นทุนของชุดเกรสเปิดหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.5 เลื่อแขนสั้น

	ปริมาณที่ใช้	ราคา (บาท) / หน่วย	หน่วย	ราคารวม (บาท)
ค่าวัสดุ				
ผ้าไหมผสมคอตตอน	2	290	เมตร	580
ลูกไม้ที่ใช้สแตนซิล	1	25	เมตร	25
ค่าแรง				
สแตนซิลผ้า	2	100	ชิ้น	200
สกกรีนลาย	2	60	ชิ้น	120
งานปักกลุลาไขปลา	2	30	ชิ้น	60
ตัดเย็บ	1	200	ชุด	200
รวม				1,185
Handling Charge 12%				1,330
Make up กำไร 3 เท่า				3,990
ปริมาณที่สามารถผลิตได้ในหนึ่งวัน				5 ตัว

ตารางที่ 4.5 แสดงราคาต้นทุนเลื่อแขนสั้น

4.2.6 กางเกงขาสั้น

	ปริมาณที่ใช้	ราคา (บาท) / หน่วย	หน่วย	ราคารวม (บาท)
ค่าวัสดุ				
ผ้าไหมผสมคอตตอน	1.5	290	เมตร	435
ลูกไม้ที่ใช้สแตนซิล	1	25	เมตร	25
ค่าแรง				
สแตนซิลผ้า	2	100	ชิ้น	200
สกกรีนลาย	2	60	ชิ้น	120
งานปักกลุลาไขปลา	2	30	ชิ้น	60
ตัดเย็บ	1	300	ชุด	300
รวม				1,140
Handling Charge 12%				1,280
Make up กำไร 3 เท่า				3,890
ปริมาณที่สามารถผลิตได้ในหนึ่งวัน				5 ตัว

ตารางที่ 4.6 แสดงราคาต้นทุนของกางเกงขาสั้น

4.2.7 เสื้อคลุม

	ปริมาณที่ใช้	ราคา (บาท) / หน่วย	หน่วย	ราคารวม (บาท)
ค่าวัสดุ				
ผ้าไหมผสมคอตตอน	1	290	เมตร	290
ผ้าไหมละเอียด	2.5	250	เมตร	500
ค่าแรง				
สแตนซิลผ้า	2	100	ชิ้น	200
สกรีนลาย	2	60	ชิ้น	120
ตัดเย็บ	1	300	ชุด	300
รวม				1,410
Handling Charge 12%				1,580
Make up ค่าไร 3 เท่า				4,790
ปริมาณที่สามารถผลิตได้ในหนึ่งวัน				10 ตัว

ตารางที่ 4.7 แสดงราคาค่าต้นทุนของเสื้อคลุม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุปการออกแบบและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการออกแบบ

การออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอเครื่องแต่งกายสตรีในโครงการนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ในเบื้องต้น โดยมีผลิตภัณฑ์ภายในโครงการ ดังนี้

1) เดรสสายเดี่ยว	จำนวน 1 ชุด
2) เดรสแขนกุด	จำนวน 1 ชุด
3) เดรสแขนกุดผสมผ้าโปร่ง	จำนวน 1 ชุด
4) เดรสเปิดหลัง	จำนวน 1 ชุด
5) เสื้อแขนสั้น	จำนวน 1 ตัว
6) กางเกงขาสั้น	จำนวน 1 ตัว
7) เสื้อคลุม	จำนวน 2 ตัว

ในการออกแบบสามารถสรุปผลงานในการออกแบบได้ดังนี้

- 1) เป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอประเภทเครื่องแต่งกายสตรี โดยใช้ลวดลายจากผ้าลูกไม้ สำหรับแบรนด์ Amanda Field
- 2) ออกแบบลวดลายจากผ้าลูกไม้ โดยใช้เทคนิคสแตนซิลผสมผสานกับการพิมพ์สกรีนและการปักกลุ เพื่อให้เกิดเป็นลวดลายใหม่ที่ทันสมัยและสวยงาม
- 3) ศึกษากลุ่มเป้าหมายและรูปแบบผลิตภัณฑ์ของแบรนด์ Amanda Field และนำมาวิเคราะห์ค้นหาแนวทางเพื่อนำไปสู่กระบวนการออกแบบ
- 4) ทำการทดลองผสมผสานระหว่างเทคนิคสแตนซิลและการพิมพ์สกรีน เพื่อสร้างลวดลายที่มีความสอดคล้องกับรูปแบบของชุด และเป็นไปในทางเดียวกันกับนโยบายของตัวแบรนด์ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่ากรรมวิธีในการสร้างลวดลายจะเน้นที่เทคนิคสแตนซิลลูกไม้เป็นหลัก เสริมด้วยเทคนิคการพิมพ์สกรีนนูน และตกแต่งด้วยการปัก ปักกลุ การรีดคริสตัลใส และการปักลูกไม้จริงบ้างเล็กน้อย เพื่อเป็นการสร้างมิติของลวดลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

5.2.1 การเลือกหัวข้อในการทำวิทยานิพนธ์นั้นเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกที่ต้องคำนึงถึง เพราะเป็นสิ่งที่เราต้องพยายามทำให้บรรลุตามหัวข้อที่เรากำหนดไว้ ดังนั้นจึงควรเลือกหัวข้อที่ตรงกับความสนใจหรือความถนัดของตนเอง ทั้งในการทำ การคิด และการค้นคว้าหาข้อมูล รวมถึงการหาแหล่งวัตถุดิบต่างๆ เพื่อให้ได้ผลงานชิ้นสุดท้ายที่มีคุณภาพมากที่สุด

5.2.2 ควรมีความเข้าใจที่ชัดเจนในวิทยานิพนธ์ของตนเอง เพื่อนำไปสู่การคิด การออกแบบ การแก้ไขปัญหา และการวางแผนการทำงาน เพื่อให้ได้ชิ้นงานอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ สวยงาม ตามเป้าหมายที่คาดไว้ ภายในระยะเวลาที่กำหนด

5.2.3 ควรทำการทดลองหลายๆ เพื่อสร้างความหลากหลายในการออกแบบ นำเทคนิคที่เราสนใจไปพัฒนาและต่อยอดให้มากขึ้น เพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สวยงามและมีคุณภาพ

5.3 ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

5.3.1 การเลือกใช้ผ้าดี ทำให้ชิ้นงานดูมีราคา เหมาะสมกับแบรนด์และกลุ่มลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติ

5.3.2 แพทเทิร์นและการตัดเย็บเรียบร้อยดี แต่การวางลายบนตำแหน่งของแต่ละชุดยังไม่สวยงามเท่าที่ควร

5.3.3 สีเงินและเทคนิคสแตนซิลที่นำมาใช้สร้างลวดลาย เหมาะสมกับชิ้นงานที่เป็นชุดนอนให้ความรู้สึกเบาสบาย

5.3.4 เทคนิคที่นำมาใช้ยังไม่หลากหลายเท่าที่ควร สามารถนำไปพัฒนาต่อได้อีก

5.3.5 ชิ้นงานสุดท้ายมีการปักที่ดี จึงทำให้ลวดลายดูมีมิติมากขึ้น และทำให้ชิ้นงานดูมีราคา

5.3.6 สามารถคุมชิ้นงานสุดท้าย การจัดแสดงผลงาน และรูปภาพถ่ายแบบแสดงผลงานให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- กุลชรี เสียงเย็น. 2552. “โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอประเภทเครื่องแต่งกายสตรีโดยใช้ลวดลายจากเลขไทย สำหรับร้านจิงเจอร์ (Ginger)”. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- จารุพรรณ ทวีชัยปรุง. 2543. โอเดียนสโตร์. การออกแบบเครื่องแต่งกาย. กรุงเทพฯ
- จุฑาทิพย์ รัตนระนาพันธ์. 2554. โอเดียนสโตร์. การตกแต่งเสื้อผ้า. กรุงเทพฯ
- ธนพร สุนสวัสดิ์. 2552. “โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายที่ได้แรงบันดาลใจมาจากช้างไทย และเทคนิคศิลปะการกันลายพ่นสี สำหรับบริษัท จิม ทอมป์สัน”. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- รัชฎ์ลักษณ์ บุญชะพูกณะ. 2552. “โครงการออกแบบชุดแต่งกายสตรีมุสลิมจากสีของต้นเทียน (Henna) โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากศิลปะอิสลาม (Islamic Art)”. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- เสาวลักษณ์ กงคาอุยฉาย. 2549. โอเดียนสโตร์. ศิลปะการตกแต่งเสื้อผ้า. กรุงเทพฯ
- DesignSubway. 2012. Amanda Field. [Online]. Available : <http://www.amandafield.co.uk>
- Donovan,H. n.d. How to Stencil (Motif Guide). [Online]. Available : http://www.hennydonovanmotif.co.uk/how_to_stencil.htm

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

ไอ ที เอ็ม แฟบริคส์ (ITM Fabrics)

รายละเอียด : จำหน่ายผ้าลินิน ผ้าไหม และผ้าแพชั่น
 สถานที่ : 73-75 ซอยหัวเม็ดสำเพ็ง กรุงเทพฯ 10100
 โทร : 02-688-9898, 02-688-9899

ร้านธง

รายละเอียด : อุปกรณ์สำหรับตกแต่งเสื้อผ้า เพชรตกแต่ง เพชรรีด
 สถานที่ : ตลาดสำเพ็ง
 โทร : 02-622-8889

ร้านแสงเจริญ

รายละเอียด : ตัวแทนจำหน่ายคริสตัล Swarovski
 สถานที่ : ประตูนํ้า
 โทร : 02-254-5391

คุณมด

รายละเอียด : ช่างตัดเย็บ ทำแพทเทิร์น
 สถานที่ : ถนนร่มเกล้า
 โทร : 089-913-2373

คุณช้าง

รายละเอียด : โรงพิมพ์สกกรีน งานพิมพ์สกกรีนทุกชนิด
 สถานที่ : 33 ถนนนิมิตใหม่ ซอยวัดสุขใจ
 โทร : 087-060-6439

คุณบี

รายละเอียด : งานปัก
 สถานที่ : ทองหล่อ
 โทร : 089-672-4538, 088-222-5668

คุณอ้น

รายละเอียด : ช่างปัก
 สถานที่ : ถนนสุวินทวงศ์ (ระหว่างซอยสุวินทวงศ์ 88 กับ 90)
 โทร : 087-516-8508

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาวทิตา ชิตอรุณ

วุฒิการศึกษา

ระดับประถมศึกษา

โรงเรียนไทยคริสเตียน

ระดับมัธยมศึกษา

โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า

ระดับปริญญาตรี

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง

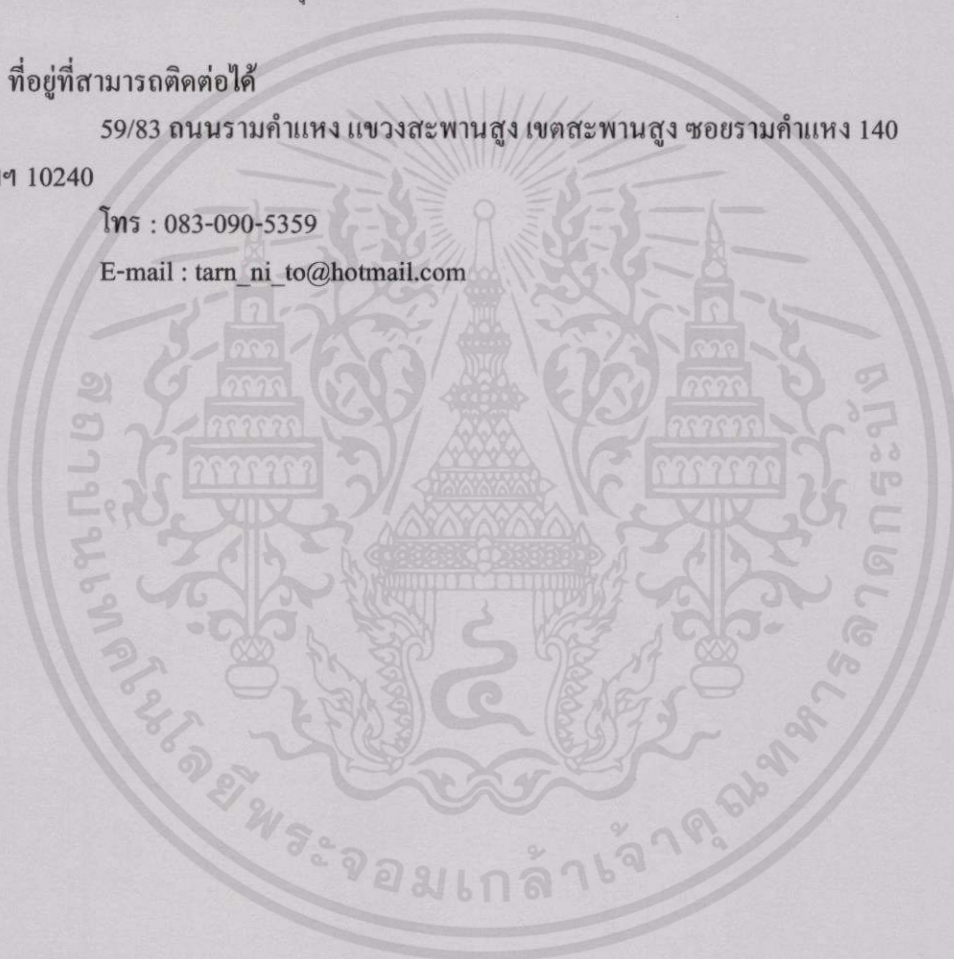
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้

59/83 ถนนรามคำแหง แขวงสะพานสูง เขตสะพานสูง ซอยรามคำแหง 140

กรุงเทพฯ 10240

โทร : 083-090-5359

E-mail : tarn_ni_to@hotmail.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้